

Kızıldere'den geliyoruz

Kızıldere'den 1984 ölüm orucuna,
12 Temmuz'a, 17 Nisan'a,
Çaytaşı'na... 1996 ölüm orucuna, 19
Aralık'a, F tiplerindeki büyük
direnişe...

**Yeni
Kızılderelerle
yürüyoruz...**

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi
Sayı: 17
14 Temmuz 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750.000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

**İşbirlikçi
politikacılar
Çıkarları İçin**

**Biz Bağımsız
Demokratik
Türkiye İçin**

**mücadele
ediyoruz!**

**Erken Seçim ve Hükümet operasyonu,
Genelkurmay ve IMF operasyonudur**

**Ekmek
Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Birbirlerini yiyorlar ama birlikteler

Birbirlerini yiyorlar, Birbirlerinin kuyusunu kazıyorlar. Çelme takmak için fırsat kolluyorlar.

"Politikada vefa olmadığını öğrendim" diyor biri. Sözünü ettiği burjuva politika. Sözünü ettiği politikada vefa yok, sevgi yok, saygı yok, sadece çıkarlar var. Sadece bencilik var. Sadece "ben" var.

"**Halkımız için, vatanımız için, bütün sevdiğimiz için canımızı feda etmek bizler için mutlulukların en büyüğüdür.**" (1996 Ölüm Orucu şehidi Berdan Kerimgiller)

Yiyorlar birbirlerini. Kazıklayan kazıklayana. Yüzlerine gülüyorlar birbirlerinin, arkalarından söylenmedik söz kalmıyor. "Vatan... millet..." sözlerini serpiştiriyorlar bu it dalaşının arasına.

"**Biz bu ülkeyi, bu vatani bizim düşüncelerimizi hazmedemeyenlerden çok sevdik.**" (1996 ölüm orucu direnişçilerinin ortak açıklamasından)

Birbirlerini yerken, birlikte zam yapmayı ihmal etmiyorlar. Birbirlerini satıyorlar, birlikte ülkemizi satıyorlar. "**Ekonomik istikrarın devamı için**" diyorlar birbirlerini satarken. Birbirlerini yerken, emperyalist tekellere yem ediyorlar işçiyi, köylüyü.

"Özgürlüğümüze hasret, halkımızı, düşman çizmesi altında ezilen, suyu, toprağı yağmalanan vatanımızı... uğrunda öleşiye seviyorduk."

"Avrupaya teslim etmeyeceğimiz ülkemizi" diyorlar it dalaşının arasında. Çoktan teslim etmişler herşeyimizi. Çoktan imzalamışlar Tahkim yasasını. Niyet mektuplarının altındaki imzaları duruyor hala. İnkardan geliyorlar. Milliyetçi sahtekarların "teslim etmek" istemedikleri tek şey, zulüm özgürlüğü.

"**Bedel ödemeye hazır oluğumuz... işçi sınıfı ve emek cephesinin özgürlü-**

ğü içindir." (Hüseyin Demircioğlu, 1996 ölüm orucu şehidi)

Birliktediler özgürlüklerimizi yokederken. Kanlı bıçaklıymış gibi görünen Devlet Bahçeli ve Mesut Yılmaz, hücreleri yaparken birliktediler. Ecevit ve Özkan, birlikte aldılar 19 Aralık katliamının kararını. TUSİAD o zaman arkasındaydı hepsinin.

"**Halkın hak ve özgürlüklerini onur ve adalet özelemlerini hücrelerde çürütmek için ölüme yatıyoruz.**" (1996 ölüm orucu direnişçilerinin ortak açıklamasından)

Çelişkiler çoğaldı, kriz derinleşti, seçim yaklaştı. Birbirlerine düştüler. IMF'nin ajanı-bakanı bile "ülkenin selameti için" siyasete soyunuyor. Ecevit Özkan'a vafasızlık yaptı diye, istifa etmiş güya o kadar milletvekili. Ecevit halka o kadar vefasızlık yaparken neredeydiler? Özkancılar, Ecevitçiler, hepsi ikbal peşinde.

"**Vatani, halkı düşmana teslim etmek için parti bana bu görevi verirse onur duyacağım.**" (Müjdat Yanat, 1996 ölüm orucu şehidi)

Onlar da görev bekliyorlar "parti"lerinden, onların beklediği görevin adı koltuk. Eğer koltuk verilirse, her türlü yalakalığı, katliamcılığı yapmaya hazırlar. Onların kitabında vefa "sadece bir semtin adı". Onların kitabında "fedakarlık" sadece halktan istenecek bir şey. Onların kitabında halk, sadece soyulacak ve güdülecek ahali!

"**Bugün bu görev bize ölüm orucunu dayatıyor. Kuşkusuz bu görevin gerektirdiği zorlukların ve sorumluluğun bilincindeyiz. Ancak böyle bir direnişte yer almak bugün için bir görev olduğu gibi büyük bir onurdur da.**" (İlginç Özkeskin, 1996 ölüm orucu şehidi)

Ecevit, Yılmaz, Bahçeli, Özkan, Sami Türk, Tantan... şimdi her biri bir yanda. 19 Aralık'ta birliktediler oysa. Şimdi çatışıyorlar, ama sorun; F tipleri konusunda, hücrelerde tecrit etmede yine birliktedirler... Tek bir farklı kelam çıkmaz ağızlarından.

1996 Ölüm Orucu Kahramanlığı kiteselleştirdiler Kahramanlıkları Destana Dönüştü

IMF Satın Aldı Wolfowitz Ayrıntılar İçin Geliyor Irak'a Saldırı Hazırlıkları Sürüyor

Avrupa Birliği, Demokrasi ve Sol Özkan'ların, Derviş'lerin, Cem'lerin açtığı yoldan gelecek demokrasiye bel bağlayanlar...

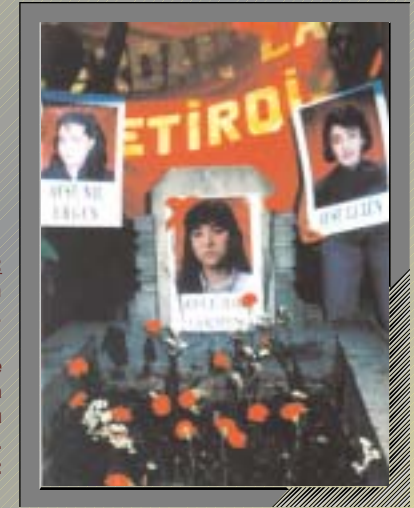
Fotoğraflarla Tarihimiz

Yer:

Ayşe Nil Ergen'in mezarının başı...

Ayşe İdil, yoldaşının mezarı başında, elleri havada, and içiyor... And içiyor, bizi teslim alamayacaklar!

Yer:

Ayşe İdil Erkmen'in mezarının başı...

Teslim olmuyor Ayşe İdil. Ölüme yatıyor... Ülkemizin, belki dünya halklarının ilk kadın ölüm orucu şehidi olarak ölümsüzleşiyor... And içiyor yoldaşları başında: Zafer bizim olacak!

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışlıları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks:0212 491 16 37

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akşehir Yürütme: Ödenwaldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692
Faks:0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: GİM Bulvarı Onur İğhan Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Bagdat Cad. Güç İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatara Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniçeri Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey
Hopaz: Kuleli Mah. İnönü Cad. Karatara Apt. K:1 No:1 HOPARTVİN Tel: 0468 351 32 46

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı No: 31/501 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli: Demiryolu Cad. 1. Gağat Karşıyaka Eki İş Hanı Kat: 6 No: 40 Tel-faks: 0 262 332 47 40
Malatya: Dabaklı Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İğhan Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mersin: Kiremitçane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İğhan No: 9 kat: 1 Dair e 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Samsun: Talimhane Cad. Bozuluca İş Hanı Kat: 3/42 Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemir Kaya Mah. Kunduracılar Cad. Dedeoğlu Sokak Pustular İş Hanı Kat: 1 No: 33 Tel-faks: 0 462 321 59 93
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İğhan Kat: 5 Daire: 9 Tel: 0 372 252 51 79

- ... Aynı Batakta Oynuyorlar
- ... IMF-AB ve Genelkurmay Operasyonudur
- ... Oligarşi, Nasıl İktidar Yapıyor
- ... 'Sağ' ve 'Sol' Gömlekler Nasıl Giydirilir?
- 0... Sonuç; Biz Direniyoruz, Sen Gidicisin
- 1... 1996 Dün Değil Bugün 2000-02 Bugün Değil Yarın
- 4... 100 Bin İmza Ankara Yolunda
- 6... Kızıldere'den Geliyoruz
- 9... IMF Satın Aldı, Wolfowitz Ayrıntılar İçin Geliyor
- 0... "Eyvah Satacak Birşey Yok"
- 1... Ordu'nun Bir Tek F-35'i Eksikti
- 3... Ucuz, Kiralık Askerler
- 4... Zulüm ve Adaletsizlik Halkları Teslim Alamıyor
- 6... Kahramanlığı Kitleleseltirdiler, Kahramanlıkları Destanlaştı
- 0... Dönüm Noktası-3
- 4... 'Tarım Ülkesi' Türkiye'den Tekellerin Pazar Alanı Türkiye'ye
- 7... IMF'nin Yedeğinde Sendikacılık AB'nin Parelelinde Solculuk
- 8... "Yasaya Karşı Direneceğiz"
- 0... F Tipinde Avrupa ve DGM Farkı
- 2... Ölüm Orucuna Dair "Değerlendirme" Yapacaklara Notlar
- 4... Vedat Aydın Anmasına Saldırı
- 5... Kürt Milliyetçiliğinin Kızgınlığı
- 6... Akıllı Solcu Bedel Ödemez Hapis Yatamaz
- 8... Siyasi Kriz ve Solun birliği
- 9... Hükümet Operasyonu ve Medya
- 0... Kahramanlar Ölmez

Aynı bataкта oynuyorlar

Spekülasyonların, senaryoların bini bir para. Güya "çözüm" arıyorlar. Ama neye çözüm arandığı genellikle arka planda kalıyor. Aradıkları çözüm, aradıkları iktidar, IMF'nin ve AB'nin tüm isteklerini daha büyük bir hızla yerine getirecek bir iktidardır. Bu iktidarı yaratmak için, rüşvet, şantaj, tehdit, her yol kullanılıyor. Burjuva politika alanı, bir bataklıktır. Hepsı birbirine girdi, ama demokrasi için değil, halkın refahını artırmak için değil, sadece koltuğu elde tutmak için. Uşaklık hesapları, seçim hesapları içiçe girmiştir. Halk ise bu tartışmanın dışındadır. Burjuva politika alanı, halksız bir alandır. Siyaset, esas olarak halksızlaştırılmıştır. Bunun tek istisnası, seçimlerdir, o da oligarşinin iktidarlarının meşrulaştırılması için zorunluluktan dolayı başvurulmuş bir araçtır; değilse, emperyalizmin yönetimi açısından seçimler hiç bir belirleyicilik taşımazlar.

Bu kriz anında, bu gerçek, daha çıplak biçimde açığa çıktı. Toplanıyorlar, tartışıyorlar, programlar yapıyorlar, halk yok. Ama bu tablo esas olarak hep böyledir. Bizim yıllardır çözüm olarak **halkın iktidarı** deyip durmamızın nedeni de budur. Halkın olmadığı yerde, halkın lehine bir şey çıkması maddeten mümkün değildir. Hükümeti Çillerle mi kuracaklar, AKP'yle mi, ya da lider Cem mi olacak, Derviş mi? Bu tartışmalar bizi işte bu nedenle ilgilendirmiyor. Burjuva medya aracılığıyla, halkta bu tür gelişmelere dair adeta zoraki bir ilgi yaratılıyor. Kitleler kendi sorunlarını bırakıp "onların" sorunlarına kafa yorar hale getiriliyor. Evet, halk olarak, hak güçleri olarak muhtemel gelişmeleri yorumlamalı, neler olabileceğine dair tahliller yapmalıyız. Ama hükümeti şu mu kuracak, bu mu tarzında olmamalı bu tahliller. Biz asıl olarak, bizi içine soktukları bu kısır döngüden kendi gücümüz, insiyatifimiz, mücadelemizle nasıl çıkacağımıza bakmak durumundayız.

Yaşanan siyasi kriz ve kaos, bu ülkenin yapısı içinde çok doğal. Emperyalizme göbekten bağımlı ve işbirlikçi iktidarların yönettiği ülkelerde, bu türden krizler, her an çıkarılabilir. Emperyalizm, işbirlikçi iktidarlarla, top gibi oynar. Ekonomik, siyasi bağımlılık o düzeye gelmiştir ki, hiç bir işbirlikçi iktidar buna itiraz edemez, ederse, bir biçimde alaşağı edilir. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin artık Ecevit'e ihtiyacı yok. İhtiyaçları olmadığı gibi, Ecevit-Bahçeli ikilisinin yeraldığı iktidarı, artık bir pürüz olarak görmeye başladılar. İşte operasyon da bu noktada başlatıldı. Emperyalizm Ecevit'e tekme-yi vurdu. Ecevit de, Özkan'a... Oysa, Ecevit ve Bahçeli, yaklaşık dört yıldır, emperyalistlerin, gerçekte "vatana ihanet" sayılabilecek her isteklerini yerine getirdiler. IMF ne dediyse yaptılar. Ama emperyalizmin kırk yıllık hizmetkârı olsanız da, pürüz çıkardığınız noktada tekme-yi yersiniz. Emperyalist tekellerin de işbirlikçilerin de vefası yoktur.

Oligarşinin siyasi krizinin önemli yanlarından biri de, düzenin kitlelere "umut" olarak sunabilecekleri, ne bir parti, ne bir lider yaratamamasıydı. Kimsenin söyleyebileceği farklı bir şeyin olmadığı, farklı bir şey söyleyenlerin de zaten IMF'nin, Washington'un ve Genelkurmayın onayını alamayıp iktidardan uzak tutulduğu noktada, böy-

le olması da doğaldı. IMF-ABD-TÜSİAD operasyonu ile hem IMF ve AB programının uygulanışındaki ayak sürümenin aşılması, hem de böyle bir "alternatifin" yaratılması amaçlanıyor. Özkan-Derviş-Cem üçlüsü, burjuva medya tarafından hemen aynı gün parlatılmaya başlandı. Oligarşi, bu oluşumla, uzun süredir sıkıntısını çektiği "alternatifsizliği" aşabileceğini umuyor. Hesaplarını bunun üzerine yapacaklar anlaşılan. "Yeni", "uzman" diye sundukları kadroya bakın: Biri IMF'nin bakanı. Tek başına bu bile, "**yeni oluşum**"un geniş halk kitleleri açısından bir damla dahi "**umut**" taşımadığını göstermeye yeter.

Bu hükümet gidecek. Peki yerine ne gelir? Yerine bu kavganın devamı gelir. Yerine yeni IMF paketleri gelir. Yerine yeni emperyalist dayatmalar gelir. Yerine yeni zamlar gelir. Yerine yeni katliamlar, baskılar gelir. Tersini düşünen, uman varsa, işte söylüyoruz; çok geçmeden yanıldığını görecektir. Ama bizim, halkın, solun çeşitli kesimlerinin, artık yanılmaya takatı da, tahammülü de yoktur.

Sol, politik olarak güçlüdür. Bu kesindir. Solun sloganlarını ya Refah(Saadet), ya MHP, ya ANAP alıyor. Tek başına bu olgu bile, kitlelerin sorunlarını dile getiren ve bir çözüm sunanın hala esas olarak sol olduğunu gösterir. Ama sorun, sol kendi sloganlarını, çözümlerini ulaştırıyor. Onları gündeme koyamıyor. Solun güçsüzlüğü, örgütsüzlüğünde. Hem geniş halk kitleleri içindeki örgütsüzlüğü, hem azçok örgütlü güçleri bir araya getiremeyişinde. Bir çekim merkezi yarata-mayışında. Oligarşinin baskısı, zulmü mazeretimiz değil. Olamaz. Buna rağmen, bunları başarmak durumundayız. Buna rağmen örgütlenmek, sloganlarımızı, çözümlerimizi kitlelere götürmek, buna rağmen, halkın mücadelesini geliştirmek durumundayız.

Halkın olmadığı yerde, halkın lehine bir şey çıkması mümkün değildir.

Bu sisteme tabi olmak, bu sistemin içinden çözüm beklemek, halk için de, muhalif herhangi bir güç için de, intiharla özdeştir. Bizim, bu sistemin dışında bir çözümümüz var. Bu çözümün adı, bağımsız, demokratik Türkiye'dir. Bağımsız demokratik Türkiye, IMF'siz, AB'siz, ABD'siz bir Türkiye'dir. Yani, Cem'lerin, Dervişlerin, Bahçeli'lerin istediğinin tam tersidir.

Bu bataklığın ortasında, bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm için, halk ve vatan için canlarını ortaya koyan devrimciler ve devrimci örgüt, bir pırlanta gibi parlıyor. Oligarşinin kanla, sansürüyle bu parlaklığı boğmaya çalışmasının nedeni de bu. Bir şu burjuvazinin politika bataklığında boğuşanlara bakın, bir de devrimcilere. Bir onların gündemine bakın, bir devrimcilere. Bir onların değerlerine, ahlaklarına, daha doğrusu değersizliklerine ve ahlaksızlıklarına bakın, bir devrimcilere... Hiç bir kıyas kabul etmez bir fark göreceksiniz. Bizim programımız, bu ülkeye bağımsızlık, halkımıza özgürlük kazandırma üzerinedir. Onlar, IMF'ye daha nasıl hizmet edebilirizi, AB'ye, ABD'ye, tekellere daha başka nelerimizi verebilirizi programlıyorlar. Özkan-Derviş-Cem üçlüsünün "program" diye bunları tartıştığından kimsenin şüphesi olmasın.

Onlara halka verebilecek, vadedebilecek hiç bir şeyleri yok. On bankanın durumu aylarca tartışılıyor, On milyon işsiz tartışılmıyor. Çünkü, işbirlikçi iktidarlar "patlamadıkları" sürece, açları ve açlığı, yoksulları ve yoksulluğu bir sorun olarak görmüyorlar. Sistem aslında çökmüş; siyasi olarak, ekonomik olarak çökmüş. Kendi iç dinamiklerini, dayanma noktalarını tümüyle kaybetmiş durumda. Öyle ki, üç beş tekelci spekülâtör, ekonomiyi, istediği an krize yuvarlayabilecek durumda. Siyasi açıdan, bu ekonomik bağımlılık nedeniyle, artık kendi başlarına adım atamaz hale gelmişler. Halkın taleplerinin karşısına ise, panzerle, katliamla, F tipleriyle çıkmaktan başka bir programları yok. Sistem, gerçekte, sadece askeri gücü üzerinde ayakta duruyor.

Bu sisteme tabi olmak, bu sistemin içinden çözüm beklemek, halk için de, muhalif herhangi bir güç için de, intiharla özdeştir. Bizim, bu sistemin dışında bir çözümümüz var. Bu çözümün adı, **bağımsız, demokratik Türkiye**'dir. Bizim programımızda bu yazıyor. Bağımsız demokratik Türkiye, IMF'siz, AB'siz, ABD'siz bir Türkiye'dir. Yani, Cem'lerin, Dervişlerin, Bahçeli'lerin istediğinin tam tersidir. Bizim tüm direnişimiz, savaşımlarımız nihai anlamda buna yöneliktir. Bu çözüm, burjuva politikasının ayak oyunları, dalavereleriyle değil, örgütlenerek, mücadele ederek kazanılacaktır. Bu çözüm için bedel ödenecektir. Oligarşi bu çözümü engellemek için, kan dökmekten, sahte umutlar yaratmaya kadar her yola başvuracaktır. Buna rağmen, bu ulaşılabilir bir hedeftir ve ulaşacağız.

Hükümet ve Erken Seçim operasyonu; IMF-AB ve Genelkurmay OPERASYONUDUR

◆ **Hükümeti düşürme operasyonu AB-IMF ve TÜSİAD'ın operasyonudur. Posasını çıkardıkları hükümetin yerine önlerini açacak yeni hükümet kurma operasyonudur.**

◆ **"Erken seçim" çıkışı, Genelkurmayın MHP aracılığıyla karşılığıdır. Genelkurmay ve MHP AB karşıtı değil, AB'yi sürece yayararak iktidardaki yerlerini koruma hesabı içindedirler.**

◆ **Çelişki ve hesapları iktidardır, çıkarlarıdır. Bu hesapta halkın sorunları, çıkarları, işsizliği, yoksulluğu yoktur. Bağımsızlık, demokrasi, hak ve özgürlükler adına kazanılacak hiçbir şey yoktur.**

◆ **Gördüğünüz tablo, salt hükümet krizi değil, yönetemeyen sistemin krizidir. Hiçbir manevra krizi çözemez, krizi çözecek tek güç halkın gücüdür, devrimdir.**

Hazırlıkları günlerdir sürüyordu. Doğan medyanın TV kanalları, gazeteleri aracılığıyla büyük bir seferberlik halinde, köşe yazılarından manşetlere, asparagas haberlere, yabancı medyaya yazdırılan yazılara kadar yürütülen ve muhtevası bilinen kampanyanın amacı MHP'nin erken seçim manevrasıyla aleni hale geldi, kılıçlar çekildi, halkın olmadığı burjuva siyasetinde kıran kırana iktidar savaşları yaşanıyor.

Şimdi, "Ecevit çekilsin" kampanyasıyla, "erken seçim" açıklamalarıyla, TÜSİAD ve TOBB'nin görüşme trafiği ile süren IMF ve AB'nin TÜSİAD'la birlikte planladığı hükümet operasyonu ve bunun karşısında Genelkurmay'ın MHP aracılığıyla "erken seçim" manevrasının sonuçları yaşanıyor. Gün, gün, saat saat gelişmeler yaşansa da, olayın içeriği çok fazla değişmeyecektir.

Bir yanda hükümet operasyonu yapan IMF, AB, TÜSİAD ve bunların ekseninde hareket eden partiler.

Öte yanda

Genelkurmay ve MHP.

Bunun dışında burjuva siyaset sahnesinde varolmaya çalışanlar ancak bu iki gücün etrafında toplanan, kullanılan, yedeklenen güçlerdir.

Örneğin, AB'ci cephe içinde yer alan sendikalar, kimi sol partiler, AB'ci yazar ve aydınlar bu yedek-

lenen güçler arasındadır.

Bu çatışmada ve operasyonda halkın hiçbir kesiminin elde edeceği bir çıkar, yarar yoktur. "Yeni" diye önümüze sürülecek partiler, siyasetçiler, liderlerin de mevcut politikaların devamından başka halka bir şey vermesi mümkün değildir. Çünkü yöneten değişse de, bağımlılık sürece, bağımlılığın sürdüğü yerde efendinin emirleri dışında hiçbir politikanın yaşam şansı olmaz.

SİYASİ KRİZ BUDUR

Bir süredir yaşanan "AB'ciler-AB karşıtları" tartışmaları ve özellikle idam, anadil gibi düzenlemeler konusunda yaşanan tıkanmışlık artık yönetememe noktasına gelmiş, burjuva siyaseti tam anlamıyla tıkanmıştı.

Burjuvazi bir şekilde krizini hafifletmek, kendince bir çözüm bulmak zorundadır. Yaşanan operasyon bunun içindir. Bugün bir şekilde krizi hafifletebilir belki ama kriz sürekli olmaya devam edecektir. Bugünkü Türkiye tablosu, sistemin ekonomik ve siyasi açıdan tükenmişliğinin tablosudur.

Çünkü ülkemizde kriz şu veya bu partinin istekleri yerine getirmesinde zorlanmasının ötesinde **sistemin kendi krizidir** ve yapısalıdır. Oligarşinin yönetecek hiçbir alternatif çıkaramaz durumda ol-

Duyduğunuz sesler, '**siyaset kazanının kaynama sesleri**' değil; lağım çukurundan farksız olan burjuva siyasetinin koltuk kavgalarıdır. Bu kazanda halkın ekmeği, aşı değil, AB'nin, IMF'nin, Tüsiad'ın çıkarları kaynıyor...

ması, mevcutların olası bir seçimde barajı dahi geçemez duruma gelmesi, halkın burjuva siyasetinden, bir anlamda düzenden umudunu tümünden keser hale gelmesi krizin en somut yansımalarıdır.

Erken seçim de, yeni hükümet senaryoları da - değil halkın sorunlarını- oligarşinin krizini de çözemez; Dönüp dolaşıp, teknokratlar hükümetine, IMF'nin bakanını öne çıkaran seçeneklere geliyorlar. Hiçbir düzen partisinin hiç bir programı, projesi, çözüm önerisi yok!

NEDEN IMF-AB OPERASYONU

AB-IMF cephesi, bugüne kadar bütün istekleri bu hükümet tarafından harfiyen yerine getirilmiş olmasına rağmen, Genelkurmay'ın AB sürecini uzatarak iktidardaki yerini sağlamlaştırma, MHP'nin ona paralel ve bağlı olarak hesapları AB ve IMF açısından tıkayıcı bir işlev görmeye başlayınca operasyon kararı aldı. Kimler bu operasyonun içindedir, yönetenler, yönetilenler, sürüklenenler kimdir, bu ikincil önemdedir. Önemli olan hükümeti düşürme, yerine AB ve IMF'ye tam bir

uyum içinde yeni bir hükümet kurma operasyonun kurmaylığı AB, IMF ve TÜSİAD'ındır.

DSP'den istifalar, Özkan'ın ayrılışı, "yeni oluşumcular" operasyonun parçaları ve sonuçlarıdır. TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan'ın, "ben IMF'ye üç ay önce, yakında siyasi kriz olacak diye uyardım" sözleri gelişmelerin birkaç günlük mesele olmadığını açık olarak ortaya koymaktadır. Kaldı ki, istifaların hemen bir iki gün sonrasında AB Partisinin neredeyse kurulacak duruma getirilmiş olması da bunu göstermektedir. İki günde hiçbir partinin kurulamayacağını herkes bilir.

Bu arada IMF heyeti de Türkiye'de. Onlar işlerine devam ediyor. Operasyonları şimdilik başarıyla sürüyor. Ters bir durum olursa, çetnli yol ve yöntemlerle operasyona direk müdahil olacaklarından emin olabilirsiniz. Nitekim iktidarın sorunlar çıkardığı yerde, krediyi kesme, kredi notunu düşürme gibi yöntemleri anında devreye soktu-

lar. Yine yapacaklardır. Siyasete yön veren, şekillendiren onlardır. Elleri tuttukları dolarla, bağımlılık zincirleriyle yön veriyor, iktidarlara kuruyor, bozuyor, krizler yaratıyorlar.

Onların tek derdi, program sürmeli. Program dedikleri soygun, talan ve yağma programı, halkımız için açlığın ve yoksulluğun, işsiz kalmanın en yalın ifadesi. Ülkemiz kapitalizmin azgın sömürü çarkı içinde oldukça bu tablonun değişmesi de mümkün değildir.

GENELKURMAY'IN CEVABI

Genelkurmay'ın bu gelişmeler

Politikacı Kişiliği

Tüm bu hesaplar içinde Tansu Çiller, bir gün önce farklı bir şey söylerken, ani bir dönüşle büyük patrona göz kırptı; "Terör tecrübesi bende var, ABD'nin Irak operasyonunda başbakan olmak istiyorum..." diyen Çiller, açık olarak Amerika'ya mesaj veren bir akbaba gibidir. Halka hizmet için bile demiyor, ABD operasyonu için diyor. Aynı zamanda burjuva politikacısının ne kadar kişiliksiz, siyaseten fahişe bir ruha sahip olduğunun da en somut örneğidir.

İHANET VE VEFA

DSP’de yaşanan istifalar ilk olarak “*vefa, nankörlük*” gibi kavramlarla açıklandı. Ecevit Özkan’a vefasızlık etmiş, ötekisi nankörmüş, DSP’deki dostluk kardeşlik bozulmuş, Rahşan inatçıymış... bunların yaşananlarda hiçbir önemi yoktur. Operasyonun meşrulaştırılmasının, zemininin hazırlanmasının figüranlarıdır. Etkisi de ancak bununla sınırlıdır.

Burjuva siyasetinde ihanet kadar doğal bir şey var mıdır? Vefanın sözü mü olur burjuvazi için. Çıkarlar neredeyse vefa da oradadır. Tek vefa duydukları dolardır, çıkardır, iktidar koltuğudur. Kırmızı koltuktan başka hiçbir şeye, kişiye karşı dostlukları da yoktur.

karşısında beklemesi, izlemesi ölümü, yani iktidardaki gücünün zayıflaması demektir. Operasyonu nerede durdurabilir, az kayıpla nasıl savuştururum hesabıyla MHP’ye “erken seçim” kartını oynatması Genelkurmay’ın karşı hamlesidir.

Şu ana kadar hükümet operasyonunun önünü seçim manevrasıyla yavaşlatmış durumda Genelkurmay, ama operasyon hala sürüyor ve AB ve IMF karşısındaki konumlarıyla tüm partiler, güçler yeniden dizayn ediliyor, kimisi bölünüyor, kimisi biraraya getiriliyor. Elbette tüm bunlar burjuva siyasetinin ne kadar kırı, pası, pisliği, ayak oyunu varsa kullanılarak yapılıyor. İstifacı AB’cilerin kuracağı partinin bileşimi ne olacak, hükümetin durumu ne olacak, buna göre belirlenecektir. Genelkurmay-AB-IMF-TÜSİAD çatışmasındaki hamleler en azından bu süreçte hükümetin durumunu ortaya çıkaracaktır.

Genelkurmay’ın siyasette büyük oranda politikalarını MHP aracılığıyla yaşama geçirdiği bilinmektedir. Generallerin ‘suskunluğu’ kimseyi yanıltmamalıdır. **MHP’nin her adımı gerçekte Genelkurmay’ın adımlarıdır.** Bahçeli’nin “sivil

darbeyi önledik” sözleri de Genelkurmay’ın sözleridir, seçim tarihlerindeki ince hesaplar ve bütün manevralar da genelkurmayaya aittir, iktidardaki gücünü kaybetmemenin manevralarıdır.

Genelkurmay-MHP cephesi AB-IMF-TÜSİAD karşısında ne ulusalcılığı temsil ediyor, ne de sermaye karşıtlığını; **onların tek sorunu iktidardır, biz yönetelim sorunudur.**

Amerika’nın, IMF’nin, AB’nin bütün isteklerini bugüne kadar te-

reddütsüz yerine getiren, bunun için yıllardır propagandasını yaptıkları “milliyetçiliklerini” bir kenara atan onlardan başkası değildir.

NE ‘İSTİKRAR’ NE ‘DEMOKRASİ’

Bu gelişmelerden ‘istikrarlı bir Türkiye’ bekleyen burjuvazi de, ‘demokrasinin önü açılacak’ diye umanlar da yanıldıklarını çok geçmeden göreceklerdir.

Sömürge ülkede “istikrar” mümkün değildir. Bu düzenin istikrardan anladığı zaten halkın yoksulluk içindeyken dahi suskunlaştırılması, taleplerinin bastırılmasıdır; ‘*biz sosyalim, zulmedelim siz susun*’dur. Bu nedenle krizlerden çıkamayan sistemi ayakta tutan tek güç askeri ayağıdır, çıplak zor’dur.

Demokrasiyi, hukuku, hak ve özgürlükleri sadece ülkemizde değil, tüm dünyada yokedenlerin operasyonundan demokrasi, hak ve özgürlük bekleyenler ise çok daha büyük bir yanılgıyla hayal aleminden uyanmak durumunda kalacaklardır.

“İstediğimi Yapmazsan...” Demokrasisi

Hükümet komplosunun başaktörleri **Avrupa Birliği** ve AB’ciler.

Bunlar ülkemize demokrasi getireceklerini, güllük gülistanlık içinde yönetileceğimizi, herkesin örgütlenme, söz sahibi olma hakkı olacağını, özgürlükler tadından yenmeyeceğini, her düşüncenin demokratik yollardan iktidar olma hakkına sahip olacağını... anlatıp durdular.

Ama **gerçeklerin öyle olmadığı her vesileyle ortaya çıkıyor.** Hükümet komplosu da bu vesilelerden biridir. Benim istediklerimi yerine getirmiyor musun? Hatta zamana

mı yayıyorsun; işte sana kriz, işte sana komplolar, operasyonlar...

Demokrasi beklenen AB budur işte.

Demokrasi paketleri hazırlayan ve kimilerinin soldan daha demokrat ilan ettikleri **TÜSİAD’ın demokratlığı** da AB’nin demokratlığının aynıdır. Çıkarları için cuntayı da gülererek karşılar, 28 şubatin da arkasındadır, AB-IMF operasyonlarında da onlar vardır.

Bunların getireceği demokrasi de kendi çıkarlarının demokrasisi olacaktır.

Oligarşi, nasıl iktidar yapıyor, nasıl yönetiyor, nasıl indiriyor?

IMF'ci bir yazar, "hükümeti inat değil piyasa bitirdi" diyor. Bir yanıyla doğru.

"Piyasa" dedikleri borsayla, dolarla, kurla kimin kasası şişiyor; TÜSİAD, TOBB vs. IMF politikalarından çıkarları olan da onlardır. Ecevit'siz, MHP'siz hükümet senaryolarının baş aktörleri de en başta bu iki sermaye kuruluşudur. Oligarşinin sermaye kanadının belirleyici unsurlarıdır.

Basının yönlendirilmesinde, sendikaların yedeklenmesinde, kimi partilerin etkilenmesinde hep onların girişimleri vardı. Halen bu iki kurumun partilerle görüşme trafiği tüm hızıyla sürüyor. TÜSİAD nasıl bir iktidar istediğinin neredeyse reçetesini yazıp duyuruyor, gizlemiyor. Buna uyan hükümet olur, uymayan olmaz.

Oligarşi bir partiyi nasıl iktidar yapıyor, nasıl yıkıyor, nasıl parlatıyor hiçbir inceliği olmayacak şekilde aleni olarak yapıyor. Birden ortaya çıkan kasetler, partilere sürekli vuruşlarla bölmeler, yeni partiler yaratmalar, kimisini birleştirmeler, hiçbir tabanı olmayan liderleri sanki kitleler akın akın arkasındaymış havasıyla piyasaya sürmeler, Türkiye'de kalmayınca Amerika'dan lider ithal etmeler... hep **oligarşinin yönetme yöntemleridir**.

Bazen Genelkurmay vardır başrolde, o da kendi tarzında düzen partilerini hizaya getirme operasyonu yapar. Hizaya gelmeyenlerin arşivlerinden dosyalar çıkar. 28 Şubatlar, 'makatlara süngü takıp gezdirmeye' tehditleri, "emir gibi açıklamalar", kimi partilerle karşılıklı çatışmalar, 'adı açıklanmayan general dedi ki diye başlayan mesajlar... hep bu hizaya getirme operasyonlarının yansımalarıdır. En son zorlandıkları noktada ise tankları yürütürler, olmadı cunta yaparlar.

FP'den DSP'ye

Fazilet Partisinin nasıl ortadan ikiye bölündüğü bir film karesi gibi hafızalardadır ve ibretliktir.

Her gün ardı ardına sürdü oligarşinin vuruşları. Gün geçmedi ki, medyada FP ile ilgili bir kaset yayınlanmasın. FP'li milletvekillerine, en genelde tabana şu mesaj verildi; **bu şekilde siyaset yapmanıza izin vermeme, değişeceksiniz, değişim isteyenler bölecek**.

"Bölecek olan" da bir yandan hazırlandı. Tayyip'in önü "yenilikçi" diye açıldı ve amaç hasıl oldu. Bölünme sonrası TBMM'deki görüntü oligarşinin partilerle nasıl oynadığının resmi gibiydi.

Sonra Tayyip'e geldi sıra; yetmez dedi oligarşi. Onun kasetleri sürüldü piyasaya. Genelkurmay ve TÜSİAD yanyanaydı bu operasyonda.

Şimdi sıra DSP'de. Tek fark Genelkurmay ile TÜSİAD'ın ayrı saflarda olmasıdır.

Ecevit'in göklere çıkarıldığı günler çok uzak değildir, ama durum değişmiştir. Ya Ecevitsiz ve MHP'siz bir hükümet ya da yeni partiler, yeni oluşumlar...

DSP de, FP'nin yaşadıklarını yaşıyor bugün. DSP'den ayrılanlar da oligarşinin işine yaramaz hale geldiklerinde Tayyip'in yaşadıklarını yaşayacaklardır.

Şimdilik oligarşinin 'yeni' alternatifi olma yollardalar. Oligarşi 'yeni' partisini pazarlamaya hazırlıyor. Kitle tabanının ne olacağı meçhul olmasına rağmen, adeta "halkın beklediği güneş doğuyor" havasında yayınlar başladı bile. Hiçbir liderlik vasfı taşımadığı açık olan İsmail Cem'in boy boy resimleri, Türkiye halkıyla hiçbir ilişkisi olmayan Amerikalı Derviş propagandaları aldı yürüdü.

Düzenin İşleyişinde Halk Yok

Düzenin işleyişinde kimin yöneteceğine halk değil, tekeller ve genelkurmay karar verir. Kimi zaman aynı yerde, kimi zaman ayrı ayrı yerlerde, ama hep düzenin işleyişiyle uyum halinde karar veren onlardır.

Seçim sistemi, partiler yasası değişecekmiş, halk kimi seçeceğine karar verecekmiş, bunlar masaldır, aldatmadır. Birbirinden zerre kadar farkı olmayan, sol mu olsak, merkez mi olsak diye tartışan partilerin olduğu bir sistemde hangisinin iktidarda olduğunun hiçbir önemi yoktur. Oligarşiden onay alanın hükümet olduğu, onayı tüketenin her türlü yol ve yöntem kullanılarak iktidardan indirildiği bir sistemde, bırakın halkın iradesinin yönetmesini, burjuva anlamda bile halkın söz hakkı yoktur.

'SAĞ' VE 'SOL' GÖMLEKLER NASIL GİYDİRİLİR?

DSP'den istifa edenler, sağdan soldan toplananlarla yeni bir partinin kurulacağı güçlü bir olasılık. Nasıl bir parti olacağı çok sır olmasa da kendi ağızlarından, istifacılarından biri olan İstemihan Talay'dan aktaralım: "Hedefimiz, 'Türkiye'nin önünü açarak AB ile bütünleşme süreçlerini tamamlayacak ve ekonomik bunalımı aşacak bir kadro karşımıza geldi' dedirtebileceğimiz bir fotoğrafi, bir tabloyu, bir birlikteliği yaratmaktır".

Partinin adı, sanı ne olur belli değil, ama IMF-AB Partisi olacağı kesindir. Bu nedenle ortada "yeni" olan bir şey de olmayacaktır. Ne IMF'nin bakanı yeni, ne AB'ci İsmail Cem yeni, ne de yıllardır Ecevit'i yöneten Özkan yenidir. Arkasındaki güçler de (IMF, TÜSİAD, AB) aynıdır. Sadece sahnede oyuncular değiştiriliyor, halkı aldatma, sömürü düzenini sürdürme oyunu sürecek.

Ancak düzen partilerine 'sağ', 'sol' gömleklere nasıl giydiriliyor, bu vesileyle daha net hale gelmiştir.

Resmen tartışılan şu; tamam biraraya geldik ama bir de halktan oy almak lazım. Peki nasıl oy alınacak? Siyasetin "Merkez"i dolu, öyleyse boşluk olan yerdeymiş gibi yapmak lazım; 'sol' görünmek lazım.

Bakin bu durumu yılların sağcı yazarı, Doğan medyanın akıl vericilerden Güneri Cıvaoğlu nasıl özetliyor; "Artık işlevini bitirmiş DSP yerine, ikinci DSP oluşumu başlamalı. Önemli olan bilinçli ortak payda. Önce Özkan'la birlikte ayrılanların bir gerçeği altını çizerek iyi okumaları gerekiyor; 'Onlar sosyal demokrat', yani sol çizgiden geliyorlar. 'Merkez Partisi' olmak gibi iddialarda bulunurlarsa buruşturulup tarihin kağıt sepetine atılırlar. İşte DYP, işte Anavatan...

Boşluk, merkezde, merkezin sağında ve uçlarında değil, solunda.

Eğer o konum doldurulursa zaten barajın gerisinde kalacak merkez ve merkez sağ partilerin 'liberal' oyları da çekim alanına -kimlik ödünü verilmeyen- kendiliğinden gelebilir." (10 Temmuz 2002, Milliyet)

Halk soldan beklenti içinde mi, onu da burjuvazi yaratıyor. 'Sol'unun bırakın solculukla en küçük

bir demokratlıkla dahi ilgisi olup olmaması önemli değil. Biri IMF'nin memuru, ötekisi sömürge olmanın propagandasını yapıyor, ama medya karşımıza sol diye çıkarmakta utanmayacaktır.

Derviş-Cem ikilisi solcu olmaya mı karar verecek, yoksa merkezci mi olacak, sağdan mı gidecek, Özal formülü mü yapacak ayrı bir konu, ama önümüze sol diye çıkarılanlara sol gömleğinin nasıl giydirildiği açık değil mi?

Hükümete Rağmen Bakan

11 Temmuz günü, **Kemal Derviş** Ecevit'e görüşmesinden sonra, önce istifa etti, sonra istifasını geri aldı.

Bir gün önceki Bakanlar Kurulu toplantısında kimi bakanlarla Derviş arasında yaşanan tartışmalar, gerginlikler basına yansıdı.

Kemal Derviş'in hükümete yönelik operasyonun başaktörlerinden biri oldu-

ğu, DSP'nin bölünmesinde tartışmasız olarak pay sahibi olduğu alenidir. Ama buna rağmen ne Ecevit ne de MHP Derviş'i görevinden alamıyor. Ecevit 'hesapsız' bir çıkışla Derviş'den istifasını istedi ama birkaç saat sonra istifasını geri almasını kabul etmek zorunda kaldı.

Derviş'e kim "istifa etme" dedi, Sezer mi söyledi, Ecevit mi aradı, bunların önemi yoktur. Açık olan; **iktidar IMF'ye öyle bir göbekten bağlanmış ki, kendi kuyusunu kazan birini dahi hükümetten atamaz durumdadır.** Çünkü Derviş IMF'nin adamıdır. IMF'nin desteğini çektiği yerde ne hükümetin ne de Genelkurmay'ın ayakta kalabilmesi mümkün değildir.

Bağımlı ülkede iktidar olmanın onursuzluğunu parça parça olsalar da, darbeler yeseler de DSP de, MHP de sineye çekmek zorundadır. İpleri IMF'nin eline veren onlar değil mi?

1984

1996

2000

2002

“Siz sonuca bakın” (19 Aralık sonrası Ecevit)

Sonuç; Biz Direniyoruz, Sen Gidicisin

Hapishane maltalarında cesetlerimizin dumanı tüterken Ecevit gazetecilerin 28 insanın ölümünü nasıl değerlendirdiği sorusuna; **“siz sonuca bakın”** diye cevap vermişti.

Sonuç; 28 devrimci tutsak katledilmiş, yüzlercesi yaralanmış, hapishaneler yerlebir edilmişti, F tipleri katliamla açılmıştı. Önemli olan da buydu Ecevit için. IMF istemiş, Amerika emretmiş, Avrupa onay vermişti. Ecevit verilen görevi büyük bir zevkle yerine getirdi.

Bugün Ecevit, katliamı yaptıranlar tarafından iktidardan uzaklaştırılma operasyonunun muhatabı durumunda. F tiplerini yaptıranlar, Ecevitsiz hükümet senaryolarında.

Biz, o gün direniyorduk, bugün yine direniyoruz. Bir adım geriye gitmeden, direnişimizi tarihin gördüğü en görkemli direnişlerden birine dönüştürerek, içeride, dışarıda destanlar yaratarak sürdürüyoruz.

19 Aralık’ın

katliam komutanı Ecevit;

Sen gidicisin.

Yerine başkaları gelecek.

Ama hiç kimse, bizim karşımızda zaferi tadamayacak. Biz yerimizde olacağız hep. Belki bu direnişin için-

de, belki de başka bir direnişin ortasında, ama hep halkımızın kurtuluş umudu olmaya devam edeceğiz. İlmek ilmek öreceğiz direnişlerimizi o kurtuluşu kazanmak için.

İşte, istediğin sonucu yaratamadın. Katlettin, F tiplerine attın, tecrit ettin, dışarıda katliamlar yaptın, gecekonduları kuşattın, yaktın yıktın ve bugün; *“IMF kolay kolay böyle övgülerde bulunmaz. Hükümetin almış olduğu önlemlerin ne kadar yerinde ve faydalı olduğunu bizzat IMF başkanı ve yardımcısı ifade ettiler”* diye dert yaniyorsun.

Uşağın kaderidir bu. Bağımlılığın değişmez sonucudur.

Halkımıza uşaklığın reva görülmesine karşı direniyoruz biz. Halkımızın onurunu, gururunu temsil ediyoruz. Bağımsızlık için ölüyoruz hücrelerde. Bizim köklerimiz Anadolu’nun derinliklerinde, siz emperyalistlerin elinde birer kukla.

Bunun için zafer kazanamadınız. Bunun için kıramadınız direnişimizi.

Biz bir zincirin halkasıyız. Bu zincir, Türkiye devriminin destanlarıyla örülüdür. Ne zaman bize karşı zafer kazanmak için geldiyseniz, yeni bir destan yazdık o tarihe. Çünkü biz biliyorduk ki, boyun eğilen yerde, teslim olunan yerde, arada bir halka eksilir. O halkayı ne 19 Aralık’ta, ne hücrelerde, ne dışarıda ölüme yatarken eksiltmedik.

Bu zincir, bizim zincirimiz hiç kopmayacak. İçeride-dışarıda direnme savaşımız sürecek.

**direnme
savaşı sürüyor
634. gün**

1996 D n değil, bugün! 2000-02 Bugün değil, YARIN!

Büyük direnişlerin büyüklüğü, etkisinin, sonuçlarının sadece yaşanılan dönemle sınırlı kalmamasındadır. 1984 ve 1996 ölüm orucu böyledir. 2000-2002 ölüm orucunun böyle olacağı daha bugünden ortaya  kmıştır.

Hangi siyasal güç, “bugünler de geçer... bunlar da unutulur” hesabı yaparsa, yanılır. Evet, olaylar bir biçimde geçer, ama iz bırakarak geçer, unutulmaz. Yarın, Türkiye halklarının karşısına, solcuyum, devrimciyim, sosyalistim diye çıkan herkese, “büyük direnişte ne yaptın?” diye sorulacaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Bu soruya verecek cevabı olmayanlar için, gelecek pek parlak olmayacaktır.

Biz bugünün sorunlarını tartışıyoruz. Bugün karşımızda olan bir saldırıyı püskürtmek için direniyoruz; ama bu çatışmada ülkemizin ve halkımızın geleceği belirleniyor.

Reformizmin 1996’daki tercihi bugünkü yerini de belirlemiştir

1996 Ölüm orucu dönemi, **devletle çatışma, reformizmle ayrışma** açısından, 2000’in daha alt düzeyde yaşanmasıydı. Bir anlamda tüm güçler açısından bir “sınama”  atışmasıydı. Ama  atışmanın da, ayrışmanın da asli unsurları, doğrultuları, esas olarak bugünle pek farklı değildir.

1996’da 12 şehitle zafer kazanıldığında, devrimci tutsaklar, bu zaferin “nihai” bir zafer anlamına gelmediğini, hapishanelerdeki teslim alma politikalarının emperyalizm ve oligarşı tarafından çeşitli biçimlerde sürdürüleceğini, “fırsat” kollayacaklarını biliyorlardı. Bu nedenle denilebilir ki, zaferden sonrası da tutsaklar için yeni bir direnişe hazırlanma süreci olarak yaşanmıştır.

Devrimciler, bu konuya ilişkin tüm tahlillerinde belirttikleri gibi, hapishanelere böyle bir programla saldırılması, halka saldırının bir  n adımıydı. Bu saldırının dışarıda da süreceği kesindi. IMF; ABD ve Avrupa, saldırının arkasında olacaktı. Ülkemize daha çok yerleştikçe, daha da saldırganlaşacaklardı. Çeşitli etkenler sonucu kitle hareketinin de belli bir gerileyiş yaşadığı 90’ların sonunda, oligarşinin pervasızlığı daha da artıyordu.

Devrimciler, işte bu tahlillerin sonucunda, direnişe hazırlanırken, reformizm ise, düzene daha temelli yerleşmeye hazırlanıyordu. Çünkü, birincisi, gerçeklerin fazla farkında değillerdi, AB vesilesiyle demokratikleşme hayallerini ısıtıyorlardı, ikincisi ise, farkında oldukları kadarıyla da gerçeklerden kaçıyorlardı. Çünkü Türkiye gerçeği, acımasızdı. Faşizm saldırıya devam ediyordu, direnebilmek için hapislikleri, işkenceleri ve ölümü göze almak gerekiyordu, onlar ise işte tam bunda yoktu.

Direnme gücü ve niyeti olmayanların, devrimci siyasette yeri de olmaz!

1996 Ölüm orucunda, direniş -bugünle kıyaslandığında- çok uzun sürmediği, çatışma -yine bugünle kıyaslandığında- çok boyutlanmadığı için, reformizmin içinde bulunduğu durum, politikaları, çürümesi, tüm yanlılarıyla ortaya çıkmadı. Hatta bir biçimiyle, kısa süreli de olsa, kendilerini zafere “ortak” saydılar.

Ama yollar ayrılmıştı bir kez. Bu ayrım, **Susurluk devletine** karşı tavır ve mücadelede, **28 şubat’ta, 1 Mayıslar’da** tekrar tekrar kendini gösterdi.

9 Aralık  ncesi, bir yanıyla 1996’ya da benziyordu. Reformist  vreler, bir kaç kez alanlara çıkararak, soldan, devrimcilikten ne kadar uzak düştüğünü gizleye-

bilecek, devrim yerine reform, halkın şiddeti yerine diyalog uzlaşma deyip duranlar, hapisane gibi özgül bir alan üzerinden devlet katında muhatap kabul edilerek sivil toplumculuk oyunu için güç kazanacaklardı.

Ama artık emperyalizmin ve oligarşinin saldırı düzeyi, **bu hesaplara yer vermeyecek** kadar boyutluysa ve bu saldırı karşısında, yasak savmalarla, göstermelik eylem ve tavırlarla, bırakın faşizmin saldırısı karşısında direnmeyi, en alt düzeyde bir haklar ve özgürlükler mücadelesi dahi sürdürülemezdi. Zaten de sürdürmediler.

Oligarşinin ilk saldırısında kendi kabuklarına -yaktıklarının altına- çekildiler.

1996'dan 2000'e, samimiyetsizlik ve tutarsızlık

Büyük direnişin neredeyse her aşaması boyunca, ölüm orucunu, çözümün, başka "demokratik(!)" yollarla mücadele etmenin önünde engel olarak gösterenler, ölüm orucu başlamadan önce, TAYAD'lıların öncülüğünde aylarca sürdürülen tecrite karşı mücadele içinde de yer almamışlardı. Samimiyetsizlik çok açıktır. Aynı samimiyetsizlik, 1996'da da "ölümler oluncaya kadar" direnişi görmezlikten gelme biçiminde kendini göstermişti.

Neresinden baksanız, burada tutarlı bir haklar ve özgürlükler mücadelesi görülmez. 1996'da **ölümler olmadan** ortaya çıkmıyor, ölüneceğine inanmıyorduk diyor. 2000'de, ortaya biraz erken çıkıyor, **ölümler** farklı bir biçimde **başladığında** ortadan kayboluyor.

Ne zaman ortaya çıkar, ne zaman kaybolurlar, bunu belirleyen "**oligarşiyle çatışmama**" oluyor. O yüzden hep kenardan izliyorlar, bin türlü hesap kitap yapıyorlar, çeşitli düzen güçlerinin icazetini gözlüyorlar... Çünkü her şey "**düzen içinde bir konum**" edinmeye göre ayarlanmaktadır. Oysa, bütün ülkeyi F tipine çeviren oligarşinin politikaları gösteriyor ki, "**mevcut hal-leriyle**" de yer yok onlara bu düzende.

Ya herşeyiyle kabul edecekler düzeni, ya da, bugüne kadarki çizgiyi terkedecekler. Reformist, legal parti çevrelerinin büyük bölümü, ikincisini gerçekleştirme dinamiklerini kaybetmişlerdir. Mahallelerinin, hapisanelerinin kan gölüne döndüğü, devrimcilerin yüzlerce ölüm ve sakat pahasına direndiği bir ülkede, bunlara "bana ne" denilerek, halkın, solun safında olunamayacağına göre, gidilecek, tutulacak yer düzen olur.

Biz, bugünkü direnişimizle, **yarını belirliyoruz**. Tabii başkaları da, başka türle kendi yarınlarını belirlemiş oluyorlar. Biz, yarın alnımız ak, başımız dik olacağız tarih ve halkımız karşısında. Bugün bu direnişi

Bugün saldırılara direnirken,
gasbedilen haklar ve özgürlükler için
dögüşürken,

yarınlar adına direniyoruz!

Bugünden geleceğimiz belirleniyor.

Kahin değiliz, ama diyalektik ve tarihsel materyalizmin bilgisine sahibiz;

Kararlılıklar, kararsızlıklar, yalpalamalar, reformizmden etkilenmeler, herşey yarına, daha büyütölmüş ölçülerde taşınacaktır.

Bu direnişteki yerleri, tüm siyasi güçlerin yarınki yerlerini de belirleyecektir.

Bu direnişte yer almayanların siyasi geleceği de olmayacaktır.

görmezden gelenler, yarım yamalak içinde yer alanlar ise, yarın bunun **kamburunu** taşıyacaklar. Bugünün bugünle sınırlı olmadığını bilmek, **tarih bilincine** ve **politik öngörüye** sahip olmaktır. 1984 ölüm orucu sonrasında, hapisanelerde olup da ölüm orucuna katılmayan siyasetler, sonraki yıllarda ne eleştirilere cevap verebilmiş, ne de tam bir muhasebe yapabilmişlerdir. 1996 sonrası, tüm reformist, legal çevreler aynı konumdaydı. Evet, 1996 ölüm orucu sonrası, neler söylenmedi ki onlara? Ama hiçbirine cevap vermediler, veremediler. İdeolojik tartışmadan kaçtılar açıkça. Çünkü tartışmak, maskelerin istenilenden daha erken düşmesi demekti.

2000'deki çatışma ise artık çok üst boyuttaydı. O kadar üst boyuttaydı ki, maskeleri korumak hemen hemen imkansızdı. Reformistler, işte bu "imkansızlık" nedeniyle, taşıdıkları sıfatlara rağmen, binlerce kişinin kendilerini yuhlaması pahasına tutsak ailelerini faşistlerin, işkencecilerin önüne terk edebildiler. Soğaka çıkmayın, parti binalarındaki açlık grevcileri kapı dışarı edin talimatları yayınlatabildiler. "Aynı mahalleden olmadığımızı" yüksek sesle telaffuz edip oligarşiye duyurdular. Devrimci harekete, direnişçilere küfredip, oligarşiyle aynı dili konuştuklarını göstermeye çalıştılar.

Maskenin ardında şu veya bu ölçüde gizlenen çürüme tüm çıplaklığıyla ortadaydı artık. Büyük direnişler, ayırtırdığı, saflaştırdığı, herkesin yüzünü ortaya çıkardığı için de büyüktürler. Onlara tarihi anlamını, önemini kazandıran bir de bu özellikleridir. 1996, bugünü göstermişti bize. 2000-2002'de, hal-ki, bağımsızlığı, hak ve özgürlükleri, demokrasiyi kimin ne kadar savunup savunamayacağını daha net biliyoruz artık.

Geleceği belirliyoruz; Kim geleceğin neresinde yer alacağına bugünden karar verecekt!

2000'de 1996'dan farklı olarak, ancak belli açılardan **1984 ölüm orucu sürecine benzer** tarzda, hapis-hanelerdeki devrimci tutsaklar arasında da, ölüm orucunun hem başlangıcında, hem de sürdürülüşünde, belli ayrışmalar yaşandı.

Çeşitli grupların, gerek, 2000 Ekim'inde ölüm orucuna başlamama gerekçesi olarak ileri sürdükleri, gerekse de 2002 Haziranında ölüm orucunu bırakırken söyledikleri, **bazı bakımlardan 1984'teki statükoculuğun gerekçelerine** ve **bazı bakımlardan da reformizmin günümüzdeki değişlerine** yakındır. Sadece bu "yakınlık" bile, F tiplerinde bulunun siyasi hareketlerin bu süreci çok daha ciddi bir biçimde gözden geçirmelerini gerektirir. Bu, onların geleceği açısından, hayati önemdedir. "Kendini savunma" ruh haliyle söyledikleri ve söyleyecekleri hiç bir şey, bu muhasebenin yerini tutmaz ve onları olumsuz geleceklerden korumaz.

"*Ölüm Orucu, ideolojik ve kültürel boyutuyla Parti-Cephe tarzının bir ifadesidir*". Bunun ifade edilmesi özellikle 1996 ölüm orucuna katıldıktan sonra, solun bir kesimini rahatsız etmiş, devrimci hareket benmerkezcilikle suçlanmıştı. Bir eylemden değil, bir "tarz"dan söz ediyoruz. 1984'e, 1996'ya, 2000-2002'ye bakanlar, karşılarında tek tek eylemleri değil, bir tarzı görürler.

Tarz ise, kendi başına varolan bir şey değildir. Kaynağını, ideolojiden, politikadan, örgüt, mücadele ve savaş anlayışından, çalışma tarzından alır.

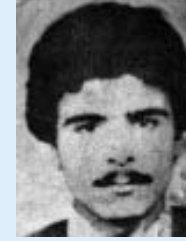
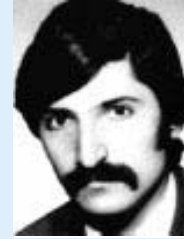
1984'e, 1996'ya, 2000-2002'ye bunlarla birlikte bakıldığında, "sosyalist, komünist, Marksist-Leninist" sıfatlara sahip devrimci grupların, 1984'te nasıl aynı reformistler gibi demokrasi beklentilerine kapıldıkları, aynı reformistlerin bugün söyledikleri gibi ölüm orucuna nasıl "intihar, siyasi cinayet" gibi sıfatlar yakıştırabildikleri, 2000'de nasıl aynı reformistler gibi "**uluslararası standartlar**" ipine sarıldıkları, daha iyi anlaşılır. Meselenin tek başına "ölüm orucu" yapmak olmayıp, sağa sola savrulmadan, ideolojik ve fiziki direnişi kararlılıkla sürdürmek olduğu, tarzın da bunda somutlandığı görülür.

1996 ölüm orucunda, "*Hapishaneler merkez değil*", "*siyasi tavır alışlar dışarının görevidir*", "*herşeye karşı çıkmanın bir anlamı yok*"... gibi daha onlarca teori ucubesinin tarihin çöplüğüne atılmış olması büyük bir kazanımdır.

Dün ölüm orucuna, "*intihar, siyasi cinayet*" deniyor, "*bir eylem biçimi olarak benimsenemez*" ilan edi-

liyordu. Bu aşıldı. Ama bugün de aynı şey feda eylemleri için söyleniyor. Çünkü, 1996'daki zafer, ideolojik düzeyde kalıcılaştırılamamıştır. Direniş, yaşanırken tahlil edilemiyor. Çeşitli siyasi hareketlerin ölüm orucunu bırakmaları da bunun sonucudur. Yanlış yapmışlardır. Bu yanlışlar, 1984 gibi bir kambur olaktır sırtlarında. Kamburu düzeltmek de cesaret ister. Geleceği belirliyoruz. Kimin nerede olacağını da, bu siyasi cüret tayin edecek.tir

1982 Ölüm Orucu Şehitleri Kemal Pir, M. Hayri Durmuş, Ali Çiçek, Akif Yılmaz

Diyarbakır zindanındaki tutsaklara, teslimiyet dayatılmıştı. Kitlesele bir direniş örgütlenememişti. Teslimiyet ve ihanet yolunda başaşağı gidiyordu Diyarbakır.

Düşman "ya ihanet ya ihanet" diyordu.

Zulmün önüne ancak "**ya zafer, ya ölüm**"le çıkılabilirdi. Dört tutsak, o koşullarda ölüm orucuna başladılar. İşkencelerin ayyuka çıkması da döndüremedi onları direnişten. Direniş bayrağını yükselterek, onurla, siyasi ve ulusal kimlikle riyle yaşamının bedelini ödediler.

Ödedikleri bedel, direniş kıvılcımı oldu.

Mamak'ta da, Diyarbakır'da da 12 Eylül cuntasının baskıları karşısında teslimiyet yaşanmıştı. Ama Diyarbakır yine de farklı oldu Mamak'tan. Çünkü herşeye rağmen ölmesini bilenler vardı. Mamak'taki Devrimci Yol'un teslimiyet çizgisinin yapamadığı buydu. Diyarbakır, bu farkıyla Kürt halkına direniş gücü de verdi.

100 Bin İmza Ankara Yolunda

Dergimizin sayfalarından da bir süredir duyurduğumuz TAYAD'ın Tecritin kaldırılması için sürdürdüğü imza kampanyası sona erdirildi. Engellemeler, gözaltılar, sınırlı olanaklarla toplanan 100 bini aşkın imzanın Ankara'da yetkililere teslim edilmesi için randevu talebi reddedilirken, TAYAD'lılar **14 Temmuz'da Ankara'ya** gideceklerini açıkladılar. İçerisinde gazilerin de yer aldığı bir grup ise 12 Temmuz'da, TBMM İnsan Hakları Komisyonu başkanı Hüseyin Akgül ile görüşüyor olacak.

Dergimiz elinize ulaştığında Tayad'lılar yüzbin insan ile birlikte, onların taleplerini, isteklerini yanlarına alarak Ankara yolunda, Ankara caddelerinde olacaklar.

İmza toplamının, yetkililere ulaştırmanın dahi büyük bir sorun haline geldiği, engellerle karşılaştığı bir ülkede tutsakların

hak ve özgürlükler mücadelesinin ne kadar önemli bir direniş odağı olduğu bir kez daha ortaya çıkmakta. Onlar içeride bu tabloyu değiştirmek için direniyorlar. Bütün halkın hak ve özgürlüklerinin mücadelesini veriyorlar.

TAYAD'lılar meşru ve demokratik haklarını kullanıyor. Ama bu ülkede demokratik hakların kullanımı da kolay değil. Zorlukları, türlü engelleri aşmayı, kararlılığı gerektiriyor. Tayadlılar meşru ve demokratik haklarını kullanmaktaki kararlılıklarını defalarca ortaya koydular.

Bu onların Ankara'ya ilk gidişleri de değildir. Daha ölüm orucu başlamadan önce düştüler Ankara yollarına. Coplar, tekmele, gözaltılar arasında, yerlerde sürüklenerek, Ankara kapılarında bekletilerek ulaştılar Ankara'ya. F tiplerinin ülke gündemine ölüm orucu başlamadan ciddi

bir şekilde girmesinde belirleyici olan TAYAD'ın kampanyasının en fazla ses getiren etkinliklerinden biri oldu.

Şimdi yine Ankara yollarındalar. 91 şehitle gidiyorlar Ankara'ya, yüzlerce sakat bırakılmış evlatları, yakınları, eşleri, kardeşleri yanıbaşlarında. 100 bin insanın sesini götürüyorlar Ankara'ya. Daha ulaşamayan ve tecrite hayır diyen milyonların talebini götürüyorlar başkente. Başkent siyasi komplolarla, çıkar çatışmalarıyla çalkalanıyor.

Bu çatışmalar onların umurunda değil, onlar bütün çıkar çatışmalarının uzağında, çıkarsız ölüme yatan Gülsümanlar'ın, Şenaylar'ın yoldaşı, onlar hiçbir karşılık beklemeden kendilerini feda eden kahramanların anaları, babaları, eşleri, kardeşleri, arkadaşları.

Ankara'da Basın Toplantısı TECRİT KALDIRILSIN

TAYAD'ın topladığı 100 bini aşkın imzanın Ankara'ya götürülmesi ve bakanlık yetkililerine verilmesi için randevu talebinde bulunması ve bunun bakanlık tarafından reddedilmesi, bu neden-

30 Temmuz 2000 TAYAD'lı aileler hücrelere karşı topladıkları imzaları Ankara'ya götürürken

le gidişin 8 Temmuz'dan 14 Temmuz'a ertelendiği yapılan bir basın açıklamasıyla duyuruldu. Açıklamada tecrit koşullarının ortadan kaldırılması istendi.

7 Temmuz'da İHD Genel Merkezinde yapılan açıklamaya eski tutsak temsilcilerinden Şadi Özpolat, İHD Genel Başkanı Hüsnü Öndül, KESK, ÇHD, TMMOB, TAYAD, Hacı Bektaş-ı Veli Derneği, Aydın ve Sanatçı insiyatifi Şükrü Erbaş ve Mehmet Özer katıldı. Basın açıklamasına katılmayan ancak desteklediklerini açıklayanlar ise, HADEP, Halk Par, Mazlum-Der, Halkevleri, TTB ve bazı işçi sendikalarıydı.

Açıklamayı okuyan **Hüsnü Öndül** imza toplamının ve bunu yetkililere iletmenin demokratik bir hak olduğunu vurgularken, **Şadi Özpolat** 19 Aralıktan günümüze kadar ölüm orucu ve F tipleri hakkında bilgi verdi. F tiplerinde tecrit ve baskının artarak devam ettiğini, avukat aile görüşlerinin savunma haklarının tamamen ortadan kaldırıldığını söyledi ve TAYAD'lı ailelerin kampanyası-

D'lılar 14 Temmuz'da Ankara'ya gideceklerini duyurdu

na karşı duyarlı olunmasını istedi.

TAYAD'dan Basın Toplantısı **100 Bin İnsan Tecrit** **Duvarları Yıkılsın Diyor**

Randevu talebinin reddedilmesi sonrasında bir basın açıklaması yapan TAYAD'lı Aileler 14 Temmuz günü 100 bin insanın taleplerini Türkiye'nin dört bir yanından yola çıkarak Ankara'ya götüreceklerini duyurdu. 9 Temmuz'da Nazım Hikmet Kültür ve Sanat Vakfında yapılan basın toplantısı, "630 gündür insanlar tecrite hayır diyor. 630 gündür tutuklu ve hükümlüler tecrite karşı direniyor." sözleriyle başladı.

Stajer Avukatlar Kararlı:

"SAVUNMAYA KENDİ **HAKLARIMIZDAN BAŞLIYORUZ!"**

Stajer avukatların, avukat olmak için sınav uygulamasını da içeren avukatlık yasasına ve devlet avukatlarını yetiştirecek olan Adalet Akademilerine karşı eylemleri sürüyor.

Paneller, Ankara yürüyüşü ve çeşitli etkinliklerle sınav tarihinin 4 yıl ertelenmesini sağlayan stajer avukatlar, bunun bir manevra olduğunun bilinciyle yeni eylemlerle seslerini duyurmaya devam ediyorlar.

9 Temmuz'da Sultanahmet Adliyesinden alkışlarla çıkan sta-

jer avukatlar burada yaptıkları açıklamada, avukatlık yasasında yapılmasını istedikleri değişiklikleri dile getirdiler.

Adalet Akademilerinin "avukatlık mesleğini daha başından tahakküm altına alınması" demek olduğunu belirten stajerler "Bağımsız Yargı, Bağımsız Savunma!" sloganları attılar.

Avukatlık sınav uygulamasını "Bu sınava Geçit Vermeyeceğiz!" sloganlarıyla protesto eden yaklaşık 50 stajer avukat etkinliklerinin süreceğini vurguladılar ve

19 Aralık katliamına ve sonraki gelişmelere kısaca değinen TAYAD'lılar basın direnişe uyguladığı sansürü ve direnişin sessizlik içinde boğulmak istenmesini dile getirdiler ve "630 gündür sürüyor tecrit ve 630 gündür konuşuyor ölümle-rimiz." dediler.

TAYAD'lı Aileler olarak tecrite karşı başlattıkları imza kampanyasında sınırlı bir zamanda engellemelere rağmen ulaşılan 100 BİN İNSANIN TECRİTE HAYIR dediğini belirten TAYAD'lılar; "YÜZ BİN İNSAN TECRİT DUVARLARI YIKILSIN diyor. YÜZ BİN İNSAN ÖLÜMLER DURDURULSUN istiyor. YÜZ BİN İNSAN MEZARSIZ ÖLÜLER istemiyor." ifadelerine yer verdiler.

TBMM'den, Başbakanlıktan, Adalet Bakanlığı'ndan, Cumhurbaşkanlığı, iktidar ve muhalefet partilerinin temsilcilerinden randevu talebinde bulunduklarını ve olumlu cevap alamadıklarını söyleyen TAYAD'lılar "ilgili hiçbir makam, iktidar-da ya da muhalefette hiçbir parti bu soruna beni ilgilendirmeyebilir. YÜZ BİN kişinin talebini GÖRMEZLİKLENTEN gelemeyebilir" dediler. Buna rağmen demokratik haklarını kullanacaklarını ve 14 Temmuz'da İstanbul başta olmak üzere dört bir yandan Ankara'ya gideceklerini açıkladılar.

Basının yoğun ilgi gösterdiği ancak malum sansüre takılan açıklama, tecrite karşı olan herkesin destek ve katkısının beklendiğinin vurgulanmasıyla sona erdi.

"savunmaya kendi haklarımızdan başlıyoruz" dediler.

Bilindiği gibi bir süredir süren eylemlerle stajer avukatlar tek tip avukat yetiştirilmesini düzenleyen yasaya karşı çıkarırken, Türkiye Barolar Birliği'nin Adalet Bakanlığı ile birlikte hareket etmesini de düzenlenen forumlarda protesto etmişlerdi.

Kızıldere'den geliyoruz

Kızıldere'den 1984 ölüm orucuna, 12 Temmuz'dan, 17 Nisan'a, Çaytaşı'ndan Bağcılar'a... 1996 ölüm orucundan, 19 Aralık'a, F tiplerindeki büyük direnişe...

Yeni Kızıldereler'le yürüyoruz...

12 Temmuz... Kızıldere gibi, 16-17 Nisan... Kızıldere gibi, Çaytaşı... Kızıldere gibi. Balkıca... Kızıldere gibi, 19 Aralık... Hep Kızıldere gibi... Doğal, olması gereken. Oradan öğrendik savaşmayı ve direnmeyi.

12 Temmuz'un yıldönümüydü birkaç gün önce. Şimdi, 1996 ölüm orucunun yıldönümü içindeyiz. Ve şimdi, aynı zamanda, halen sürmekte olan büyük bir direnişin orta yerindeyiz... Maltepe, Arnavutköy ve Kızıldere, "ilk"lerdi; ama tek kalmadılar.

Kızıldere bir simge.

Kızıldere, teslim olmamak demektir. Kızıldere yoldaşlık demektir. Kızıldere siper yoldaşlığı demektir. Kızıldere kararlılıktır. Kızıldere halk sevgisidir. Kızıldere devrim yoludur.

Otuziki yıllık tarihimiz boyunca, teslim olmama geleneğine yeni halkalar ekledik. Yoldaşlığın, siper yoldaşlığının onlarca, yüzlerce yeni görkemli örneklerini yarattık. Kararlılığımız yüzlerce kez sinandı düşman karşısında, yüzlerce kez biz yendik.

Kızıldere bir simge. Biz o simgeye yüzlercesini ekleyerek, yeni Kızıldere'ler yaratarak devam ediyoruz devrim yürüyüşümüze.

"Kızıldere son değil..." diye haykırıyorduk, siyasi arenaya çıkışımızda. Kızıldere bizimle sürdü.

Öldük yine Kızıldere'deki gibi. Kızıldere'deki gibi, devrimin, devrimci düşüncelerimizin yenilmezliğini kanıtladık kuşatmalarda. Kızıldere'den akan kanın Anadolu'yu dolaşan verimli bir ırmakcasına, devrimin ışığını her yana taşıdığı gibi, umutlarımızı, ideallerimizi taşıdık her yana.

Taşıdıkça, önü kesilmez bir ırmak olduk. Çağlayan olduk. Setler örüldü önümüze. Kaynağımız kurutulmaya çalışıldı. Akmaya devam ediyoruz.

Kızıldere bir destandı. Reformizmin, cuntacılığın, le-

galizmin, parlamenterizmin onyıllarca Türkiye devrim tarihine yazamadığı yazıldı Kızıldere'de. Her anı kahramanlıklarla, savaş dersleriyle, yolu aydınlatan ışıklarla dolu bu destanı, "Yolumuz Çayanların Yoludur" diye sınıflar mücadelesi arenasına çıkanlar olarak biz yazmaya devam ediyoruz.

Yol, Çayanların yoluydu.

Yol, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm yoludur.

Yol, halkın kurtuluşu yoludur.

Yol, halk savaşı yoludur.

Yol, devrimin yoludur.

Kızıldere'yle açılan, ısıtılan bu yoldan geliyoruz biz. Bu yolda yeni Kızıldere'lerle yürüyoruz.

Yol, hedefi gösteriyor. Yol, stratejiyi tarif ediyor. Yol, devrimciliği öğretiyor. Bu yolda yaratıldı Türkiye devriminin en büyük destanları. Bu yolda yürüdü Türkiye devriminin en kitlesel ve kararlı kalabalıkları...

Denilebilir ki, siyasi arenaya çıkan hemen herkes, işe bu çizgiyi eleştirerek başladı.

Türkiye devrimi açısından hep düzene meyleden yanı temsil eden güçler, "küçük-burjuva" diye burun kıvrıldılar bu çizgiye. Gerçeğin çırılçıplak görkemine rağmen, "öncü savaççılık... kitleden kopukluk" diye tekrarlayıp durdular.

Kalabalık kağıt yığınları üzerinde kendini en komünist, en marksist-leninist sayıp, başkalarını "küçük-burjuva" ilan etmek, kendini "en yığınsal çizginin savunucusu" yerine koyup, başkalarını "kitleden kopuk öncü savaççılık"la eleştirmek kolaydır. Ama bakın bakalım, hayatın kendisi ne diyor? Bakın bakalım, meydanlar ne

diyor? Kitlesellik mi? İşte meydanlar, işte yoksul halkın yaşadığı semtlerdeki, fabrikalardaki, işyerlerindeki hapishanelerdeki büyük direnişler... Halk mı? Halkın savaşı, savaşın halklaşması bu çizgi üzerinde gerçekleşti. Gazi'leri yarattık. Gülsümanlar, Hülya Şimşek'ler, Veli Güneş'ler Mahirlerin yolunda halkın kahramanlığının sembolleri olarak ölümsüzleştiler...

"Proleter ideoloji", bir teori yığını mıdır? Öyle sananlar, üç beş sendikacının peşisıra yaptıklarını "sınıf çalışması", "sınıf tavrı" diye adlandırmaya devam edebilirler. Proleter ideoloji, işte bu destanlarda hayat bulandır. "Proleter tavrı", halkın, emekçilerin, işçi sınıfının çıkarlarının, her alanda, tavizsiz, uzlaşmasız savunulmasıdır.

Bu çizgiyi, küçük-burjuvalıkla, halktan kopuklukla, sınıfdışılıkla niteleyenler, düşman saldırdığında, yatakların altına saklananlardır. Bu çizgiyi akıldışılıkla, maceracılıkla, goşistlikle niteleyenler, düşman saldırısı karşısında, tarihleri boyunca kendi başlarına bir direnişi bile yaratamayanlardır.

Böyle olduğu içindir ki, otuz iki yıldır, bu eleştirileri yapıp devrimci çizgiye burun kıvrıyanlar, kendi yerlerinde sayarken, devrimci hareket yürüyüşünü hep sürdürmüşür.

Öğrenci gençlik mi, işçi sınıfı mı, gecekondu semtleri mi, memurlar mı, bakın, bu alanlarda mücadelenin, örgütlenmenin önünü açan her tarihsel dönemeçte, biz varız.

Bu çizgi, stratejisiyle, taktikleriyle, güncel politikalarıyla Türkiye devriminin, halkın haklar ve özgürlükler mücadelesinin motor gücü olmuştur.

Her yıl 15-16 Haziran'larda "strateji" üzerine ahkam kesenler, Kızıldere'ye, ve 32 yıllık bu pratiğe bu açıdan bakmaya cesaret bile edememektedirler. Ne yaratmışlar otuz yıldır o büyük stratejileriyle?

Türkiye halkının direnişine, savaşına, yaratıcılıklarına, kahramanlıklarına dair, propaganda ve ajitasyonlarında kullandıkları hemen hiç bir şey **kendilerine ait değildir**. 32 yıllık bu destanı bir biçimde sahiplenmeleri bizim için sevindiricidir, bundan onur ve gurur duyarız; ama yine de bir dönüp baksınlar, neden kendileri yaratamıyorlar bunları? Dönüp baksınlar, kendileri o kadar komünist, o kadar marksist-leninist, o kadar sınıfçı da neden bunları hep "*küçük-burjuvalar, goşistler, maceracılar*" yaratıyor?!

Lafazanlık, döner döner kendini vurur.

Kitleler kitleler deyip, kitlelerin içinde dal budak salmayı bir kısa dönem için dahi başaramamış olanlar, sınıf sınıf deyip o sınıfın içinde tarihlerinin hiç bir döneminde güç olamayanlar, silahlı mücadele kararı alıp oli-

garşinin ilk operasyonunda bundan vazgeçenler... düşünsün; burun kıvırdıkları, "devrimci demokrasi" diye güya ideolojik düzeyde küçümsedikleri, maceracı, sekte şü bu ilan ettikleri bir hareket, **nasıl oluyor da**, otuziki yıldır, o kitleliliği hiç kaybetmiyor, **nasıl oluyor da**, düşmanın tüm imha politikalarına rağmen silahlı savaşını sürdürüyor, **nasıl oluyor da**, onların her "*bitti, bu sefer ayağa kalkamazlar*" dedikleri noktada yeniden daha güçlü bir biçimde ayağa kalkıyor...

32 yıllık bir muhasebeye cesaret edebilir misiniz? Edemediğiniz sürece "**nasıl oluyor da...**" sorularının cevabı bulunmayacaktır.

Kızıldere bir dönemeçtir. Kızıldere 70-72'de başlayıp ve biten değildir. Kızıldere, stratejisiyle, kahramanlığıyla, kararlılığıyla sürdüğü içindir ki, bugün hala Türkiye devrimi açısından belirleyici bir güçtür.

Biz gücümüzü buralardan alıyoruz.

Sonuca, zafere de, bu güçle ve kararlılıkla ulaşacağız. Zafer, bu yoldan, bu çizgiden gelecek.

Fidanları, İbilleri, Gültekinleri, Gülsümanları, Hülyaları, Cananları, Nailleri, Sevgileri kahramanlaştıran bu otuziki yıllık tarihsel birikimdir.

Kahramanlığın içine dolduran, soyut bir cüret değil, proleter ideoloji, halk sevgisi, vatanseverliktir. Anti-empyralist, anti-oligarşik devrim hedefi, strateji, onların düşman karşısındaki uzlaşmazlıklarının içindedir.

Empyralizme karşı sınırsız bir kinle doluydular. Zafere, kazanacaklarına inanıyor, halka güveniyorlardı. Buydu onlara olmaz denilen şeyleri yaptırtan. Cüretliydiler, biliyorlardı ki, arkalarında koca bir halk var. Ölümden korkmuyorlardı, ölüm onlara hiç bir zaman bir "son" olarak görünmedi, şehit düşüklerinde yerlerinin doldurulacağını biliyorlardı. Düşman erirken onlar büyüyecekti. Faşizmi ve empyralizmi yenmek, elbette temelde doğru bir stratejiyi benimsemekle mümkündü; ama hayatın her alanında, her anında direnmeksizin hiç bir strateji, sonuca ulaşamazdı. Anti-empyralisttiler. Biliyorlardı ki; dünya bir cehennemse onun yüzündendi. Onlar kanlarıyla, canlarıyla temizleyip, cennet yapacaklardı yeryüzünü. Empyralizm varlığını sürdürürken onlar yerinde duramaz, empyralizm halklara saldırırken onlar durup izleyemezdi. Onları güncel politikalar da tutarlı, istikrarlı kılan da buydu. **Halk sevgisi, vatanseverlik, cüret, fedakarlık, Marksizm-Leninizmle yoğrulmuş**. Kızıldere'nin geleneğiyle şekillenmiştir.

Nettiler. 32 yıl, ideolojide, pratikte, politikadaki netliğimizin tanığıdır. Bu netliğe sahip oldukları için düşmanın yıkamadığı kararlılıkları, ihanetler karşısında da dimdik ayakta kaldı. İhanetler de daha o günden 70'lerden yazıldı tarihe. Oligarşinin ağır baskı koşullarında "silahlı mücadele yanlıştı... sol sapmaydı... işçi sınıfına gitmek gerekir..." diyerek partiyi tasfiye etmeye kalkışanlar oldu. "Teori" yaparak, düzene kapağı atmaya çalışanlar, teslimiyetin batağında dibe doğru gittikçe, direnen, savaştan çizgi, yükseldi.

32 yıllık tarih içinde, anti-faşist mücadeleden hapsedilerdeki direnişlere kadar, hayatın bir çok alanında, bir çok dönem, "tek başına" kalmanın zorluğuyla karşı karşıya kaldık. Ama "tek başına"yı diyen, "çoğunluk sağlarsa"nın mazeretine, kaçışına sığınmadık hiç. Direniş ve savaşı sürdürdük.

Çünkü ufkumuzda devrim var. Çünkü düşlerimizde sosyalizm var. Devrim ve sosyalizm, asla vazgeçilemeyecek bir hedeftir. Her direnişte, her eylemde yol gösteren bu ideoloji ve politikadır.

Sibeller'i, Adaletler'i yaratan bu ideolojik ve politika, bu strateji ve bunlarla şekillenmiş otuziki yıllık kültürdür. **Bu kültür**, ilk kadın ölüm orucu şehidini çıkarıyor. **Bu kültür**, "asıl siz teslim olun" tavrını ortaya çıkarıyor. **Bu kültür** "cesaretiniz varsa gelin" sloganını yaratıyor.

Kızıldere, küçük bir köydür. Kızıldere'de kuşatıldıkları ev, sıradan bir evdir. Kuşatma altında konuşurlar aralarında: "**Bütün dünyanın ve Türkiye'nin gözü burada**" derler. Evet, orası şimdi dünyadır, Türkiye'dir. Aynen 2002'de her hücrenin dünya ve Türkiye olduğu gibi.

Bütün dünyanın gözü, duvarların ardında olan bite-ni göremeseler de, direnenlerin üzerindedir.

Hücredeki işte bu bakışları üzerinde hisseder.

Hücredeki, bilir dünya ve ülkesinin halklarının umudu olduğunu. Bilir, kendi düşüncelerine katılmayanlar bile, bu direnişte kendisine, ülkesine, dünyanın geleceğine dair bir umut bulacaktır. Denizli'nin Balkıca köyünde, küçük bir köy evinde kuşatılan iki gerilla da, Kızıldere'dekilerle ve hücrelerdekiyle aynı duyguları ve düşünceleri paylaşır. Balkıca dünyanın, dünya halkları-

nın mücadelesinin merkezidir o an. Ve orada, o küçük evde, kuşatma altında, sayıları sadece iki olmasına rağmen, bilirler ki, dünyanın geleceğini tayin etmede, orada, o andaki tavırları tayin edicidir.

Kızıldere'den bu yana, hayatın her alanında, her zaman, bu bilinçle direndik ve savaştık. **Umudu savunduk, umudu koruduk, umudu büyüttük.**

Kızıldere bir devrim çağrısıdır. Anadolu, bu çağrıya cevap vermiştir. Biz, Mahir'in yolunda savaştılar, bu çağrıya cevabız. Biz hem çağrıya cevap, hem çağrının sahibiyiz. O günden bu yana uzanıp gelen her direnişimizde bu çağrıyı dile getiriyoruz, bu çağrıyı dalga dalga yayıyoruz. Direnirken, savaşırken, ölürken... amaç sadece ve sadece budur: Devrim.

Anadolu devrimi bizimle büyüyor. Anadolu devrimi, bu çizgide büyüyor.

Zafer direnerek, savaşarak kazanılacaktır. Bu basit, yalın, sıradan, ve kesin bir gerçektir. Bu, görmezden gelinemez bir gerçektir. Kızıldere, bu gerçeğin adıdır. Bu çizgiye, otuziki yıldır küçük-burjuva diyerek, devrimci demokrasi diyerek, maceracı diyerek burun kıvrıyanlar, Kızıldere'den, yani gerçekten kaçanlardır. Kaçarak, devrime değil, düzene varılır.

Kızıldere'den yana yaşadığımız ayrışma da bu değil midir zaten; biz devrime yürüyoruz, onlar düzene...

Kitleler kitleler de-yip, kitlelerin içinde dal budak salmayı bir kısa dönem için dahi başaramamış olanlar, sınıf sınıf deyip o sınıfın içinde tarihlerinin hiç bir döneminde güç olamayanlar, silahlı mücadele kararı alıp oligarşinin ilk operasyonunda bundan vazgeçenler... düşünsün; burun kıvırdıkları, "devrimci demokrasi" diye güya ideolojik düzeyde küçümsedikleri, maceracı, sekter şu bu ilan ettikleri bir hareket, **nasıl oluyor da**, otuziki yıldır, o kitleliliği hiç kaybetmiyor, **nasıl oluyor da**, düşmanın tüm imha politikalarına rağmen silahlı savaşını sürdürüyor, **nasıl oluyor da**, onların her "**bitti, bu sefer ayağa kalkamazlar**" dedikleri noktada yeniden daha güçlü bir biçimde ayağa kalkıyor... 32 yıllık bir muhasebeye cesaret edebilir misiniz? Edemediğiniz sürece "**nasıl oluyor da...**" sorularının cevabı bulunmayacaktır.

Irak'a Saldırı Hazırlıkları Adım Adım Sürüyor

IMF SATIN ALDI, WOLFOWITZ

AYRINTILAR İÇİN GELİYOR

Bush'un güvenlik danışman yardımcılarının birinin, Amerikan televizyonunda söylediği **"IMF bizim için Türkiye'yi satın aldı, Irak için Türkiye yeterli"** sözleri hatırlardır.

Amerika, IMF'nin satın aldığı ülkemize, Irak operasyonunun ayrıntıları için 14 Temmuz'da Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz'i gönderiyor. Gündem belli; Irak'a Amerikan operasyonu. Lojistik destekten, daha ileri boyutta verilecek desteğe kadar ayrıntılar konuşulacak görüşmede. Kürt devleti gibi konularda ise Genelkurmayın bir şekilde 'ikna' edileceği kaçınılmazdır. Amerika'ya göbekten bağımlı bir Genelkurmayın, satın alınmış bir devletin pazarlık şansı olmadığını hatırlatmaya gerek yok.

Plan Sürüyor

Amerika'nın Saddam'ı devirmeye yönelik planının sürdüğü ve uygulamada olduğu Bush tarafından geçen hafta yapılan açıklamada yeniden dile getirildi ve *"bunun için her türlü yöntemi kullanacağız"* dedi Bush.

Suikastler, komplolar, Irak'ın yerlebir edilmesi, yani her türlü yöntem, Amerika'nın Ortadoğu çıkarları için devrede. Irak'a saldırı için Ürdün'e yapılan askeri yığınak dünya basınında tartışılırken, İngiliz basını, İngiltere'nin de saldırı içinde 30 bin askerle yer almak için Amerika ile anlaştığını duyurdu. **Halklara karşı şer ittifakı yine devrede** demektir. Avrupa'nın öteki ülkelerinin de itiraz ediyormuş gibi yapıp daha sonra talanın dışında kalmayalım diye saldırıya katılmaları muhtemeldir. Bu artık **Avrupa** ikiye bölünmüşlüğüne klasik politikası haline gelmiştir. Avrupa tekelleri Ortadoğu pazarlarından pay almak için yine Amerika'nın peşinden gitmekte tereddüt etmeyeceklerdir.

BM'nin saldırıya meşruluk yaratma girişimleri de en az Amerika'nın askeri hazırlıkları kadar büyük bir hızla sürüyor. Bu çerçevede silah denetçilerinin ülkeye girip girmemesi üzerinde tartışmalar sürerken, BM Güvenlik Konseyi son toplantısında esas niyetin saldırıya zemin hazırlamak olduğunu açık olarak ortaya koydu. BM de tarihsel rolünü oynamaya devam ediyor.

Kuzey Irak Kürtlerinin örgütleri KDP ve YNK ise çeşitli vesilelerle ve değişik formüllerle Irak'a saldırıda Amerika'nın yanında yer alacaklarını dile getirmeye devam edi-

yorlar. Yani onlar da Afganistan'da Kuzey İttifakı'nın rolünü oynamaya gönüllüler. PKK'nin *"değişmeye müdahale edilir"* açıklamalarıyla operasyona bir biçimiyle verdiği destek de biliniyor.

Amerika Irak'a saldırı planını adım adım tüm dünyanın gözleri önünde uygulamaya devam ederken Irak halkı her gün sokaklarda Saddam'a destek gösterileri yapıyor, direnme kararlılığını ifade ediyor.

Sadece Irak Mı?

Muhtemel Irak saldırısının sadece Irakla sınırlı kalmayacağını bilmeyen yoktur. Suriye, İran, Arabistan, bütün Arap ülkelerini etkileyeceği kuşkusuzdur. Amerika'ya muhtaç Arap iktidarlarının çoğunun çeşitli itirazlarla birlikte en azından sessiz kalması muhtemelen, bu etkilenmenin, Amerika'nın istediği bir biçimde gelişip gelişmeyeceğini ne Arap rejimlerinin tavrı ne de Amerikan bombalarının yaratacağı yıkım belirleyecektir. Ortadoğu halklarının iradesini hesap dışı bırakan bütün planların er ya da geç sonunun hüsrana olacağı kesindir. Afganistan, Filistin en son örnekleridir.

Körfez saldırısından 11 yıl sonra yanibaşımız adım adım yeniden kan gölüne döndürülmeye hazırlanıyor. Türkiye bu kan gölünün Amerika'dan sonra en baş sorumlularından biri olacaktır. Ortadoğu halklarına karşı, suçlarına yeni bir suç daha eklemiş olacaktır.

Amerika ise, Saddam'ı devirmiş olsa da, istediği Ortadoğu düzenini silahların gücüyle sağlayamayacağını bir kez daha görecektir.

“Eyvah, Satacak Bir Şey Yok”

Aralarında Bill Gates ve Ford, Hyundai, Dupont, Siemens, Pirelli, Toyota, Coca Cola, Unilever, Daimler Chrysler... gibi en büyük tekel patronlarının bulunduğu 30'a yakın emperyalist tekel Dünya Bankası'nın 18 Temmuz'da İstanbul'da düzenleyeceği Yatırım Danışma Konseyi toplantısında, **'buyurun size satılık ülke'** takdimini dinleyecekler. IMF, Türkiye'yi onlar için nasıl satın aldığını anlatacak.

İşbirlikçi sermaye de satışa hazırlanıyor. Ama onlar “dertli”! Eyvah satacak bir şey yok derdinde. Bu fırsatta yeni yasalar çıkarttırabilir miyiz hesabındalar. **Yabancı Sermaye Derneği** (YASED) Genel Sekreteri Abdurrahman Arman sıkıntıyı şöyle anlatıyor; *“Türkiye'deki ortamın yatırımlar için uygun olduğu mesajını yabancı yatırımcıya vermek istiyoruz, ama...”* ‘Ama’sını da Arman’dan dinleyelim; *“Meclis Yabancı Sermaye Yasası’nı çıkarmadan tatile girdi. Tanıtım Ajansı’nın kurulmasıyla ilgili de fazla ‘mesafe alınamadı.’ Toplantıda, hiç olmazsa ‘Bu yasayı çıkardık’ demek isteniyordu. Şu anda büyük patronların önüne koyabileceğimiz hiçbir şey yok. Varılan nokta, hiç de bunları memnun edecek boyutta değil. Bu fırsatı değerlendiremedik.”*

Patronların önüne koyacağı ülkemiz, topraklarımız, zenginliklerimiz. Hayıflanma bunun için. İşbirlikçilik öyle meşru hale gelmiş ki, önlerine koyacağımız bir şey yok diyebiliyor.

Partiler bölünüyormuş, hükümet boşluğu yaşıyormuş, sermayeyi ilgilendirmiyor elbette. Onları ilgilendiren tekellerin önüne ülkemizi koyabilmek. Bunun için hangi parti iktidarda olsun fark etmez. Hatta krizleri de istedikleri yasaları çıkarttırmak için fırsat olarak görüyorlar.

Dünya Bankası'nın toplantı yeri olarak Türkiye'yi seçmesi de elbette tesadüf ya da boş gaz manzarasından dolayı değildir. Yıllardır boş yere mi yasalar çıkarttırıyorlar, şimdi pazarlamayı da direk mekandan yapacaklar.

YASED merak etmesin kim iktidar olursa olsun istediği yasalar çıkarılacaktır. Tekellerin sofrasına ülkemizi altın tepsi içinde sunabilirler... Ama arsız uşaklık da elbette bu ülkede ömrünü tamamlayacaktır!

Uşaklık Aksamıyor

Siyasette yaşananlar malum, deyim yerindeyse siyaset sahnesi toz duman, hükümet boşluğu ortada, ama buna rağmen ne IMF talimatları aksıyor, ne İsrail’le ittifak, ne silahlanma, ne de zamlar. Dünyanın en büyük tekelleri satılık ülkeyi görmeye geliyor, F tiplerinde zulüm aralıksız sürüyor.

Kemal Derviş, *“devlet ayrı, hükümet ayrıdır, işler sürer”* diyor. Sürüyor!

Süren, IMF’nin işleri, Amerika’nın, Avrupa’nın işleridir. Onların istek ve talimatlarıdır.

Emperyalistler devletin en kilit noktalarını kendine bağımlı bürokratını, bakanını, müdürünü, generalini yerleştirmiş, MGK’yı eline almış; rahat. Siyasi gelişmeler kısmen aksatsa da, uşağın hizmetlerinde temelden aksamalar olmayacağından emin. Bunun için IMF, seçim şu bu bizi ilgilendirmez, önemli olan programın yürütmesi diyebiliyor. Mevcut partilerin tümünün IMF programını yürütmek zorunda olduğunu bilmenin rahatlığıyla konuşuyor.

Amerika, siyasi iktidar boşluğu var demeden, Irak’a saldırı hazırlıklarını Türkiye de içinde olmak üzere sürdürüyor, bunun için Ankara’ya adamlarını göndermeye devam ediyor. Çiller, iktidara adayım demiyor, “Irak operasyonunda başbakan olmak istiyorum” sözleriyle, Türkiye’de iktidarın işlevinin ne olduğunu açık olarak ortaya koyuyor. En iyi uşak ben olurum mesajı veriyor.

Bağımlılığın, **emperyalist mihraklar** tarafından yönetildiğimizin bundan iyi göstergesi mi olur? Hiç kimse bu ülkeyi, kendi derdine düşmüş partilerin yönettiğini söyleyemez. Yöneten mihrak yerinde duruyor. MGK’da herhangi bir ‘kriz’ yoksa, emperyalist mihrakların yönetimi sürüyor demektir. Böylesi dönemlerde emperyalist tekellerin seslerinin fazla çıkmaması, bağımlılık ilişkilerinde ne kadar yol alındığının da bir göstergesidir aynı zamanda. Onlar adına yönetenler var nasılsa.

Ordu'nun Bir Tek F-35'i Eksikti

Generallerin 150 uçak için 10 katrilyon ödediği ülkemizde, 35 milyon hiç et yüzü görmüyor. 70 milyonun kursağından süngüyle ekmeğini söküp alan generaller emperyalizmin taşeronudur.

Türkiye'nin bir tek F-35 savaş uçakları eksikti; o da tamamlanacak!

Türkiye, ABD Savunma Bakanlığı ile bu hafta imzalayacağı (11 Temmuz'da imzalanmış olacak) anlaşmayla "JSF-F-35" (Ortak Taarruz Uçağı) projesine katılacak. İngiltere ve Amerika'nın yeni savaş uçağı olarak bilinen F-35 projesine, Türkiye'nin yanı sıra, Hollanda, Kanada, Norveç, İtalya ve Danimarka katılıyor.

Genelkurmay'ın projeye katılım kararı ile birlikte üretim aşamasında yani 2013 yılına kadar Türkiye

175 milyon dolar ödeyecek ve 2015 yılında da bu uçaklardan **150 adet** almış olacak. Tanesi 40 milyon dolar olan uçaklara ödenecek toplam para ise, **6 milyar dolar (10 katrilyon lira)**.

Generallerin Yalanlarını Dinleyin; "Etrafımız düşmanlarla çevrili..."

TL bazında okunmasının bile güç olduğu bu para emperyalistlere taşeronluk yapmak için, cebimizden çıkarılan paradır.

Yalancılığı ayyuka çıkmış generaller İsrail'e tank modernizasyonu için akıtılan parayı nasıl açıkladıysa, kriz dönemlerinde dahi durdurmadıkları silah alımlarını nasıl gerekçelendirdilerse, F-35'leri de öyle açıklayacaklardır; "ulusal güvenlik... iç-dış düşman... çevremiz düşmanlarla çevrili..."

Ancak silah tekellerinin adamı generaller hiç kimseyi bu masallara inandıramazlar. Kursaklarımızdan süngüleriyle söktükleri lokmaları silah tekellerine akıttıklarını hiçbir yalanla gizleyemezler. Emperyalizmin bölge çıkarları için halklara karşı silahlandıkları gerçeğini unutturamazlar.

Taşeronluk Uçakları

IMF'nin dolarlarına muhtaç hale getirilen ülkemizde, bütçeden silahlanmaya, istihbarata, polise, orduya ayrılan payın

hiç düşmemesi boşuna değildir. Bunun bir yanı yoksulluğa mahkum ettiği halkımızın isyanından duyulan korkuyken, öte yanı da, emperyalizme Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar'da 'ikinci İsrail' olarak yapacakları taşeronluktur.

Keza, alınacak uçaklar sadece F-35'lerle de sınırlı değil, 2015'e kadar alınacak **30 adet F-16 için de 1 milyar dolar (1,5 katrilyon lira)** ödenecek.

Aklıbaşında herkes sormak zorundadır; bunca silahlanma ne için, kime karşı diye? Generallerin "IMF bizi yarıyolda bırakmaz" demesi boşuna değildi. IMF'den topraklarımızın peşkeş çekilmesi karşılığında aldıkları dolarların büyük bir kısmı yine emperyalizmin çıkarları

için silahlanmaya gidiyor. Hem de büyük bir yalan kampanyasıyla ordunun işbirlikçiliği gizlenmek isteniyor. Artık gizlenecek hiçbir yanı kalmamıştır. Emperyalistler için silahlanıyorlar, yoksulluğa isyan etmeyelim diye tanklarını, coplarını üstümüzden eksik etmiyorlar.

Generallerin Uçakları Ve Et Yüzü Görmeyen 35 Milyon

Generaller, IMF'den gelen dolarla silahlanıyor, OYAK'ın yaptırdığı villalarda oturuyorlar. 70 milyon halk onların umurunda değil. Ancak halk işsizliğe, ekmezsizliğe isyan ettiğinde halkı hatırlıyorlar. Katliamlarla, tanklarıyla, jandarmalarıyla susturmak, bastırmak için hatırlıyorlar halkı. Milyonlarca insan et yüzü görmüyormuş, insan gibi oturacağı bir evi yokmuş generalleri ilgilendirmiyor.

Milliyet Gazetesi'nden Meral Tamer 9 Temmuz tarihli köşesinde generallerin katrilyonları kimin cebinden çaldığının özet bir tablosunu ODTÜ Sosyoloji Bölümü Başkanı Prof. Sencer Ayata'nın yoksulluk araştırmasından aktarıyor.

Araştırmaya göre yüzde 10'luk bir kesim mutlak açlık sınırında ve yardımlarla yaşamaya çalışır durumdalar. "Varlıklı semtlerde hizmetçi olarak çalışanlar, ev sahibesinin verdiği giysileri kendi mahallesine götürüyor. Beğenmediklerini ve bedeni uymayanları konu - komşuya veriyor. En alttaki yüzde 10'u yardım bağımlısı. Yüzde 10 -35 arasındaki bir üst grup taksitle nefes alıyor... Prof. Ayata'nın bulgularına göre kırmızı et, en alttaki yüzde 35, hatta yüzde 50'den üstteki kesimde yenebiliyor. Siyasetten ekonomiye sıçrayan son bunalm, kırmızı et yiyenlerden bir bölümünü daha inek memesine, inek memesi yiyebileni de un çorbasına mahkum etme yönünde son sürat ilerliyor."

35 milyonun et yüzü görmediği, un çorbasının milyonların sofrasının tek yemeği haline geldiği Türkiye tablosu bir yanda, öte yanda silahlanmaya harcanan katrilyonlar ve generallerin uçakları, villaları.

Bu tablo sadece emperyalizme taşeronluk boyutuyla da değil, aynı zamanda ahlaki olarak da sorgulanmalıdır. **Katliamcı generallerin ahlakı, Amerika'nın ahlakıdır;** Amerika dünyanın milyarlarca halklarını aç bırakıyor, zulmediyor, generaller halkımızı aç bırakıp zulmediyor. Ahlak aynı, kültür-ideoloji aynı.

Karadeniz

Kürt İşçilerine Yine Yasak

Yoksul kürt köylerinden, her yıl Karadeniz'e fin-dık toplamaya giden emekçiler bu yıl da Ordu'ya sokulmuyor. Ancak bu kez yasak kararını uygulayan 1997'den beri olduğu gibi valilik değil. Valiliğin, Kontrgerillanın yasağı bu kez "Ziraat Odası" aracılığıyla uygulanıyor.

Ziraat Odası 2500 işçi ihtiyacı olduğunu söylerken, bu ihtiyacın hangi illerden gelenlerden karşılanacağı da belirlenmiş durumuda. Buna göre, sadece Batman, Adıyaman ve Mersin'den fındık işçisi kabul edilecek, buna karşılık binlerce insanın bölgeye akın ettiği **Urfa, Diyarbakır ve Mardin'den işçi alınmayacak.** Urfalıların, Diyarbakırlıların iyi fındık toplamadığından değil elbette, yasağın başka bir biçimde uygulanması için. Kürt işçilere uygulanan ambargonun Ziraat Odası aracılığıyla sürdürülmesidir bu. Karar, geçtiğimiz yıllarda valiliğin uyguladığı yasağın bir başka şeklidir. Yine ucuz işgücünü satın geçimini sağlamayı uman onbinlerce insan aç kalacak, sefil olacak, yine jandarma zoruyla bölgeden kovulacak. Sonra da oligarşi kardeşlik, kürt-türk ayrımı yapmayız masalları anlatacak.

Karaya Vuran Yoksulluk

Çığ altında kalıp aylarca sonra ortaya çıkan mülteciler, şimdi de karaya vuran mülteci cesetleri eklendi. Avrupa'ya gitmek için dökük teknelerle yola çıktıktan sonra Kuşadası yakınlarında denize gömülen mültecilerden üçü daha Ahmetbeyli Yonca Köyü sahilinde karaya vurdu.

Şişmiş, parçalanmış ve tanınmayacak hale gelmiş cesetler, emperyalistlerin yarattığı dünyanın eseridir, **karaya vuran yoksulluğumuzdur, adaletsizliktir.**

Ucuz, Kiralık Askerler

Mister Dalles,
sizden saklamak olmaz,
hayat pahalı biraz bizim memlekette.
Mesela ki, iki yüz gram et alabilirsiniz,
koyun eti,
Ankara'da 23 sente,
yahut iki kilo kuru soğan,
yahut bir kilo biraz daha biraz fazla mercimek,
elli santim kefen bezi yahut,
yahutta bir aylığına
yirmi yaşlarında bir tane insan,
erkek.

Böyle diyor Nazım, “23 Sentlik Askere Dair” başlıklı şiirinde.

Böyle diyordu, çünkü “23 sente” satılıyordu “Türk askeri”, Amerikan gavuruna.

Afganistan'da ISAF'ın komutanlığı, yine dolarlar karşılığında üstlenildi. IMF'den gelecek dolarlar için, Türkiye askerleri Kabil sokaklarında devriye geziyor.

Hemen tüm yeni-sömürgelerde geçerli bu “satış”. Yeni-sömürgelerin işbirlikçi egemen sınıfları, emperyalist efendilerine yaranmak için emirlerindeki askerleri onların hizmetine veriyorlar. Yoksul ülkelerin askerleri, emperyalist ülkelerin **paralı askerleri** oluyor.

Ağzı, burnu, eli, ayağı yerinde,
üniforması, otomatığı üzerinde,
yani öldürmeye, öldürülmeye hazır,
belki tavşan gibi korkak,
belki toprak gibi akıllı,
belki gençlik gibi cesur,
belki su gibi kurnaz
(her kaba uymak meselesi)
belki ömründe ilk defa denizi görecek,
belki ava meraklı, belki sevdalıdır.
Yahut da aynı hesapla Mister Dalles
(tanesi 23 sentten dolayı)
satarlar size bu askerlerin otuzbeşini birden
İstanbul'da bir tek odanın aylık kirasına,

Satıyorlar.

ABD'nin, Uluslararası Ceza Mahkemesi(UCM)'ye itirazı tartışmasında, “sömürge ülkelerin kiralık askerleri” bir kez daha gündeme geldi. ABD, hatırlanacağı gibi UCM'yle ilgili isteklerinin kabul edilmemesi durumunda, Birleşmiş Milletler Barış Gücü'nü desteklemeyeceğini, gücünü çekeceğini açıklamıştı.

ABD'nin bu tehdidi, esas olarak “ekonomik” bir tehdit-

ti. Çünkü, ABD, Barış Gücü adı verilen emperyalist işgal gücüne, **asker** vermiyor, daha çok **dolar** veriyordu. (BM'nin 2001/2002 barış misyonunun 2.77 milyar dolarlık bütçesinin üçte birini ABD tarafından karşılandı. Tabii, ABD bu milyar dolarları, “barış aş-
kı”ndan dolayı harcamıyor; sadece kaz gelecek yerden tavuk esirgemiyor.) UCM konusunda da verdiğimiz dolarları keserim diye tehdit ediyordu bu yüzden. Peki askerler nereden geliyor?

İşte cevabı:

BM Barış Gücü adı altındaki askeri güçte, halen görev yapan 45 bin 145 asker, polis ve askeri gözlemciden sadece **704**'ü ABD vatandaşı. Evet, hepsi bu kadar. Çünkü Amerikan vatandaşlarının canı tatlı. Çünkü, herhangi bir yeni-sömürge ülke askeri, bir Amerikan askerinden çok daha ucuza maloluyor ABD için.

45 bin askerin çoğu yeni-sömürgelerden. Mesela, 45 binin 5500'ü Bangladeş'ten. İkinci sırayı 4800 askeriyle Pakistan alıyor. Türkiye Silahlı Kuvvetleri de, Somali'de, Bosna'da, Kosova'da, son olarak Afganistan'da bu emperyalist güce binlerce askerini vermiş durumda.

**tanesi 23 sentten dolayı
satarlar size bu askerlerin otuzbeşini birden**

Türkiye, Amerika'nın, emperyalistlerin çıkarları için Kore'ye 4500 asker gönderdiğinde, Amerikan gazeteslerinde “**Bir ABD askerinin maliyetinin yaklaşık 23 Türk askerinin maliyetine eşit olduğu**” hesapları yapıyordu. Türk Tugayı 850 ölü verdi, Beyaz Saray'dakiler veya Celal Bayarlar için bu sadece bir hesap meselesiydi. Yerine gönderilebilecek yüzbinlerce asker vardı nasıl olsa.

Afganistan'da Türkiye askerinin, ordusunun ne işi var? Amerika, petrol tekellerinin güvenliği için orada. Ya Türkiye?

Pazarlık açık yapıldı. Ecevit ve Genelkurmay, şu kadar dolar verirsiniz, Afganistan'da komutanlığı üstlenir, binlerce askerimizi de oraya sizin güvenliğinizi için götürürüz dediler. Ve öyle de oldu. Burjuva basında, ABD'nin söz verdiği dolarları henüz göndermediği yazılıyor, sızlanıyorlar.

Yarın orada askerler öldüğünde, onlar “**şehit**” mi olmuş olacak? Hadi canım siz de! **Amerikan tekellerinin kurbanı** denecek onlara.

Bir Afganlının Değeri 4 Çadır Ya Da 200 Dolar

ZULÜM ve ADALETSİZLİK

HALKLARI TESLİM ALAMIYOR

Afganistan'da bir düğün evinin Amerikan uçakları tarafından vurulup 48 kişinin katledilmesi, yüzlucsesinin yaralanması ve daha bir çok Peştun köyünün Amerikan bombardımanına maruz kalmasına karşı öfke büyüyor.

Afganistan'daki katliamlarını "teröre karşı mücadele" diye açıklayan Amerika Afgan halkına bir yandan gözdağı verirken, öte yandan öfkeyi yatıştırmak için alçakça rüşvetler teklif ediyor, halkın yoksulluğunu aşağılamak için kullanıyor. Amerika Uruzgan eyaletindeki köyde katlettiği ve 'yanlışlık oldu' diye açıklama yaptığı halka **4 çadır ya da 200 dolar tazminat** ödemeyi teklif etti. Bir Afganlının değeri ancak 4 çadır ya da bir Amerikalı bürokratin öğle yemeği ediyor demek ki!

Katlet, ver parasını. Sonra "halklar Amerika'ya niye öfkeli" diye aptalca sorular sor. Öfkenin nedeni açık değil mi? Bırakın halkların aç, yoksul, ilaçsız bırakılmasını zerre kadar değer vermiyor, yokedilmesinde sakınca olmayan yaratıklar muamelesi yapıyor.

Ama "gerekçesi" var Amerika'nın; "teröre karşı mücadele ediyor" o. Bu yalanla her türlü katliamı, yıkımı, işgali meşrulaştırmak istediği bir kez daha ortaya çıkıyor.

ABD'nin "Terörle Mücadelesi" Böyle Sürüyor

Bombalanan köyden halkın anlatımları kısmen basına yansıdı, işte bir kaç örnekle Amerikan terörü ve vahşete duyulan öfke;

Kandahar eyaletinin komutanı Muhammed Enver; "İlk önce kadın kısmını bombalayıp onları **hayvan gibi öldürdüler**. Daha sonra evleri basıp kadın ve erkeklerin ellerini bağladılar. Düğün evini kordona alıp insanların kurbanlara yardım etmesine, hastaneye kaldırılmasına izin vermediler.

"Amerikalılar çıplak kadınları filme kaydedip fotoğraflarını çekip durdu. İnsanlar 'Amerikalılara verdiğimiz desteğin karşılığı bu mu?' diye soruyor. Bu aşağılamadır. Kadınlarımızı küçük düşürdüler."

Bombalanan başka bir köyden, Şatoghay'dan Hacı Veli, "Allah bize bir gün güç verecek ve onlarla savaşaacağız. Rus işgali boyunca bile böyle sürekli bombardıman olmadı. Dört çadır verip bizi memnun edeceklerini sanıyorlar. Yaşamlarımızın değeri bu mu? İki Amerikalı öldürüp karşılığında iki çadır versek bizi affederler miydi? Taliban bizi hapse atardı ama bizi bombalamaz ve kadınlarımızın namusuna dokunmazdı."

"Terörle mücadele" dedikleri işte bu çıplak gerçeklerden başka bir şey değildir.

"Hata" Yalan, Amaç Gözdağı

Peştun köylerinin bombalanmasını "pilot hatası" diye açıkladı Amerika. Taliban'a desteği bilinen Peştun köylerinin cezalandırılmak, gözdağı vermek istendiği açıktır. Afganistan'daki Amerikan güçlerinin sözcüsü Albay Roger King'in, "Bu bölge Molla Ömer'in geçmişte düzenli olarak geldiği bir üstü" sözleri de her şeyi açıklamaya yetiyor.

ABD Afganistan'daki çelişkileri bombalarla çözeceğini sanıyor, Loya Jirga'da çelişkilerin öyle kolay çözülemeyeceği ortaya çıktı. Bütün Peştun köylerini yerlebir edip, tüm köylüleri katlederek çözerim diyorsa, yine yanıldığını görmekte gecikmeyecektir. Halkların iradesinin olmadığı yerde yeni çatışmalar kaçınılmazdır. Amerika'nın çıkarlarının olduğu yerde de halkların iradesi yoktur.

Afganistan Teslim Olmuyor

Emperyalizm, devasa gücüne rağmen, Afgan

halkını kendine tabi kılamadı. Kazanılan “zafer”in nasıl bir zafer olduğu önümüzdeki günlerde daha sık sorulmaya başlanacaktır.

Daha Afganistan saldırısı başlamamıştı ve biz şunları söylemiştik; **“Görülecek ki, ABD, Afganistan sınırına yığıldığı füzelerle, halkları teslim almayacak!”**

Taliban iktidarı yıkıldığında da şunları yazdık; **“Füzelerle yakıp yıkarak bir iktidarı yıkabilirsiniz, ama yenisini füzelerle kuramazsınız. Halkın katledildiği bir yerde, kimse halka dayanan bir iktidar kuramaz. Amerika, artık her an Afgan halkının öfkesini ensesinde hissederek varolacaktır Afganistan’da. Ne Afganistan halkının, ne de diğer dünya halklarının direnişi bitmeyecektir.”**

Bitmediği ve bitirilemeyeceği açık olarak görülüyor. Dünyanın dört bir yanında görüldüğü gibi tonlarca bomba yağdırılan Afganistan’da da görülüyor. Dağlarda direnişler sürerken, Amerikan işbirlikçisi Karzai iktidarına karşı da eylemler sürüyor. Karzai’nin yardımcısı ve yeğeni **Hacı Abdülkadır** uğradığı suikastte öldürüldü.

Amerika Afganistan’da istediği düzeni kuramadığı gibi, kendi işbirlikçisini bile koruyamayacak durumdadır. Daha önce de Turizm Bakanı Abdülrahman, Kabil havaalanında İngiliz askerlerinin gözleri önünde linç edilmişti.

Afganistan’ın giderek emperyalistler için bir ‘bataklığa’ dönüşmesi şaşırtıcı olmayacaktır. ‘Barış Gücü’nün komutanlığını kimsenin üstlenmeye yanaşmaması ve dolarla satın aldıkları Türkiye’ye yüklemeleri, Avrupalı emperyalistlerin bir an önce askerlerini çekme girişimleri ve Amerika’nın askeri gücünü büyük oranda çekerek özel birliklerle ve CIA ile operasyonlarını sürdürmeyi tartışır hale gelmesi böylesi bir gelişmenin emperyalist cepheden de görülmeye başlandığının belirtileridir.

Halklara rağmen **bombalarla sağlanan hiçbir ‘zaferin’ kalıcı olamayacağı** Afganistan’da da bir kez daha görülecektir. Halkın ABD bombardımanlarına karşı öfkesi ve ilk kez anti-amerikancı bir gösterinin Amerika’nın kuruluş günü olan 4 Temmuz’da Kabil’de yapılması ve halkın **“gerekirse şimdi de Amerikalılara karşı savaşaçağız”** sözleri bunun belirtileridir.

Amerika büyük bir öfke ve adaletsizliğin yaratıcısıdır. Bu adaletsizlik ve öfkenin nedenleri görülmedikçe, sorgulanmadıkça, ancak polisiye önlemlerle, bombalarla beyhude bir çaba içinde bu öfkeyi yatıştırmaya uğraşırlar.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Molla Ömer’in Köyü Direnişin Mahallesi

Afganistan’da 7 ton bomba atarak yerlebir ettiği köy için şu açıklamayı yaptı Amerika; **“Bu bölge Molla Ömer’in geçmişte düzenli olarak geldiği bir üstü. Operasyonun amacı El Kaide ağının direniş noktalarını kırmaktır.”**

Gerçekleri açıklayan, katliamı yaşayan halkın anlatımlarına ilişkin de şu değerlendirmeyi yaptı aynı Amerikalı albay; **“dezenformasyon yayıyorlar ve El Kaide’ye hizmet ediyorlar”.**

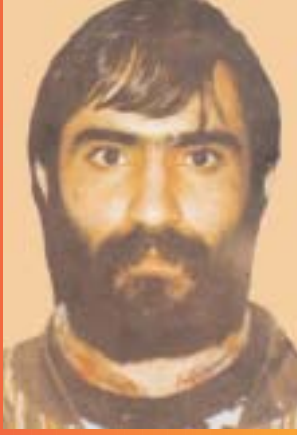
Dönüyoruz ülkemize, Armutlu’ya katliam saldırısına, gerillaya destek veriyor diye yakılan, boşaltılan köylere bakıyoruz; kafa aynı, hukuk aynı, katliamcı mantık aynı.

Hasan Özdemir de katliam sonrası Armutlu halkına şöyle diyordu; **“bugüne kadar örgüte destek verdiniz, bundan sonra bizi destekleyeceksiniz.”**

Semtleri, şehirleri “cezalandıran” egemen hukuk budur işte. Bu mantık, şu veya bu gerekçeyle ülkeleri cezalandırmaya uzanıyor. Bu mantık için gerekçe bulmak, bahane yaratmak hiçbir zaman sorun olmuyor. Şimdilerde en geçerli gerekçe “terör ve teröre destek.” Ülkeler bunun için cezalandırılıyor, tehdit ediliyor, ambargolar uygulanıyor. Gecekondu semtlerine normalin çok üzerinde silahlı güçlerle operasyonlar bunun için düzenleniyor, tüm halka yönelik gözdağına dönüştürülüyor. Tüm bir mahalle cezalandırılıyor. Suç; direnişe yataklık!

Amerikalı albay ile Hasan Özdemir ya da Genelkurmay’ın hukuku arasında hiçbir fark yoktur. Egemen sınıfın hukukunun temsilcileridir tümü de. Onların sınıf çıkarlarının gözüyle bakılır. Adaletsizliğin kaynağı da buradadır. Egemen, ezen sınıftan yana olan hukukta adalete yer yoktur. Varoluş nedeni adalet maskesi takarak büyük bir adaletsizliği meşrulaştırmaktır.

Amerika’nın bütün dünyaya, oligarşinin halkımıza dayattığı bu hukuktur.

AYGÜN UĞUR
(21 Temmuz)

1970 yılında Dersim’de, Deroç köyünde doğdu. Dersim’de ve İzmit’te devrimci mücadele içinde yeraldı. 1993’te tutuklandı. TKP(ML) davasından ölüm orucu ekibinde yeraldı ve ipi ilk göğüsleyen oldu.

ALTAN BERDAN KERİMGİLLER
(23 Temmuz)

Tarsus’ta doğan Berdan 28 yaşındaydı. Üniversite yıllarında devrimcilerle tanıştı. ‘90’lı yıllarda Ankara gençliğinin ve gecekondu halkının mücadelesinde yeraldı. 91’de Ege dağlarında gerilla oldu ve tutsak düştü. DHKP-C birinci ölüm orucu ekibinde ölümü yenen ilk Cepheli oldu.

İLGİNÇ ÖZKESKİN
(24 Temmuz)

35 yaşındaydı... İstanbul’da doğdu ve 1978 yılından beri cunta yılları da dahil mücadele içerisinde yeraldı. 1984 Ölüm Orucunda dışarıdaydı ve feda eylemi de dahil her türlü eyleme hazır olduğunu bildirmişti. Parti-Cephe davasından birçok kez tutuklandı ama yılmadı. Direnişin 66. gününde ölümsüzleşti

HÜSEYİN DEMİRCİOĞLU
(25 Temmuz)

36 yaşındaki Hüseyin Bingöl-Kiğı-Sütlüce köyünde doğdu. 1976’dan itibaren kavganın içindeydi. İşkenceler, tutsaklıklar onu yıldıramadı. Direnişin 67. gününde ölümsüzleştiğinde MLKP davasından tutsaktı.

Kahramanlığı | Kahramanlıkları

Ölüm orucu direnişinin bir geleneğe dönüşmesinde, ülkemizde 1984 direnişi nasıl ilk fitili yakan olmuşsa, 1996 Ölüm Orucu direnişi de geleneği kiteselleştirmesi, kahramanlık destanına dönüştürmesi, halklaştırması yaniyla, dünya tarihinin gördüğü en büyük hapishaneler direnişinin mayası olmuştur. 2000’de ölüme yatan direnişçiler alın bantlarını taktığı anda ilk onların adını andılar, son sözleri de “Berdan gibi... İdil gibi...” oldu. Onların ölümü tereddütsüz yenen kararlılıklarını kendilerine rehber edindiler. Hedefe kilitlendiklerinde, beyinlerinde onlar vardı, onlarla yürüdüler zulmün üstüne, onların kararlılığıyla tutuşturdular bedenlerini 19 Aralık’ta.

İhanetler, katliamlar, işkenceler, tecritler, nefesi yetmeyenler hiçbir şey onlara verilen sözü tutma kararlılığının önüne geçemedi. Söz verdik, 6 yıl önce ölümü yenenlere, hücrelerde sözümüzü tutmaya devam ediyoruz. Onları direniş içinde, kiteselleştirdikleri kahramanlığı, destanlaştıran anıyoruz.

SALDIRI BÜTÜN HALKA

1996 1 Mayıs’ının görkemi ve üç devrimcinin katledilmesine rağmen halka verdiği devrimci mesajı, umudu yoketmek için oligarşi yeni bir saldırı dalgası başlatır. Kadıköy’de kızılbayraklarla yürüyen onbinlerin soygun ve zulüm düzeninin sonunu getirecek tek güç olduğunu çok çarpıcı bir biçimde görmüştür oligarşi.

Saldırıları her gün bir yenisi eklenir. Demokratik kurumlardan, tutsak ailelerine kadar yaygınlaşan saldırıların tutsaklara yönelik boyutunda ise hücreler vardır. Hücreler Eskişehir tabutluğu ile devreye sokulmak istenir.

Oligarşi ne zaman halka yönelik bir saldırı programını devreye soksa, mutlaka bunun en önemli halkası hapishaneler olmuştur. 1996’da da durum değişmez. Saldırı Susurlukçu Mehmet Ağar’ın genelgeleriyle başlar, Refah’lı Adalet Ba-

YEMLIHA KAYA
(27 Temmuz)

Maraş-Elbistan'da doğdu. İstanbul'da devrimci mücadelelere katıldı. İşportacıların ve gecekondu halkının örgütlenmesinde yer aldı. Halkın Gücü gazetesinin çıkarılmasında görev üstlendi. DHKP-C operasyonunda tutsak düştü. Gecekonducuların 'Yemo'su 69. günde ölümsüzleşti.

HİCABİ KÜÇÜK
(27 Temmuz)

24 yaşındaydı... Bayburt Merkez Çayıroğlu köyünde doğdu. Genç yaşında kavganın içine girdi. Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi 2. sınıf öğrencisiyken TİKB davasından tutuklandı. SAG Direnişinin 69. gününde ölümü tereddütsüzce kucakladı.

OSMAN AKGÜN
(27 Temmuz)

31 yaşındaydı... Rize'nin Kalkan-dere Fındıklı Köyü doğumluydu. İstanbul'da büyüdü. 5 yıl halk oyunları öğretmenliği yaptı. 1991 yılında ağır yaralı olarak TİKB operasyonunda tutuklandı. Hep direniş saflarında oldu. SAG Direnişinin 69. günü ölümsüzleşti.

HAYATİ CAN
(28 Temmuz)

25 yaşındaydı... Erzincan-Tercan'a bağlı Balyayla köyünde doğdu. İstanbul'da mücadele içindeyken 1995'te TKP(ML) davasından tutuklandı. Direnişte tereddütsüz yer aldı. Direnişin zaferini ve düşmanın rezilce boyun eğişini gördü. Zulme son mermiyi sıkan oldu.

oligarşi açısından bir anlamda denemesidir. Bu nedenle bedeller de büyük olacaktır. Direniş 45. güne girdiğinde, **3 Temmuz günü** devrimcilerin bedel ödemekte hiçbir tereddütlerinin olmadığını ilanı da duyulacaktır.

ÖLÜM ORUCU SAVAŞÇILARI EN ÖNDE

"Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız" şiarıyla yatırıldı bedenler ölüme. Barikatın en önünde artık onlar çarpışacak. Hasmına ilk vuruşu da onlar yapacak. Her bir vuruş, ölümsüzlüğe uğurlanacak bir can demek. Her bir can, yeniden doğacak hayatlar için toprağa atılan bir tohum demek. Ölüm-süzleşen her bir kahramanımız 2000'lere gelindiğinde onlar, yüzler olacak, teslim alınamaz büyük bir iradenin temsilcileri olacak. Ölüm orucu savaşçıları bunu bilerek yatırdılar bedenlerini ölüme. Devrimci harekete duyulan güvenle yürüdüler ölümün üstüne.

Gün gün yalanları parçaladılar, tehditler, dışarıda direnişi destekleyenlere yönelik saldırılar hiçbir direnişin iradesi karşısında dayanamadı. Ümraniye hapishanesinden ilk gök gürlemesi duyulduğunda zulüm panikledi, beyinler sarsıldı, yürekler öfke doldu, öfke sokağa, cenaze törenlerinde çatışmalara dönüştü, gecekondu mahallelerinde barikat oldu.

"Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız", artık bir slogan değil, saat saat, gün gün yazılan tarihin kendisi haline geldi. Her şehitle zafere bir adım daha yaklaştı direniş. Aygün Uğur'un ardından, Bayrampaşa Hapishanesi'nden bir gerilla uzandı kızıla kesmiş katafalka. Usulca koydu başını kızıl yıldızlı bayrağa, ama son anında 'Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz' sloganını atan inanç ve kararlılığın deprem öyle sessiz sedasız geçmeyecekti.

Bayrampaşa Hapishanesi'ne temsilcilerle devlet arasında aracılık yapmak için giden bazı aydın ve yazarların körelmiş yüreklerini kıpırdatacak, gözlerini yaşartacak, göğüslerini kabartacak kadar şiddetliydi Berdan'ın sarsıntısı. Katafalktaki görüntüsü direnişin simgelerinden biri haline geldiğinde, zulüm çoktan kaybetmiş, doğacak binlerce çocuğa çoktan Berdan adı verilmeye karar verilmişti bile.

İlginç izledi Berdan'ı. Sonra ardı ardına Hüseyin Demircioğlu, Ali Ayata, Müjdat Yanat ve Tahsin Yılmaz girdi sıraya.

Çanakkale'den İdil'in mitralyözleşen bedeni zulmün bağrına saplandığında, ilk ölüm orucu kadın

şehidi de halkların direniş tarihinin altın sayfalarına yazıldı. 2000 Ölüm Orucu direnişinde erkek yoldaşlarıyla yarışan onlarca kadın direnişçi İdil'in fedakarlığıyla doldurdular göğüs kafeslerini. Günü geldiğinde fırlattılar zulmün beynine birer birer. Fidan oldular, Ayşe oldular, Fatma Hülya oldular, Zeynep, Ümüş oldular....

ZULÜM DİZE GELİYOR; ZAFERİ ŞEHİTLERİMİZLE KAZANDIK

Zulüm direnişi kırma yolları arıyor, ama nafiye. Direniş yola çıktığında verdi kararını; zaferi şehitlerimizle kazanacağız. Şehit haberleri geliyor birer birer; Yemliha, Hicabi, Osman oligarşiyi köşeye sıkıştıran son darbeleri vurur gibi fırlıyorlar mevzilerinden.

Refah-Doğru Yol iktidarı direnişe karşı son silahını, yalanı ve tehtidi sokuyor devreye. Sağmacılar'da "6 aydır arama yapamadıklarını, tutsakların zorla ölüme gönderildiklerini ve onları örgütlerin elinden alacaklarını" söylenerek operasyon yapılabacağı tehdidinde bulundular.

Direnişin 68. günü, gelen bu tehdide devrimci tutsakların cevabı tereddütsüz ve netti; "Cesaretiniz Varsa Gelin."

Ölümü yenenleri ölümle teslim almayı düşünmek ne kadar boş bir çaba. Bugün Sami Türk'ler tehdidi katliama dönüştürdü de ne oldu? Teslim alabildi mi? İçeride ve dışarıda süren direnişle destanlar yaratıldı, kahraman kadınlarımız, erkeklerimiz, gençlerimiz, yaşlılarımız, 6 aylık devrimcilerimiz, ömrünü devrime adanmışlarımız ef-saneler yarattılar.

Refah-Doğru Yol iktidarı çaresiz dize geliyor. Eskişehir tabutluğu kapatılırken, tutsaklar için öncelikli talepler kabul edilerek direniş zaferle sonuçlandırılıyor. Direnişin bitirildiği anlarda Bursa'da ölümü kucaklayan Hayati Can, direnişin 12. şehidi oluyor. İçeride 12, dışarıda destek eylemlerinde 7 olmak üzere 19 şehit verildi 1996 direnişinde.

Tarihin en onurlu yerine adlarını yazdırdı kahramanlarımız. Ölümün sıradanlaştığı, zulmün elinden ölüm silahının alındığı bir destan yarattılar. Türkiye devrimci hareketinin yokedilemeyeceğinin, devrimcilerin teslim alınamayacağının en güçlü mesajlarını verdiler. Şimdi hücrelerden veriliyor aynı mesaj. 1996 şehitlerimize verilen söz tutulacak; şehitlerimizle kazanacağız!

DİRENİŞE DESTEK EYLEMLERİNDE ŞEHİT DÜŞTÜLER

1996 ölüm orucu direnişine dışarıda çeşitli eylemlerle verilen destekte ölümsüzleşenler de vardı. Onlar da yazılan destanın birer parçası haline geldiler.

22 Haziran 1996

Adalet Yıldırım

Kulaklar hapisanelerden gelecek ölüm haberindedir. Direnişçiler oligarşiyi ilk darbeyi vurmak için hızla koşturmaya, birbiriyle yarışmaktadır. Ancak direnişin ilk şehit haberi içeriden değil, dışarıdan gelir. Cephe savaşçıların ölüm orucunu desteklemek için Kağıthane DYP ilçe binasının basılması eyleminde Adalet Yıldırım şehit düştü.

15 Temmuz 1996

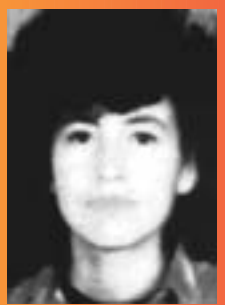
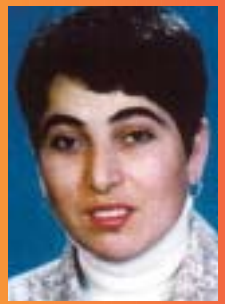
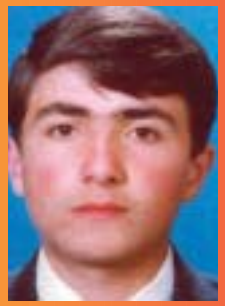
Hasan Hüseyin Onat, Gülizar Şimşek, Emine Tunçal, Ali Ertürk, Hanım Gül

Dışarıdaki eylemler durmaz, birbiri ardısıra yapılan eylemlerden biri de Gültepe merkezinin basılmasıdır. Bu eylem sonrası bir grup Cephe savaşçısı Gültepe'deki bir evde kuşatılır. Cepheliler teslim olmama geleneğini ölüm orucu direnişinin gücüne güç katarak sürdürür, şehit düşerler. Evin sahibi Hanım Gül ise, polis tarafından hastane odasından atılarak katledilir.

19 Temmuz 1996

Levent Doğan

Ölüm orucunun dışarıdaki son şehidi Bağcılar'da yapılan bir gösteride polisin ateş açması sonucu yaşanır. Gecekondu ayaktadır, katliamcılar büyüyen öfkeyi ve direnişe desteği katliamla engellemek isterler, hedef gözetecek kitleye açılan ateşte liseli devrimci Levent Doğan katledilir.

'91

5 Temmuz
12 Temmuz

DÖNÜM NOKTASI

Bölüm 3

1991'den bugün "Oligarşinin hallı"

ğiştiği anlamına mı geliyor? Gelmediğinin yüzlerce, binlerce kanıtını sıralamak mümkün. 1993'te Sivas katliamı... 1995'te Gazi, Ümraniye katliamı... 1995, 1996 Buca ve Ümraniye hapishanesi katliamları... 1999 Ulucanlar katliamı... seyrekleşen ama hiç ara vermeyen işkencede ölümler, kayıplar, köy boşaltmalar... Kitlelere karşı uygulanan şiddet...

Faşizm gerçeği

Ne Vedat Aydın cinayeti, ne 12 Temmuz, sadece **Çiller-Güreş** ikilisine veya **Mehmet Ağar'a**, "özel savaşıtlara" bağlanırsa, bunların Türkiye için ne ifade ettiği anlaşılamaz. Bu tür "isimler" tasfiye edildiğinde, bu politikaların da sona ermesi gerekir, ki, Türkiye tarihinde hiç bir zaman böyle olmamıştır; isimler değişmiş, ama politika aynı kalmıştır.

Oligarşinin baskı ve terörü açısından 12 yılın her yılı aynı değildir elbette. Egemen sınıfların politikaları ve halkın mücadelesinin düzeyi, birbirini etkiler, biçimlendirir. Bu karşılıklı biçimlenmeye bağlı olarak, oligarşinin terörü de zaman zaman artmış, zaman zaman azalmıştır. Ama bir yıl içinde yüz infaz değil de, on infaz olmasına, faili meçhullerin daha "istisnai" bir hal almasına bakarak, oligarşinin politikalarında temel bir değişiklik olup olmadığı tesbit edilemez. Günlük veya dönemsel iniş çıkışlara abartılı anlamlar yükleyenler, politikalarında da bir o uca, bir bu uca savrulup durmaktan kurtulamazlar. Kürt milliyetçiliğinin durumu bu açıdan son derece tipiktir.

Böyle bakıldığında, her gelişmeye "**falan darbesi**" diye ad takmak, oligarşi içindeki kesimlerden birinin, hatta bir köşe yazarının

Ülkemiz, Vedat Aydın'ın cenazesine saldırı ve 12 Temmuz'un ardından infazların, faili meçhullerin, kaybetmelerin, kaçırıp katletmelerin gazetelerde "haber" bile olmadığı bir dönem yaşadı. Bu dönemdeki faili meçhullerin ve infazların rakamsal bir dökümünü vermek bile adeta imkansız hale geldi. Infazlarda, kayıplarda, faili meçhullerde yüzlerden değil, binlerden de değil, **onbinlerden** söz edilecekti artık.

Yusuf ERIŞTİ, Hüseyin TORAMAN, Hüsametdin YAMAN, Soner GÜL örneklerinde olduğu gibi **kaçırıp kaybetmeler**; Ali Rıza AĞDOĞAN, Hüseyin FIDANOĞLU'nda olduğu gibi binalardan atarak katletmeler; Vedat AYDIN, Bülent ÜLKÜ'nün **kaçırılıp işkence yapıldıktan sonra**, cesetlerinin "kaybedilmeyip", **bulunabilecekleri** bir yere atılması, Halit GÜNGEN, Hüseyin DENİZ, Cengiz ALTUN gibi gazetecilerin **sokakta kurşunlanarak** katledilmeleri; oligarşinin süreklileşecek olan kontrgerilla politikalarının o zamanki ilk örnekleriydi. Devrimci mücadelenin ve Kürt ulusal mücadelesinin karşısında oligarşi tüm umudunu **kontrgerillaya** bağladığı bir savaşa giriyordu.

Kontrgerillanın kaybetme, kaçırma, işkence yapılmış cesetleri ortaya bırakma, sokak ortasında kurşunlama gibi yöntemleri, tüm halk kesimlerinin ve örgütlülüklerinin **terörize edilmesini** amaçlayan bir muhtevaya sahipti.

Bu yöntemler, 1995'e kadar çok yoğun bir biçimde uygulanmaya devam etti.

Peki sonra bitti mi?

1991'den bu yanaki dönemi ele alırsak, yaklaşık 12 yıllık bir süreden söz ediyoruz. Bu yıllar boyunca, **silahlar sustu, "barış" sürecine girildi... Yumuşama ortamı... Olumlu gelişmeler var... AB yolundayız...** sözleri çok edildi. Ama bunların hiçbiri Türkiye gerçeğini değiştirmedi.

Bir dönemden sonra, infazların, faili meçhullerin sayısı daha az oldu belki. Ama bu, temeldeki politikanın de-

Oligarşinin hallı

karşı topyekün savaşı” bitti mi?

yazdıklarından uç anlamlar-mesajlar çıkarak “**yeni bir dönem**” tahlilleri yapmak, doğallaşır. Tabii bu tür tahlil ve politikalar da “gerekçeleri” kadar dayanıksızdır. İki gün sonra “yeni bir durum tesbiti” yapmak zorunda kalınır.

Faşizmin halka karşı 35 yıllık savaşı

“Susurluk devleti” veya “kontrgerilla cumhuriyeti” gibi kavramlar, oligarşinin devlet düzeyinde örgütlenişini anlatan kavramlardır. Bu nitelikteki devlet, halka karşı savaşın da asıl aracıdır. Bu yapının şekillenışı, çeşitli dönüm noktaları olmakla birlikte, denilebilir ki, esas olarak ülkemiz tarihinin **son 35 yılına** denk düşer.

1960’lı yılların ikinci yarısı, halkın mücadelesinin devrimci bir doğrultuda gelişmeye başladığı dönemdir. Faşizm bu noktada halka karşı, bir yandan henüz yeni organize edilmiş sivil faşist hareketi devreye sokarken, ilk kontrgerilla eylemleri de yine bu dönemde gündeme getirilmiştir. Ancak bu güçler, gelişen mücadeleyi engellemeye yetmemiş, oligarşi sorununa 12 Mart cuntasıyla çare bulmaya çalışmıştır. 12 Mart’la birlikte, THKP-C’ye yönelik operasyonlar

kontrgerillanın inisiyatif ve yönetiminde geliştirilirken, ordu içinde oluşturulmuş “Özel Birlikler” de bu dönemde kullanılmaya başlandı.

Bunlar, “**devrim, karşı-devrimle birlikte gelişir**” tesbitinin ülkemizdeki tezahüründen başka birşey değildi. 1974’ten itibaren gelişen halkın mücadelesi ise, karşısında, daha örgütlü ve donatılmış bir sivil faşist hareket buldu. Sivil faşist terörün yetmeyeceğinin açık olarak görüldüğü yerde, halka karşı savaş, **resmi faşist terör**’le, yani **devlet terörüyle** tamamlandı.

savaşı sürüyor

Oligarşi halka karşı savaşında yeni kurumlaşmalar ihtiyacını bu dönemde daha derinden duydu. Her ilde Emniyet Müdürlükleri bünyesinde işkence ve infaz timlerinin istihdam edildiği **Siyasi Şube**’lerin kurulması, kitlesel hareketlere müdahale etmek üzere (bugünkü çevik kuvvet’in ilk hali sayılabilecek) “**toplum polisi**”nin yaygınlaştırılması ve bu gücün panzerlerle donatılması, MİT örgütlenmesinin yaygınlaştırılması ve devrimci hareketlere karşı kontra operasyonlarının asli güçlerinden biri olarak kullanılmaya başlanması, oligarşinin halka karşı savaşındaki yeni kurumlaşmalar olarak gündeme geldi.

Oligarşi katlediyor; sorumluluk “devlet”in sırtından atılıyor.

Oligarşinin halka karşı savaşı, sivil faşist hareketin kullanılması açısından, 12 Eylül öncesi ve sonrasında bir farklılık gösterir.

Devrimci hareketin militanlarının, yöneticilerinin katledilmesinden, grevlerin bastırılmasından, mücadele ve örgütlenmenin gelişkin olduğu semtlerin teröze edilmesinden şehirlerin işgaline kadar, oligarşinin saldırıları, esas olarak sivil faşist hareket aracılığıyla yapılmıştır. Yapılanın, 1990’lı yıllar boyunca **polis**in yaptığından öz olarak hiç bir farkı yoktur. Ama yapanlar “sivil faşist hareket” olduğu için, en azından belli kesimler tarafından bu “**devletin dışında**” bir saldırı olarak görülebilmıştır; ki devletin istediği de zaten budur. “Sağ-sol çatışması” kavramı da bunun için ortaya atılmış, çatışmanın **oligarşiyle halk arasında** olduğu gerçeği, katledenin **oligarşi** olduğu gerçeği gizlenmek istenmiştir.

Halka karşı savaşta, DEVLET’in açıkça halkın karşısında yer alması

Sivili, resmiyle faşist terörün yetersiz kaldığı noktada **sıkıyönetim** ilan edildi. O da sökmeyince 12 Eylül Cuntası devreye sokuldu.

12 Eylül’den itibaren ise, günümüze kadar, devlet tüm ceberrut yüzüyle kitlelerin karşısındadır. Bu hem sınıfsal açıdan, hem de maddi olarak böyledir.

12 Eylül’le birlikte tekelci patronların “**artık gülme sırası bizde**” deyişleri, 12 Eylül cuntasının, sınıflar mücadelesi-

ne, **işbirlikçi oligarşi lehine** bir müdahale olduğunun kanıtıdır. Bu noktadan sonra artık halkın karşısında doğrudan **resmi devlet terörü** olacaktır. Çünkü başka türlü ve başka araçlarla halkın sindirilemeyeceği görülmüştür.

Diyebiliriz ki, 12 Eylül'den bu yana, hiç ara verilmeyen "sivilleşme", "demokratikleşme, insan hakları" demagogjilerine rağmen, devlet "**asıp kesen**" niteliğini asıl olarak **gizlememiş**, tersine, infazlar, işkencede katletmeler, devletin en üst kademeleri tarafından belirgin biçimde **ÜSTLENİLMİŞTİR**. Bu yazı dizisinin ele aldığı "dönüm noktası"ndan itibaren ise, bu çok daha aleni hale gelmiştir. Bu "üstlenme" tavrı, oligarşinin politikalarının özünün "**halka karşı savaş**" olduğunun da kanıtlarından biridir.

Devlet, "baba, kerim devlet"likten de, "tarafsızlık"tan da büyük ölçüde vazgeçip, sınıflar mücadelesindeki gerçek yerini halkın karşısında tekellerin yanında almıştı.

12 Eylül "**açık faşizmin kurumsallaştırılması**" demekti. 1982 Anayasası ile açık faşizmin "yasal" dayanakları da oluşturuldu. **MGK** hükümetlerin üzerinde devleti yöneten esas güç haline getirildi. Bütün bunlar aynı zamanda halka karşı savaşın süreklileştirilmesi ve kurumsallaştırılmasıydı.

Halkın savaşı ve yeni kurumlaşmalar

84'te PKK'nin gerilla savaşını başlatması ve bu savaşın giderek kitleselleşmesi, oligarşiyi halka karşı savaşta kullanmak üzere yeni araçlar ve kurumlaşmalar bulmaya yöneltti. Oligarşinin yaptığı, mevcut kontrgerilla yapısını organizasyon, eleman ve yasal olarak güçlendirmekti. Özel Tim'lerin kuruluşu, OHAL ilanı ve kurumlaşmasıyla, 424 ve 430 sayılı kararnamelerle halka ve halkın öncülerine karşı saldırı güçlendirildi.

1980'lerin ikinci yarısı, Türkiye genelinde de mücadelenin yeniden yükseliş yıllarıydı. Dolayısıyla kontrgerillanın güçlendirilmesi, doğuyla, bölgesel uygulamalarla sınırlı kalmayıp, giderek tüm ülke çapına yayıldı ve **merkezi devlet politikaları** haline geldi. Buna bağlı olarak da Özel Timler, ölüm mangaları mücadelenin az çok geliştiği her yere yayıldı. Ordu bünyesindeki kontrgerilla politikalarının baş uygulayıcısı olan JITEM, faaliyet alanını tüm ülkeye yaydı.

Hizbullah ve Ölüm Mangaları

Kontrgerilla, halka karşı savaşta, 1991'den itibaren Hizbullah'ı kullanmaya başladı. Hizbullah'a biçilen görev bir anlamda 80 öncesi **MHP**'nin rolüne benzerdi. Bizzat ordu ve polis tarafından eğitilip silahlandırılan Hizbullah'cılar, infaz ve katliamlara başladılar. 1992-94 arası bazı aylarda hemen her gün çoğunlukla polis korumasında üç beş infaz gerçekleştiriyorlardı. Batman gibi yerlerde sokağa çıkılmaz hale geldi. Binlerce Kürt yurtseveri ve sıradan insan, "faili

meçhul" biçimde katledildi. JITEM, özel timler, itirafçılar ve Hizbullah'cılar, durmaksızın kan döktüler. JITEM yapıyor Hizbullah'cılar yapmış gibi gösteriyor veya tersi oluyordu.

Aynı dönem, İstanbul, İzmir, Ankara, Adana gibi şehirlerde de **ölüm mangalarının** infazları süreklileşmişti. Onlarca infaz davası, ölüm mangaları gerçeğini tüm çıplaklığıyla gösteriyordu. Tüm infazlar açıkça gösteriyordu ki, mangalar, belli sayıda polisten oluşuyordu.

İstanbul'da 12 Temmuz, 16-17 Nisan, Perpa, Hasköy, Beylerbeyi, Bahçelievler, Beşiktaş, Gazios-

manpaşa, Hasköy katliamları gibi Devrimci Sol'a ve Tuzla, Hasanpaşa, Mahmutbey gibi farklı devrimci örgütlere yönelik toplam 11 ayrı katliama bakıldığında, bu infazları gerçekleştiren ölüm mangalarında yer alan katillerin sayısı toplam 70 civarındadır. Bunlardan 30 kadarı ise bilinebildiği kadarıyla iki ve daha fazla katliamda yer almıştır.

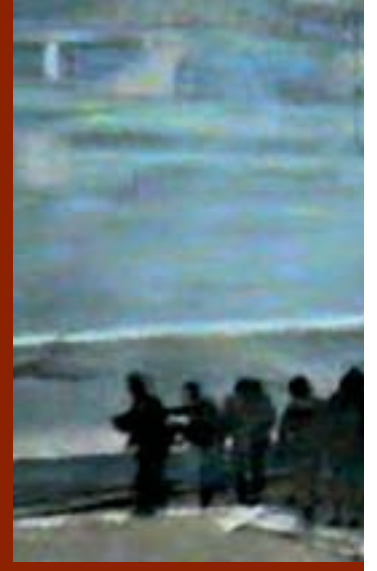
Hizbullah ve ölüm mangaları yıllarca devam ettiler infazlara. Daha sonra, oligarşi ihtiyacı kalmadığı noktada Hizbullah'ı tasfiyeye yönelirken, ölüm mangaları daha da yetkinleştirilerek varlığını koruyor.

Halka karşı savaş ve Susurluk

Toplumsal infazlarla tanıdığı bu yapı, Susurluk Devleti'nin bir parçasıydı. Bu parça, bütünün, yani Susurluk Devleti'nin niteliği hakkında da en açık bilgiyi veren parçadır.

1990 başlarında, "kontrgerilla cumhuriyeti" kavramını kullanmaya başladık. O zaman altını çizdiğimiz şuydu: Kontrgerilla artık, dar bir organizasyonun adı olmaktan çıkmış, devletin kendisini tanımlayan, oligarşinin şu veya bu saldırı yöntemini değil, merkezi politikalarını tanımlayan bir kavram haline gelmiştir. Bir "kaza"nın ürünü olan "Susurluk Devleti" tanımı, işte bu yapının adıdır. Susurluk devleti, bir kontrgerilla devletidir. Bir devletin baştan ayağa bu şekilde örgütlenmesi için, halka karşı sürekli bir savaş içinde olması gerekir. Türkiye devleti de işte böyle bir durumdadır.

Halka karşı savaş sürdürmek, oligarşinin iktidarı için olmazsa olmaz koşuldur. Savaşın hangi biçimleri alacağı içi dış pek çok etkene bağlıdır, ama oligarşinin faşizme baş-

Oligarşinin halka

1 savaşı sürüyor

vurmadan iktidarını sürdüremeyeceği, hiç bir gelişmenin değiştirmedeği ve değiştirmeyeceği bir gerçektir.

Bunun bilinmesi, veya başka deyişle, bu gerçeğin kabul edilmesi, devrimci örgütler için de, herhangi bir muhalif örgütlenme için de, kendini sadece hak ve özgürlükler mücadelesiyle sınırlayan herhangi bir dernek için de, silahlı bir örgüt için de, reformist, legal bir örgüt için de hayati önemdedir. Herkes, bu müca-

deleyi, "halka karşı savaşı" bir devlet yapısına karşı sürdürdüğünü bilmek zorundadır.

Faşizmin halka karşı savaşı sürüyor

Halkın iktidarı hedefleyen silahlı mücadelesinin günde gelişinden bu yana, oligarşinin halka karşı savaşı sürüyor. Halkın iktidarını, yani devrimi hedefleyen hareket, yokedilemediği, halk içinde köklerini koruyup tüm baskılara rağmen yeniden yeniden yeşermeyi sürdürdüğü müddetçe, oligarşinin halka karşı savaşı da sürdü.

Elbette ki oligarşinin halka karşı savaşının özü, **kendi iktidarını** korumaktır. Bu nedenle de, asıl hedefi, **iktidarı hedefleyen** örgütler olmuştur. Ama saldırıları, bu örgütlerle sınırlı kalmamıştır. **İktidar doğrultusunda bir mücadeleyi önlemek, bunu hedefleyenleri tecrit etmek, iktidar doğrultusunda bir mücadelenin gelişeceği zemini kurutmak** için, saldırı tüm muhaliflere ve tüm halka yöneliktir.

1990'ların başından bu yana, oligarşinin yürüttüğü saldırılar, bu kapsamıyla görülmedi. "**Bütün ülkenin F Tipine dönüştürülmesi**" noktasına kadar bütün bunları görmemekte ısrar edildi.

İnfazlar, kayıplar olurken, kimileri, sadece "duyarlılık" çerçevesinde ilgilidiler bütün bu olup bitenlerle. O çemberin kendilerini de kuşattığının, daraldıkça, kendilerini de sıkacağına farkında değillerdi. Gerçi Türkiye gerçeği içinde yaşayıp da bunu farketmemek, görmemek de pek mümkün değildi ama; onların sorunu da esas olarak görmemek de-

ğil, **görmek istememektir**. Tam bir metafizik yanılgı içindeydiler; o gerçeği görmezden gelirlerse, gerçeğin de yokolacağını umuyorlardı.

Ama öyle olmadı.

Oligarşinin saldırılarının sadece silahlı harekete yönelik olduğunu düşünenler, gerçeği ister istemez, geç de olsa görmek zorunda kaldılar. İşte bugün en sıradan haklar ve özgürlükler sorunu tartışılıyor, en geri düzeydeki dilekçe vb. haklar için mücadele veriliyor.

Ülkemizdeki **faşizm gerçeği** görülmez, kabul edilmezse, oligarşinin politikaları da doğru adlandırılmaz. Temelde bu vardır. Baskılardaki artmalar, azalmalar, hep faşizmin kendi içindeki manevraları, sınıflar mücadelesindeki güç dengelerine göre gündeme gelen değişimlerdir. Ama temelde bir değişim değildir. Çünkü temelde bir değişim, devrim sorunudur. Faşizmin yıkılması devrim sorunudur. Bu kabul edilmediğinde, rejimler bir faşist olur, bir demokratik!

Örneğin Öcalan, savunmalarında, "**sistem esas olarak demokratiktir... bazı eksiklikleri vardır**" diyor. Peki tüm bunlar "demokratik bir sistem"de nasıl olabiliyor, tabii bu izah edilemiyor.

1991 Temmuz'unda ve devamında açıkça ortaya konulan halka karşı savaşın bittiğini söylemek için, bu ülkede yaşamıyor olmak gerekir.

Türkiye'nin PKK'nın silahlı mücadeleye son vermesiyle, "zorunlu" olarak demokratikleşme yoluna girdiği veya AB aday üyeliğiyle birlikte artık Susurluk'lara-kontrgerillaya yer olmayacak bir devletin şekillendiği gibi tüm tesbitler, mevcut durumun değil, sadece "istenen"in, kuruntuların ifadesidir. Bu tesbitlerin doğru olduğu bir ülkede, Uluçan'ların, 19 Aralık'ların, diri diri yakmaların, F tiplerinde onlarca ölümün yaşanıyor olması, izah edilemez. Bu tesbitlerin doğru olduğu bir ülkede, infazcılarının, işkencecilerinin, diri diri yakanların, binlerce faili meçhulun sorumlularının yargılanmaması, yargılansalar da cezalandırılmamaları gerçeğinin sürüyor olması izah edilemez.

Bu ülkede devrim için, demokrasi için, bağımsızlık için, şu veya bu düzeyde haklar ve özgürlükler için mücadele eden herkes, kendi halkına düşman, kendi halkına karşı savaş yürüten bir devlete karşı mücadele etmek durumundadır. Bunu görmezden gelenler, bunun gereğini yerine getirmeyenler, gerçek anlamda bunların mücadelesini de veremezler.

-Bitti-

IMF politikalarıyla yokedilen tarım-2

Yazımızın geçen haftaki ilk bölümünde, IMF'nin tarımı yoketme programını nasıl uyguladığını anlatmış ve sübvansiyonun yokedilmesinin bu politikanın en belirleyici yanlarından biri olduğunu söylemiştik. Bu sayımızda belli başlı tarım ürünlerinde nereden nereye gelindiğine, IMF'nin talimatlarının iktidar(lar) tarafından nasıl uygulandığına bakacağız.

Tütün Rejisi'nin 'Kolcular'ı Hala Sabancı'lar ve Marlboro İçin Çalışıyor

"Gidelim gidelim be Halilim/Çökertmeye varalım/Kolcular gelince Halilim nerelere kaçalım/Teslim olmayalım Halilim aman kurşun saçalım."

'Kolcular'ın kimliği değişti ama türküde anlatılan zulüm çeşitli biçimlerde sürüyor.

peryalistler ise elbette bu üretimi (daha doğrusu ürettirmemeyi) kendi çıkarlarına göre şekillendirmektedir. Hal buyken rejinin kuruluş amacı ise, tıpkı bugünkü gibi, *"tarımı geliştirmek"* olarak açıklanmıştı.

Tütün Rejisi'nin temsil ettiği politika bugün, Tütün Yasası ile, Üst Kurullar ile (Üst kurulun üyelerinin Amerikan tütün tekeli Philip Morris-Sabancı ortaklığı tarafından atandığı sır değildir) ve nihayet Tekelin özelleştirilmesinde atılan adımlarla bizzat devlet tarafından sürdürülüyor. **Reji'nin kolcularının görevini ise, devletin ordusu, polisi yerine getiriyor.**

IMF isteğiyle çıkarılan ve Philip Morris'in ortağı Sabancı'nın özel olarak korunmasına ilişkin maddeler de içeren **Tütün Yasası**, Ege, Karadeniz ve Güneydoğu Anadolu'da tütünden geçimini sağlayan 3 milyona yakın üretici ve fabrikalarda çalışan 40 bin işçinin kaderini Morrislerin ve Sabancıların insafına bırakmaktadır. Türkiye'nin en çok kar eden KİT'lerinden biri olan Tekel'in parçalanarak özelleştirilmesi ile birlikte bu sürecin daha da hızlanacağı kesindir.

Yasanın uygulanması ile birlikte, halen pazarın

'Tarım Ülkesi' Türkiye'den Tekellerin Pazar Alanı Türkiye'ye

'Hasta Adam' Osmanlı borç batağı içinde emperyalistlerin eline düşmüştür. Tam 42 yıl boyunca ,1883'den Tekelin devletleştirildiği 4 Mart 1925 tarihine kadar tütün tarımı, emperyalist tekellerin ülkemizdeki ilk kuruluşu olan **Tütün Rejisi** tarafından yönetilir. Reji, 'tütün kaçakçılığını önlemek' adına oluşturduğu silahlı kolcularla bu 42 yıl içinde 60 bine yakın köylüyü katletmiştir. (Sadece 1901 yılında 20 bini aşkın) Köylü ne kadar tütün ekeceğini, nereye, nasıl satacağını Tütün Rejisi'nin izni ve onayıyla yapmaktadır. Em-

yüzde 30'unu kontrol eden tekeller, tamamını kontrol eder hale gelecek. Bunun başka bir ifadesi, tütün üreticisinin yıkımıdır.

Tütün Yasası'nın Geçici 1'inci maddesi tütün üretiminin sıfırlanacağını açık olarak ilan etmektedir; *"2002 ve müteakip yıllar tütün ürünü için destekleme alımı yapılmaz"*. Bunun anlamı üreticinin tekellerin eline bırakılmasıdır. Yine aynı maddede ki *"2000 ve 2001 yılı ürünleri için, isimleri yazılı ve tütün tarımı*

OHAL'den IMF'ye Destek !

IMF politikalarıyla köylülük yokedilirken, Güneydoğu ve Doğu Anadolu bölgelerinde Ohal uygulamasının boşalttığı binlerce köyden yüzbinlerce insan kentlerin gecekondularına sürüldü. Bölgede zaten yoğun olan topraksız köylülere yenileri eklenerek yoksulluk daha da büyüdü. Az topraklı köylülük de aynı IMF politikasıyla ürününü satamaz, geçinemez duruma getirildi.

"Bölgeyi kalkındıracak" yalanlarıyla yapılan GAP'da ise binlerce hektar alan Amerika, Avrupa ve İsrail tekellerinin hizmetine sunuldu. GAP çevresinde yaşayan köylülük ise hala yoksul, hala tarım işçisi olarak ucuz işgücünü satmak için Çukurova'ya, Karadeniz'e taşıyor.

serbest olan ilçeler dışında kalan yerler ile bu ilçelerin tespit edilmiş ve kesinleşmiş bütün üretim alanları dışında kalan yerlerde ekilen bütün fideleri veya dikilen bütünler sökülüp yok edilir... yasağa uymayanlar için üç aydan üç seneye kadar hapis ve para cezaları uygulanır..." ibaresi, Tütün Rejisi'nin işbaşında olduğunun en iyi kanıtıdır.

Şeker Yerine Amerikan Tatlandırıcısı

Şeker pancarı da IMF'nin talimatıyla çıkarılan yasalardan nasibini alan ürünler arasındadır. Kemal Derviş'in, 'olmazsa IMF kredi vermez' diyerek, Ecevit'in kendi deyimiyle "gece gündüz meclisi çalıştırarak" Nisan 2001'de çıkarılan 'Şeker Yasası'; şeker fabrikalarının özelleştirilmesinden ya da kapatılmasından şekerpancarında taban fiyat belirlenmesine son verilmesine, ekim alanlarının sınırlandırılmasına kadar emperyalist tekellerin istediği düzenlemeleri içermektedir.

Şekerpancarı üretiminde Fransa, Almanya ve Amerika'dan sonra dördüncü sırada olan Türkiye'de IMF'nin isteğiyle çıkarılan bu yasa şeker üretiminin yüzde 15'inin pancar dışındaki ithal hammaddeye dayalı olarak yapılmasını zorunlu kılıyor. Yani emperyalist tekeller kendi ürünlerini Türkiye pazarına sürebilmek için pancar üretimini yokederken, **niyet mektubunda IMF'ye verilen üretimin 18,5 milyon tondan, 11,5 milyona düşürülmesi sözü** ve Helsinki toplantısında **AB'ye verilen, üretimi yüzde 20 azaltma sözü**, iktidar tarafından harfiyen yerine getiriliyor.

Bu kısıtlamanın karşılığı ise, pancardan geçinen 2 milyon üreticinin 350 bininin daha şimdiden açlığa mahkum edilmesi ve özelleştirilen ya da özelleştirilecek toplam 27 şeker fabrikasından atılacak 30 bin civarında işçinin de aynı yoksulluğu paylaşmasıdır.

Yasa ile birlikte çalışmaya başlayan Şeker Kuruluda benzerleri gibi, esas olarak tekellerin çıkarlarına göre üretim politikasını belirlerken, fiyat belirlenmesi fabrikaları ele geçiren özel sektör tarafından 'serbest piyasa' kuralına göre belirlenmektedir. Üretici bir yandan üretimin kısılmasıyla tarlasını ekemezken, ekenler de ürününü taban fiyat belirlenmesi olmaksızın tekellerin belirlediğine göre satmak zorundadır.

Pamuk Çukurova'nın Adı Değil Artık

İhracatının yüzde 40'ını tekstil oluşturan bir ülkenin pamuk üretimini bilinçli olarak yoketmesi ancak iflah olmaz bir IMF uşaklığı ile açıklanabilir. 1990'lı yılların başında 113 bin ton pamuk **ihrac** eden Türkiye, 2001 yılında 400 bin ton **ithal** etmek zorunda bırakıldı. Türkiye pamuk üretiminin yüzde 60'ını karşılayan Çukurova'nın artık beyaza kesmesine kadar gelen süreç, 24 Ocak kararları, ardından Özal döneminde izlenen politikalar ve nihayet IMF'nin tarımı yoketme yasalarıyla şekillendi.

Taban fiyat politikalarıyla, sübvansiyonla desteklenmeyen üretici giderek pamuk ekemez duruma getirildi. Çukurova'da yaşanan diğer pamuk ekim alanlarında, Ege'de, Antalya'da ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde de yaşandı.

Amerikan Bademi İçin İpi Çekilen Fındık

Dünya fındık üretiminin yüzde 75'ini karşılayan ülkemizde giderek fındık üretimi gerilemekte. Hem de rakibi ülkelerin de üretimi azaltmasına rağmen, sınırlama kararı üretim fazlasından öte, bilinçli bir politikanın sonucudur.

Çünkü fındığın kullanıldığı alanlarda (çikolata sanayi, pasta ve şekerleme sanayi, kuruyemiş) pazara 'Amerikan Bademi'nin hakim olması gerekiyor. Bunun için üretici aç kalmış, Türkiye önemli bir ihracat ürününden daha yoksun kalmış ne önemi vardı! Önemli olan Amerika'nın çıkarlarının koruyup kollanması.

Türkiye, pamuk üretimi yapan 80'e yakın ülke arasında 7. sırada yer alırken, geline aşamada her yıl dışarıdan 300-400 bin ton lif pamuk ithal eder duruma getirildi. Yıllardır tarımsal girdilerdeki artışa, üreticiye verilen kredi faizlerindeki yükselişe rağmen uygulanan politikanın, aç kalın, üretmeyin demek olduğunu en iyi şu rakamlar açıklıyor: 1999'da **taban fiyat 205 bin** olarak açıklanırken, pamuğun **maliyeti 218 bin** oldu. 2000'de maliyet 350 bin iken taban fiyat 305 bin olarak belirlendi. Bugün ise IMF'nin isteğiyle taban fiyat uygulamasına son verilerek pamuk üreticisi tüccarın insafına bırakıldı.

Geçimini pamuktan sağlayan üreticisinden tarım işçisine, pamuk işleme tesislerinde çalışan işçiye kadar yüzbinlerce insan bu politikalarla sefaletle sürüklenirken, IMF iktidarlara dillerinden yalanı, köylünün tepesinden jandarma dipçisini hiç eksik etmediler.

Tüm Düzen Partileri IMF'nin Tarım Politikasını Uygulayacaktır

Birkaç üründen örneklerle ortaya koyduğumuz tablo, IMF iktidarlarının yönettiği ülkemizde tarımın nereden nereye getirildiğini tartışmasız olarak göstermektedir. Bu sonuç son bir kaç yılda daha ağır olarak yaşanmış olsa da IMF'ye bir şekilde bağımlı bütün iktidarların izlediği tarım politikalarının sonucudur. Yarın **"benim köylüm"** diyerek kapımızı çalacak partiler de aynı politikayı uygulayacaktır. Çünkü bağımlı ülke iktidarlarının politikalarını belirleyen IMF'dir, Dünya Bankası'dır, Avrupa'dır, Amerika'dır, yani emperyalistlerdir. İhraç ettiği dünya üretiminde söz sahibi olduğu ürünü ithal eder duruma gelmek, **bağımsızlıkla üretim arasındaki ilişkinin** nasıl kopmaz bir ilişki olduğunun açık göstergesidir.

Adı 'Kooperatif', 'Birlik' ya da 'oda' olan örgütlenmeler ise ne bu politikaların karşısına çıkacak güce sahiptir, ne de böyle bir niyetleri vardır. Tersine köylümüzü örgütsüzleştirerek, tepkilerin doğru yere yönlendirilmesini engelleyerek ortaklıklar. Her biri bir düzen partisine milletvekili seçilme hesaplarıyla hareket eden bu örgütlenmeler, hakkımızı arayan değil, IMF politikalarına karşı çıkmamızın önüne set çeken bir işleve sahiptirler. Köylerimizde, kasabalarımızda kendi örgütlülüklerimizi yaratmadıkça da bu durum değişmeyecektir.

çözüm

Sorun varsa Çözümü de vardır

Halk Yönetirse...

Hiçbir düzen partisi IMF'nin tarım politikalarına son veremez. Halkın iktidarı olursa, nasıl bir tarım politikası uygulanacak sorusunun cevabı içinse, tekellerin ekonomik hakimiyetine son verileceğini vurgulayan **Halk Anayasası Taslağı**'na bakalım;

"Madde 50- Toprak ağalarının elindeki topraklar kamulaştırılarak, geniş bir **toprak ve tarım reformu** uygulanacak, topraksız ve az topraklı köylülere ihtiyaçlarına göre ve toprak mülkiyetinin ulusal niteliğini bozmadan toprak dağıtılacaktır. Dağıtılan bu topraklar alınıp satılamaz, başkalarına devredilemez.

Madde 51- Büyük tarımsal üniteler olarak düzenlenen tarımsal işletme ve çiftlikler, tarım işçilerinin denetimi altında planlı ekonominin bir parçası olarak üretime katılır. Demokratik Halk Cumhuriyeti'nde planlı ekonomiye ve halkın ihtiyaçlarına göre üretim yapan küçük ve orta işletmelere izin verilir.

Madde 52- Hayvancılık alanında yetiştiricilik ve üretim yapan küçük üreticilerin eski düzenden kalan tüm borçları iptal edilerek bu kesimler desteklenir, kollektif üniteler içerisinde örgütlenmeleri teşvik edilir. **Yoksul köylülük ve küçük üreticiler desteklenmediği takdirde, ortaya yeni ağaların, tefeci-tüccarların çıkması kaçınılmazdır;** halk iktidarı bunun önlemlerini almakla yükümlüdür.

Madde 53- Taban fiyat tespitlerinde üreticilerin **emeğinin karşılığının verilmesi esastır.** Taban fiyat tespitlerinde en başta üreticilerin Meclisleri belirleyicidir, işçi ve diğer halk kuruluşlarının da söz ve karar sahibi olmaları sağlanır.

Madde 54- Köylülüğün ekonomik olarak kollektif üretim üniteleri içinde; siyasal olarak **Köylü Meclisleri** içinde örgütlenmeleri teşvik edilir; emekçi köylüler, kendilerine ve ülkeye ilişkin her türlü söz ve karar hakkını bu kurum aracılığıyla kullanırlar."

Yeraltı, yerüstü zenginliklerine rağmen her gün yoksullaşmamızın en baş nedeni bağımsız olmayışı-mızdır. Halkın yönettiği bağımsız bir ülke, zenginliklerini tekellerin değil, halkın ihtiyaçlarına göre şekillendiren ülkedir.

**AB-IMF
Operasyonu
SOL ve
SENDİKACILAR**

IMF'nin yedeğinde sendikacılık AB'nin paralelinde solculuk YAPILAMAZ

AB-IMF ve TÜSIAD'ın hükümet operasyonunda yedeklenen güçler arasında DISK, Türk-İş gibi **sendikalar**, HADEP, ÖDP gibi **partiler** ve bazı AB'ci **aydınlar** da vardı.

Herbirinin hesapları farklı, niyetleri farklı da olsa, "Ecevit çekilsin"... "tek çare erken seçim" gibi çağrılara verdikleri destekle hükümet operasyonuna bir şekilde destek vermiş oldular.

Bilinçli ya da değil, bunun bir önemi yoktur. Çünkü kendine sosyalist diyenlerin seçim ya da şu bu başbakan sorunu olmaz, o kapitalist düzeni değiştirme mücadelesi verir. Seçimler araç olmaz mı, olabilir. Ama amaç haline geldiği yerde, burjuva siyasetinin ayak oyunlarının bir parçası haline gelmeleri kaçınılmazdır. Düzenici politika yapanlar, düzenin kullanmasına da açık hale gelirler.

Sendikacı ise emekçinin hak alma, iktidarda söz sahibi olma mücadelesi verir. Ne erken seçim ne de çekil çağrılarının bunlarla yoktur.

Biçimi farklı olsa da, 28 Şubat günlerini hatırlatan bu gelişmelerde kim nasıl kullanıldı, kime hangi rol oynatıldı ve iddialarının, söylemlerinin tersine siyasi olarak hangi cephede nasıl yer aldılar bu kesimler görecekler mi? Dün göremiyorlarsa, hükümet operasyonunu görmeden yedeklendilerse, bugün AB'ciliğin onları getirdiği noktanın kime hizmet ettiğini düşünecekler mi?

IMF'nin Yedeğindeyken, IMF'ye, Özelleştirmelere Direnmek Mümkün Mü?

Erken seçimci, çekilsinci sendikalar, IMF'nin yedek gücü haline gelmişken, alanlarda nasıl "IMF'ye hayır" diyecekler? Özelleştirmelere nasıl karşı çıkacaklar. İşçileri işten atan IMF iken, onların haklarını nasıl savunacaklar? Emekçilere IMF'nin ne olduğunu nasıl anlatacaklar?

Dün 28 Şubat'ın yedek gücü olundu, bugün,

Demokrasi, AB, emeğin Avrupa'sı diye diye IMF operasyonuna destek olundu, yarın ne olacağının garantisi nedir?

Bu kafa yapısının, bu politikanın, Venezuela darbesi örneğindeki konfederasyonların yaptığını ülkemizde tekrarlamayacağının hiçbir garantisi yoktur. En uç noktada gideceği yer orasıdır. Çünkü dayandıkları emekçilerin gücü değil, burjuva siyasetinin çelişkileri ve çatışmalarıdır.

DISK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi** her şey aleni hale gelmişken bakın hala ne istiyor; "*Erken seçim olmalı. Ama öncelikli seçim kanunu değişmeli. Liderlerin iki dudağı arasından çıkan isimlerin milletvekili olduğu bir sistem değil, halkın seçtiklerinin milletvekili olduğu bir sistem olmalı.*"

Hangi sistemden sözediyor? Kapitalist sistemde böyle bir şey mümkün mü? Halkın vekilleri hangi sistemde yönetir? Halk direk yönetime nasıl katılır, bunları DISK genel başkanı bilmiyor mu? Biliyor. Ama AB'cilikte olduğu gibi hayali bir tablo yaratıp emekçileri bu hayale inandırmaya çalışıyor. Çünkü o liderlerle kolkola olan onlar, ilk fırsatta milletvekili olma hesapları yapan onlar.

Emekçilerin hakları TISK masalarında, IMF yedeğinde değildir. Bu yol çıkmazdır.

Sendikaların tavrı reformist partilerden, Kürt milliyetçilerinin tavrından bağımsız değildir. AB'ye karşı çıkan, bağımsız Türkiye isteyenleri gerçekleri ters döndürerek MHP'yle paralel olmakla suçlayanlar, şimdi nerede durduklarını düşünecekler mi? AB'nin kim olduğunu defalarca anlattık. AB, en basit ifadeyle emperyalist tekelin örgütüdür. Onların demokrasi, özgürlük anlayışları çıkarlarıyla belirlenir. Anlamak isteyenler, bugün anlayacak mı?

28 Şubat'da Genelkurmay'dan icazet alarak gelebildikleri yere bakarak, bugün AB'den, IMF'cilerden icazet alarak gelebilecekleri yeri görebiliyorlar mı? Yoksa onu da yaşayarak mı görecekler?

Genel-İş 2 Nolu Bölge Başkanı Mehmet Karagöz:

“Yasaya Karşı Direneceğiz”

Patronların isteği doğrultusunda hazırlanan iş yasasındaki değişikliklerle ilgili olarak, DISK Genel-İş 2 nolu bölge başkanı Mehmet KARAGÖZ'ün görüşlerini aldık. Bu yasanın emekçilerden ne götürdüğünü ve işçilerin, sendikaların bu yasaya karşı ne yaptıkları ya da yapmayı planladıklarını sorduk.

Genel-İş iki No'lu Şube olarak mücadele çağrısı yaptınız. Önce bu iş yasası taslağı neler getiriyor, ne götürüyor, örgütlenme açısından ne tür hak gaspları, kısıtlamalar getiriyor.

Mehmet KARAGÖZ: Değişiklikler emekçilerin örgütlülüğünü yoketmeyi hedefliyor. Sendikaları ortadan kaldırmak hedefleridir zaten. Ama bununla beraber **kıdem tazminatlarının kaldırılması, fona bağlanması, esnek çalışmanın getirilmesi, ödünç işçinin getirilmesi, fazla mesailerin kaldırılması, iş saatlerinin işverenin istediği gibi düzeltilmesi, çağrıyla işçi çalıştırılması...** çağrıyla işçi çalıştırılması demek, evinde oturursun, işverenin işi olduğu zaman telefonla sana çağrı yapacak gelip çalışacaksın, çalışmadığında süreç içerisinde sahip olduğun tüm haklarından mahrum kalacaksın. Yani sosyal yaşamın da ortadan kalkacak. Kendini patrona göre endeksliyorsun yani.

Biz 12 Eylül yasalarının değiştirilmesi için mücadele vermeye uğraşırken, en azından 61 anayasasındaki çalışma yasalarının getirilmesi için mücadele verirken, şimdi **12 eylül faşist yasalarını bile aratacak şekilde** yeni yasal düzenlemeler getiriliyor.

Bununla ilgili biz geçtiğimiz günlerde bir basın açıklaması ve yürüyüş yaptık. Bu bir başlangıçtı aslında. Diğer kitle örgütleri, sendikaları, işsizleri bu konuda duyarlı hale getirmek için sadece Genel-İş 2 No'lu bölge olarak bize bağlı şubelerle ilgili temsilciler kurulu olarak almış olduğumuz bir karar var. Biliyorsunuz Emek Platformunun dönem sözcülüğü DISK'e geçmiştir bu aydan itibaren. Biz bu süreci de

değerlendirerek, bu konuda daha fazla duyarlılık yaratmak için girişimlerde bulunma kararı aldık.

Yasa Meclise getirildiğinde örgütlü ve hazırlıklı oluruz, tepkiyi de sokakta örgütlemiş oluruz. Bu yasanın çıkmaması için yapılması gereken herşeyi tabanda yapmaya başlıyoruz. DISK'e taşıyacağız, diğer sendikalara taşıyacağız. Herkesin buna sahip çıkması gerekir. Sadece şu anda çalışanları değil bundan sonra bu ülkede işçi olarak çalışacak herkesi ilgilendiriyor bu yasa. Çünkü işçiliği ortadan kaldırıyor, köleliği yasal hale getiriyor. Sisteme karşı olan, muhalif herkesin birlikte mücadele etme zorunluluğu vardır.

Yasa Taslağında ödünç işçilik deniyor; nedir ödünç işçilik?

Mehmet KARAGÖZ: Bugün İstanbul belediyesinde fazla işçi istihdamı varsa ya da şu anda iş olmadığı için tam kapasite çalışmıyorsa, işçisi az olan bir yere onu **ödünç** olarak gönderebilecek, çalıştırabilecek nitelikte bir yasal düzenleme getirmeye uğraşıyorlar. Yani işçi almadan, mevcut olanları istediği yerde değerlendirmesi sistemi. Diyelim, şimdi İstanbul'da çalışıyorsun, evin burada çoluk çocuğun burada ama herhangi bir ile transfer edebiliyor, ama ücretini buradan ödüyor. Oradaki işin bittiği zaman geliyorsun. Köle gibi çalışacaksın, senin yaşama hakkın yok. Ben nerede istersem sen orada çalışacaksın. Ben ne emir veririm onu yapacaksın.

Telafi çalışması vb. gibi diğer getirilen uygulamaları anlatır mısınız?

Mehmet KARAGÖZ: Telafi çalışması da şudur, herhangi bir sosyal felaket, veya kriz gibi birşeyler olduğunda onun yarattığı zararı ortadan kaldırmak için telafi çalışma yapacak işçi. **Ücret almadan onun karşılığında çalışacaksın.** Kaybolan bir işin telafisini yapmak yani.

Yani işverenin üzerindeki tüm yükümlülükler bu şekilde işçinin sırtına yıkılıyor.

Mehmet KARAGÖZ: Evet aynen öyle olacak, bir iş o anda yapılmadı mı, kaç gün sürerse artık o zarar telafi edilene kadar ücret almadan çalışacaksın. Günde iki saat mi çalışacaksın, beş saat mi çalışacaksın,

tam gün mü çalışacaksın hiçbir şey belli değil. Amaç patronun zararını telafi etmek.

Kıdem tazminatında şu anda, emekli olduğunda alıyorsun ya da belli bir süre çalıştıktan sonra iş akdinin feshedilmesinde alıyorsun. Her yıl için otuz günlük maaş tutarında kıdem tazminatı alıyorsun. Yeni düzenlemeyle ya bu almış olduğun kıdem tazminatı fona aktarılacak ya da ikinci alternatif olarak bu **otuz gün onbeş güne indirilecek**. Sen mesela yirmi, otuz sene çalışıyorsun emekli olduğunda da aldığın ücretle bir ev almayı düşünüyorsun, çocuklarını kurtarmak için harcayacaksın. Böyle bir imkanın olmayacak o zaman. Birikmiş para almadan gideceksin.

Bir çağrı yaptınız, buna ilişkin pratikte neler düşünüyorsunuz, sendikalarla birlikte çıkarılmış bir program var mı?

Mehmet KARAGÖZ: Ben bir çağrı yapmışsam elbette bunun arkasında olmak zorundayım. Sonuç itibarıyla Şube Başkanı arkadaşlarımızla DISK'i ziyaret edeceğiz. Buna karşı tepkinin altyapısını örmek için İstanbul'da Disk'e bağlı tüm sendikaların bir toplantı yapması, biraraya gelmesi için şu anda çalışma yapıyoruz.

Biz bunu kabul edemeyiz sendikacı olarak. Biz bu ülkede yaşayan 65 milyon insan da buna evet diyemeyiz. Bizim de bu ülkede yaşama hakkımız var. Biz bu ülkenin işçisiyiz, bu ülkenin evladıyız. Biz bu ülkede yaşayacağız ve bu ülkeyi kendi istediğimiz gibi yapmaya uğraşacağız. Yani çağrımız sadece bu yasayla ilgili de değil. Tüm anti demokratik yasalara karşı mücadele etme çağrısı bizim çağrımız. Bu sistem tıkanmıştır, bu sistemin yenilenmesi gerekir bu da işçilerin, halkın, sendikaların birlikte mücadele etmesiyle olur.

'98 yılında mezarda emeklilik yasasına karşı mücadele verdik, 500 bin kişi döküldü sokağa. Deprem oldu, biz enkaz altından insanları çıkarmanın telaşına düşerken o hükümet oturdu bir gecede çıkardı yasaları. Hazırlıksız yakaladı, hazırlıklı olmak zorundayız. Ne zaman ne yapacağı belli olmaz bunların. Biz ona göre kendi örgütlerimizi, kendi tabanımızı, kendi işçilerimizi bu konuda duyarlı hale getirmek için işyerlerinde toplantılar yapıyoruz. Yasayı anlatıyoruz. Sadece kendi bölgemizde yapılan bir eyleme 1500 insan gelmiştir.

İş yasası taslağı sanki halktan gizli bir yanı varmış gibi. Konfederasyonların bu hazırlanan yasadaki anlamıyla bir bilgisinin olmaması mümkün mü?

Mehmet KARAGÖZ: Şimdi bilgisi yoktur diye bir şey yoktur. DISK adına o kurula giren profesör DISK

başkanlar kurulu'na açıklamasını yaptı. Yani DISK'in benim böyle bir şeyden haberim yok diye bir şey demesine olanak yok. Diğer sendikaların da öyle.

Hiçbir konfederasyon, hiçbir sendika sendikacı, çalışanına karşı, işçisine karşı, yapılacak saldırılarda kendi tabanını geliştirip ona karşı yönlendirmeyen, muhalefet hareketini geliştirmeyen olur mu, ama var. Sınıf derdi olmayan, kendi bireysel çıkarı için sendikacılık yapan insanlar bunu yapar. Sınıftan gizli, sınıfa duyarsız sendikacılar olmasaydı bizim ülkede böyle anti-demokratik uygulamalar olmazdı.

Şu ana kadar Disk yönetiminin bir başkanlar kurulu sonuç bildirgesinde bir iki cümleyle buna karşı mücadele edilmesi gerektiğinin altını çizmişlerdi. Onun dışında bir şey yok.

DISK'in son yıllardaki mücadele hattına baktığımızda sürekli bir miting, bir açıklamayla geçiştirme gibi bir tavrı var...

Mehmet KARAGÖZ: DISK'te anlayışların savaşı var şu anda. İki farklı anlayış; Sınıf sendikacılığı bir de DISK'i TÜRK-İŞ'leştirme, bürokratik sendikacılık anlayışı. Bizim 21'indeki kongremizin en büyük nedeni de budur. DISK'i 12 eylül öncesindeki konumuna getirebilmek için o mücadeleyi yükseltebilmek için mücadele veriyoruz...

Hiçbir şey birbirinden ayrı değildir. Ne cezaevlerindeki ölüm oruçları, ne bizim toplu sözleşmelerimiz, ne karadenizdeki çay üreten insan, birbirinden ayrı değildir. Sistem karşısında sonuç almak için esnafını, işçisini, memurunu, herkesi birleştirmeden sonuç almamız mümkün değildir.

Benim sınıfa inancım vardır. Ben diyorum ki doğru önderlikle işçiler harekete geçer ve istediği her şeyi başarır. Ben bunlara inanıyorum. Bunlara inananmayan da sendikacılık yapmasın.

F TİPİNDE AVRUPA ve DGM FARKI

Güney Sanat Dergisi katliamı anlatan tutsak mektubu yayınladığı için **DGM tarafından cezalandırıldı.**
Pazartesi Dergisi diri diri yakılan kadınlarımıza sahip çıktığı için **Avrupa tarafından cezalandırıldı.**

F tipleri gerçek yüzleri ortaya çıkarmaya devam ediyor. İki ceza olayı; her ikisinde de üslup değişse de gerekçe aynı, 'örgüt propagandası yapmak'. Biri oligarşinin mahkemeleri tarafından verildi, ötekisi özgürlük ve demokrasi havarisi Avrupa tarafından verildi. Biri hapisle, parayla susturmak istiyor, ötekisi Eurolarının gücüyle.

Önce bu 'iki ceza' olayına kısaca bakalım.

Güney Dergisine DGM Cezası

Güney Kültür-Sanat-Edebiyat dergisi Ocak-Şubat-Mart 2001 tarihli sayısında, 19 Aralık katliamında yaşananları tutsakların kendi mektuplarından *"Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!"* başlığıyla aktarmıştır. 28 insanımızın katledildiği vahşete böyle tavır almıştır kendi alanından.

İstanbul DGM Savcılığı hemen harekete geçer ve hazırladığı iddianemede şöyle der; *"yazıda... silahla katledilen ve yaralanan, ayrıca diri diri yakıldığı iddia edilen hükümlü ve tutukluların bulunduğu şeklinde ibareler kullanıldığı... 'Bizi Diri Diri Yaktılar!'" başlıklı yazıda, örgüt mensupları oldukları anlaşılan bazı kişilerin olaylara ilişkin beyan ve anlatımlarına yer verildiği, güvenlik güçlerinin şiddet ve zor ile, silah kullanarak, yanıcı maddeler kullanarak tutuklu ve hükümlülere saldırdığı... DHKP/C örgüt mensubunun mektup şeklindeki beyan ve açıklamalarına yer verilerek yasadışı DHKP/C örgütünün bu yolla propagandasının yapıldığı... "Bu Nasıl Pervasızlıktır Ki Öldürdüğüne Kurtardım De?!" başlıklı yazıda da cezaevlerinde gerçekleştirilen operasyonun katliam olarak nitelendirildiği ve bu nedenle eleştirilerek kınandığı..."*

Buna benzer ifadelerle hazırlanan iddianemeye göre istenen ceza İstanbul 4 No'lu DGM tarafından verildi. Derginin sahibi Aziz Özer beraat ederken, derginin sorumlu yazışları müdürü **İlyas Emir'e 3 yıl ağır hapis cezası** (6. 477.634. 800 TL ağır para cezasına dönüştürüldü) ve dergiye 7 günlük ka-

patma cezaları verildi.

Oligarşi katliama dahi kimse ses çıkarmasın, muhalefet edilmesin, eleştirilmesin istiyor. Dergide anlatılanların tümünün belgelerle kanıtlanmış olması, katliam gerçeğinin tüm açıklığıyla ortaya çıkmış olması bu durumu değiştirmiyor. Çünkü amaç, bütün ülkeyi F tipine dönüştürmek, bütün muhalif güçleri sindirmek, susturmak.

F tipleri bu susturma, sindirme operasyonunun odağında yeralıyor. Verilen her ceza, tüm demokratik güçlerin sindirilmesini hedefliyor.

Pazartesi Dergisine Avrupa Cezası

Feminist Pazartesi dergisini finanse eden **Henrich Böll Vakfı'nın** - taahhüt ettiği süre dolmamasına rağmen - para yardımını kesmesi nedeniyle derginin yayını durduruldu. Avrupalı Henrich Böll Vakfı'nın kararının gerekçesi de 19 Aralık katliamıydı; 19 Aralık sonrası diri diri yakılan ve katliamın simgesi haline gelen resmi derginin kapağına koymuştu.

Avrupa'nın katliama onayı ve desteği biliniyordu. Avrupa'nın 'sivil toplum kuruluşları'nın da bu politikanın dışında olmadığı bir kez daha teyid edilmiş oldu. "Demokrasi", "STK", "İnsan hakları..." tümü Avrupa'nın çeşitli biçimlerde sömürge ülkelere yönelik politikalarının birer araçlarıdır. 'Avrupa Demokrasisi' dedikleri de budur; AB politikalarına, yani tekellerin çıkarlarına ters düşmeyecek şekilde her türlü hak ve özgürlükleri savunabilirsiniz. Devrimcilerin hakları söz konusu olunca, kadın haklarını da her türlü hakkı hukuku da unutmak zorundasın.

Oligarşi ve Avrupa Devrimcilerin Yokedilmesinde Hemfikirler

İki karar arasında amaç ve nitelik olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisinde de gerekçe aynı; örgüt. Örgüt yokolmalı, DHKP-C yokolmalı. Oligarşi ve Avrupa devrimcilerin yokedilmesi noktasında birleşmiştir.

Birleştikleri noktada, sözde savundukları her şey bir yana bırakılıyor. Devrimciler yakılabilir, onlar tecrit edilebilir, onların hiçbir insan hakkı yoktur, onların hiçbir hak ve özgürlüğü yoktur. Söz konusu olan devrimci kadınlarımızı, kadın hakları da yoktur. Bu temelde bile katliama, tecrite karşı çıkamazsınız. Vakfın gerçek niyetinin (adı değişik bütün Avrupa kökenli vakıflarda olduğu gibi) kadın hakları vs olmadığı bütün açıklığıyla ortaya çıkıyor. Avrupa'nın İşkenceyi Önleme Komitesi nasıl katliama destek veriyse, o da aynısını yapıyor.

Vakıf diyor ki, feminizmle ilgilenibilirsin, kadın haklarını savunabilirsin, ama yakılan devrimci kadınlara sahip çıkamazsın, çünkü F tipleri Avrupa'nın projesidir, katliam Avrupa onaylıdır.

Oligarşi de aynısını söylüyor; ben onları katliama, işkenceyle, tecritle yokedeceğim, kimse sesi ni çıkarmasın.

Avrupa Gerçeği Görülecek Mi?

Tartışmalı olan hiçbir yanı yoktur. Oligarşi ve Avrupa'nın birleştikleri yer, devrimcilerin yokedilmesidir. AB'yi kurtarıcı gören, onlardan demokrasi, hak ve özgürlük geleceği hayaliyle AB'ci cephe-

de yer alanlar da bu noktada birleşiyor mu? Birleşmiyorsa, bu fark nerede, nasıl hangi pratikle konuşulacak ve AB'ciliğin anlamı ne olacak?

Avrupa emperyalist demokrasisinin gerçek yüzünü görmek için binlerce örnek yaşandı, bu da son örnek olarak AB'cilerin önlerinde duruyor.

Emperyalizm ve Oligarşi Aynı Hedefte Birleşiyorsa Sol, Sosyalistler Ne Yapmalı?

Ya kendine sosyalist, sol diyenler, oligarşinin ve Avrupa'nın Türkiye devrimci hareketini yoketme noktasında birleştiğini görmek için kahin olmaya, başkaca kanıtlar aramaya, uzun uzadıya tahliller yapmaya gerek var mı? Onlar kendi sınıf çıkarları için yanyanalar, peki sol, sosyalist kesimler halkın çıkarı için nerede olmalı?

Bu cepheye karşı, yokedilmek istenenlerle yanya olunmayacaksa, hangi solculuktan, sosyalistlikten sözedilecek? Tamam siz onları yokedin, bana alan açılın düşüncesinin ne kadar ham hayal olduğu her yönüyle ortaya çıkmıştır. Yokedemeyeceği bir yana, sıranın sonra kendine geleceği de alenidir.

Egemenlerin cephesinin karşısına solun, sosyalistlerin, devrimcilerin cephesi olarak çıkmaktan başka bir yol yoktur ve bu mümkündür.

GÜNEY DERGİSİ'NDEN KARARA PROTESTO

Güney dergisi yaptığı açıklama ile DGM'nin kararını protesto etti ve "genelde devrimci, demokrat ve yurtsever basın-yayın organları üzerindeki baskı ve saldırıları, özelden de bu saldırıların bir parçası olarak dergimiz GÜNEY'in toplatılmasını protesto ediyoruz." dedi.

Güney açıklamasına şöyle devam etti; "*Gerçekler gizlenemez! Devletin tüm çabaları, yalan ve çarpıtmaları, dezenformasyonu; uşak medyanın gayretleri...gerçeklerin üzerini kapatmaya yetmeyecektir! Devletin son dönemde yoğunlaşan saldırılarını bir kez daha protesto ediyor; ilerici, devrimci, demokrat güçlerin birlik ve dayanışmayı yükselterek bu saldırıları daha güçlü bir şekilde göğüslemesi gerektiğini vurguluyor; GÜNEY olarak bu yönde üzerimize düşen görevleri yerine getireceğimizi belirtiyoruz.*"

Ölüm Orucuna Dair “Değerlendirme” Yapacaklara Notlar

Büyük direnişler, büyük bedeller, hiç kuşku yok ki, büyük ideolojik çatışmaları ve hesaplaşmaları da beraberlerinde getirirler. Kim ne kadar ertelerse ertelesin, o çatışma yaşanır.

1984'te böyle oldu; 2000-2002 ölüm orucunda da böyle olacağı anlaşılıyor. Direnişin tümüyle dışında olanlar, başından bu yana, “aslında söylenecek çok şey var ama, şimdi zamanı değil” türünden laflar geveleyerek, yine de söyleyeceklerini söylüyorlardı. Ki bizce mahsur olmadığını ilan etmiştik; kim ne diyorsa, desin dedik; biz bir yandan direnir, bir yandan tartışırız. Şimdi benzer bir yaklaşım, ölüm orucunu bırakan siyasetlerde görülüyor.

Direnış sürüyor. Bizce, zaten bu nedenle, “bütün yönleriyle bir sonuç değerlendirmesi” yapılacak zaman değildir. Arkadaşlar “bizim açımızdan bitti” diye böyle bir şeye girişebilirler; ama o zaman da süren direnişin ağırlığı ve bırakmış olmanın baskılanması altında, subjektivizmden kurtulamayacakları açıktır. İlk yazılar da zaten bunu gösteriyor. Kendilerini değerlendirmekten ziyade, bırakmalarını haklı çıkarmak üzere, direnişi başlatan ve halen sürdüren DHKP-C tutsaklarını mahkum etme gayreti görünüyor. Bir kaç noktayı hatırlatmak istiyoruz arkadaşlara.

“Gövde” ölüm orucuna devam ediyor!

**Bırmayı “siyaset çoğunluğu”yla
meşrulaştırmaya çalışmak, ideolojik,**

politik güçsüzlüğün itirafıdır: Bir dergi, Ölüm Orucu değerlendirmesine bir “giriş” yapıyor. İlk paragrafta şunlar dökülüyor kaleminden: “*Hücre ve izolasyon karşısında direnişin ana gövdesi ölüm orucunu bıraktı*”...

Gövdeyle, dalla hiç bir şeyi açıklamak mümkün değildir. Kaldı ki, bugün bırakın siyasi boyutu, rakamsal gerçekler de “gövde” sözlerinin propagandif, demagojik olduğunu gösteriyor. Ölüm orucunu **bırmaya meşruiyet kazandırmak için** kimse “*şu kadar siyaset*” mazeretine sığınmasın. Bırakabilirsiniz, bunun için gerekçeleriniz de vardır, bu gerekçeleri söyleyin, tartışın, ama gövdeye, dala sarılmayın, “siyaset çoğunluğu bıraktı” gibi ucuz yollara sapmayın.

1984'te de, direnenler, “azınlık”, “bölücü”, “sekte” ilan edilmemiş miydi? Ve tabii, ne ilginçtir ki, bu satırları yazanlar, o zaman “azınlık” içinde, “sekte, bölücü” ilan edilenler içindeydiler.

Önce kendinizi anlatmaya ihtiyacınız var;

niye başladınız, niye bıraktınız? Ölüm orucunu bırakmaya ilişkin yazılan hemen tüm yazılarda, dikkat çekici bir nokta, bazen ima yoluyla, bazen daha açık direnişi başlatan ve halen sürdürenlere göndermeler yapılmasıdır. Direnişi sürdüren tutsaklar açısından başından bu yana istikrarlı bir çizgi vardır

ortada. **Nedenleri, niçinleri, nasılları son derece açık** bir politik hattır bu. Ama ölüm orucunu bırakan “8 grup” açısından öyle mi? Kimi 20 Ekim 2000'de DHKP-C'ilerle başlamıştı ölüm orucuna. Kimi, ancak F tiplerine konulduktan sonra. Ölüm orucu ve fiili direniş konusunda muhtelif görüşler vardı. Bu siyasi hareketler, DHKP-C'li tutsakların şu zaman başlaması, şu tür eylemleri yapmasını, “sekteliğini” tartışacağına, kendi başlama ve bitirme mantıkları, neden düşman 19 Aralık'ta kepeçlerle hapisane kaplarına dayanıncaya kadar düşmanın saldırısını püskürtmek için ciddi, etkili bir şey yapmadıkları, ve şimdi niye bıraktıkları gibi, cevaplamaları gereken bir çok soru var.

Bizi yönetmeye

kafa yormaktan vazgeçin;

yönetebileceğiniz güçleri

yaratmaya kafa yorun! Bakın şimdi bu “değerlendirmeye giriş”te bu büyük direnişten çıkarılan **“dersler”** nasıl özetlenmiş:

“Ölüm Orucu direnişi, gerek kitlesel militanlığı, “ölümden ötesi”ni kucaklamadaki esirgemezliği, solukluğu, gerek karşı devrimin Nazi gaddarlığı ve alçakça savaş taktikleri, gerekse -ve asıl önemlisi- de bu büyük devrimci ordunun ve savaşın yönetilişindeki zayıflıklarla, dünya ve ülkemiz devrim tarihine paha biçilmez dersler sundu.”

Evet, bu büyük direnişin dünya ve ülkemiz devrimine sunduğu **“asıl önemli ders”**, “*yönetilişindeki zayıflıklar*”mış. Bu nasıl bir mantık, anlamak zor tabii ki. Belki bir kalem sürçmesidir! diye ummak istiyoruz ama, “yönetim” konusunda ısrarlı arkadaşlar. Bir başka yerde de şöyle diyorlar: “*Devrimci ordu savaşta bu denli ağır bir bedel ödemek zorunda kalmaksızın ve evet, somut kazanımlarla çıkabilirdi. Doğru yönetilseydi!...*”

Ah, keşke o(n)lar yönetiyor olsaydı bu kahramanlar ordusu- nu, bu feda savaşçıları. Bu ruh hali, güçlü bir gurupçuluktan ve güçsüzlük kompleksinden besleniyor.

Bir gücü yönetemiyor. Bir yandan hayran. Ah bu gücü ben yönetebilsem diyor. Ama **neden o gücü yaratamadığını** sorgulamıyor. O gücün hakkını da teslim etmiyor; teslim ettiğinde, kendi yanlışlarını, eksiklerini kabul etmiş olacak.

Doğru. Bir türlü “yönetemedikleri” o güç, destanlar yazıyor. Onların akıllarının ucundan geçirmedikleri, ancak belki başka devrimlere ilişkin romanlarda okudukları direniş biçimlerini yanibaşlarında gerçekleştiriyor.

Eğilmeyen, bükülmeyen, Marksist-Leninist ideolojiden sapmayan bir tarih yazıyoruz. Burjuvazinin vahşi saldırıları, bütün medyayla yürüttüğü kampanyalar, reformizm, eğip bükemiyor bu gücü.

**Beyninizi reformizmden kurtarın!
Bunu başaramadığınızda, direnişi,
içinde olmanıza rağmen,
anlayamayacaksınız.**

Burjuvazi, burjuva medya, aydınlar, reformizm koro halinde ölüm orucuna saldırıyor, cınayet, tarikat, mürit diyor... Direniş içindekiler de, şimdi reformizmden alınma görüşlerle "bazı eylem biçimleri" diyerek tutsakların kendi bedenlerini tutuşturarak gerçekleştirdikleri feda eylemlerini tartışma konusu yapmaya hazırlanıyor. Bu konuda o kadar reformizmin etkisi altındadırlar ki, kendi yoldaşlarının yaptığı feda eylemlerinin dahi sözünü etmiyorlar.

Hatırlatalım; 1984'te, oportünizm, ölüm orucuna siyasi cınayet, intihar, bir eylem biçimi olarak benimsenemez vb. diyordu. Ve eylemin dışında kalmıştı. Bunu haklı çıkarmak için de, ölüm orucunun ne kadar yanlış olduğunun, sonucun nasıl yenilgi olduğunun teorisini yaparlarken, biz gizliden gizliye bu direnişe gıptayla baktıklarını da biliyorduk. Bugün aynı şey feda eylemleri için geçerlidir. Zerre kadar devrimci bir öz ve ruh taşıyanların, bu kahramanlık çizgisine hayranlık duymaması, en azından saygı duymaması, dahası, bunun nesnel temelini görmemesi mümkün değildir. Subjektif olmayan herkes, bunun hayatın, oligarşinin zulmünün ulaştığı boyutun ortaya çıkardığı bir direniş biçimi olduğunu teslim eder. Bunu teslim ettiği noktada, artık onu "eylem biçimi" açısından tartışmaz. Ama illa ki tartışacağız derlerse, buyrun tartışalım. Bakın, tartışma konusu yaptığınız noktalar, 9 Aralık, feda eylemleri, direnişin yönetimi... hepsi reformizmin tezleri.

**Eğer değerlendirme yapacaksanız,
cevaplamanız gereken soruları atlamayın:**

"Belli bir aşamasına kadar çekirdeksel bir halk direnişi karakteri kazandırıldı" diyor. Kavramın ucubeliği bir yana, sözünü ettiği hangi aşamadır? O aşamadan sonra ne olmuştur?

Arkadaşlar, bu konuda hiç bir adlandırma, kategorileştirme yapamayacakların başında gelirler. 1984'te bir eylem biçimi olarak ölüm orucunun özgünlüğünü anlatıyorlardı, 1996'da "kitlelöl süresiz açık grevle ölüm orucunun farksızlığının" teorisini yapıp, pratikte nereye gittikleri belirsiz bir süreç yaşadılar. Şimdi de, yok bir aşamaya kadar "halk direnişi" olmuş da, sonra başka bir şeymiş de... Eğer halk direnişiyle kastedilen, kendi yazılarındaki ifadeyle "birer direniş savaşçısına dönüşen analar"sa, o noktada da soracağınız tabii kendilerine: siz bu direnişin "halk direnişine" dönüşmesi için ne yaptınız? Siz neresin-desiniz bu "halk direnişi"nin?

İçeride, dışarıda, kararsızlık, politikasızlık, ne yaptığını bilememe hakim olmuştur tavırlarına. Bugün, herkesin "dışarıdaki direniş" konusunda cevaplaması gereken bir soru var.

Ne yaptınız dışarıda? Biz Armutlu'da direnirken, ölürken, katledilirken, siz bu direnişe niye katılmadınız, hatta destek bile vermediniz. Niye aynı reformistler gibi, uzak durdunuz Armutlu'dan?

Dışarıya ilişkin bir soru daha: **Dışarıda, devletin tahlîye manevrasını bozmak için ne yaptınız?** Direnişi güçlendirmeyi bırakıp, düşmanın manevrasını bozmayı bırakıp, bizimle hainler mi, değiller mi tartışmasına girdiniz.

Kilitlenme... yalıtılmışlık... tıkanma...

Neyi açıklıyorsunuz bu kavramlarla?

1984'te TTE giymenin o günkü gerekçelerinden biri de "tıkanıklığı aşmak"tı. Cunta TTE'yi bahane ederek diğer hakları gasbediyordu. o zaman TTE'yi giyip cuntanın bahanesini elinden almak gerektil Bugün ancak mizahi bir gerekçe olarak görülebilecek bu görüşün, o zaman ciddi ciddi teorisi yapılıyordu. Bugün ölüm orucunun bitirilmesine ilişkin aynı anlama gelecek görüşler dile getiriliyor. Bu teorisinin o gün nerelere vardığı, umarız unutulmaz. Umarız, tarih tekrerrür ettirilmez.

"Herkesten tecrit olduk" diyor. Kim "herkes"? Kim, kimden nasıl tecrit olmuş? İşte 1 Mayıs meydanı. Bakın bakalım. Devrimciler mi, reformizm mi tecrit olmuş? Ama sorun kendi kortejindeyse, durum farklı. O zaman kendinde bir eksiklik, bir sakatlık var. Bunu bütün direniş güçlerine malederek tartışma o zaman.

İçerideki, dışarıdaki herşeyi yok sayıp, bir de bizimle, direnişin asli gücüyle reformizm arasındaki sınırın inceliğinden söz ediyorlar. Yapmayın, komik olmayın. Sen o sınırın sende ne kadar olup olmadığına bak. **Uluslararası standartlar**, bizim beynimize değil, sizin beyninize girdi.

Bırakmayı mazur göstermek için, sürdürenlere saldırmak gerek. Mucizevi bir taktik. Devam ediyor arkadaşlar devrimci harekete ilişkin dahiyane tesbitlerine:

"Ölüm orucu, TDH için bir zirve olduğu kadar, aynı zamanda bir döneme bir mücadele anlayışına konmuş iri bir nokta, küçük burjuva devrimciliğinin dayandığı sınırların pratik siyasal ifadesidir."

SİP gibi bitti demiyor ama, o da "sınıra dayandığımızı" tesbit ediyor. Yakışmıyor. SİP'in direnişe, direnenlere saldırganlığını, tahammülsüzlüğünü anlayabiliriz, ama şu veya bu ölçüde bedel ödeyenler, farklı olmalı. Yeryüzünde hiç bir siyasi hareket, "ölerek" bitmemiştir, ama siyaseten tükendiği için biten, tasfiye olan yüzlerce hareket sayabiliriz. Bunu hatırlatınız.

Biz hücreleri ve ölümü paylaştığımız arkadaşları, tüm biçimleriyle direnişin içinde görmek istiyoruz. Bırakmanın yarattığı savunma içgüdüleriyle, reformizmden alınma teorilerle, gerçeğin çarpıtılmış tasvirleriyle çıkmasınlar karşımıza.

Vedat Aydın Anmasına Saldırı

Vedat Aydın'ın ve cenazesine katılan 8 kişinin katledilmesinin yıldönümü dolayısıyla, 10 Temmuz'da Diyarbakır'da yapılmak istenen anmaya polis saldırdı. Mardinkapı Mezarlığı önünde toplanan kitle, polis saldırısı karşısında dağılmayıp, "Şehit Namının" sloganlarıyla mezarlığa girme talebini sürdürdü. Saldırı sonucunda biri ağır pekçok kişi yaralanırken, 40 kişi de gözaltına alındı.

"Benim Çözümüm Dağıtmak"tır

Mardinkapı Mezarlığı önünde, HADEP Diyarbakır İl Başkanı'yla, Güvenlik Şube Müdürü arasındaki diyalog, "anma"nın yapılıp-yapılmamasının ötesinde bir anlam taşıyordu. Polisin engellemesi karşısında Hadep yöneticisi, polise "uzlaşıp bir çözüm bulalım" diye önerdi. Polisin cevabı, oligarşinin politikalarının özetiydi: "**Benim çözümüm dağıtmaktır**!" Güvenlik Şube Müdürü Bülent Yavaşoğlu'nun bu sözlerinin ardından da polis saldırısı başladı.

Korucu Katliamı

Korucuların, ot biçmek için köylerine dönen köylülere ateş açması sonucu, Yusuf Ünal, Abdulsamet Ünal ve oğlu Abdurrahim Ünal öldü.

Muş'un Malazgirt İlçesi'ne bağlı Nureddin Köyü'nde meydana gelen katliam, korucuların köylerine geri dönmeye çalışan halka karşı çok çeşitli biçimlerde uygulanan baskının yeni bir biçimi. Göçeden köylülerin tarlalarını, meralarını keyiflerince kullanan korucular, gaspettikleri bu imkanları ellerinden kaçırmamak için köyüne dönme veya en azından arada gelip toprağını işlemeye çalışan köylülere karşı

tehditten ateş açmaya kadar her yönetime başvuruyorlar.

NARLIDERE'DE YOL KESME

İzmir Narlıdere'ye bağlı Narkent ve Narbel Sitelerinde oturanlar, site yakınındaki dereye çöp dökülmesini yol keserek protesto etti. 7 Temmuz akşamı yaklaşık yüz kişi site girişinden yolu trafiğe kapatarak, çöp atılmasının durdurulması ve siteye yol yapılması taleplerini dile getirdi.

GRUP YORUM KOCAELİ HALKIYLA

Kocaeli'de 2 Temmuz'da ÖDP tarafından düzenlenen Grup YORUM konseri, ölüm orucunu destekleyen sloganlar arasında, coşku içinde gerçekleşti.

Sivas Katliamının yıldönümü nedeniyle yapılan etkinliğin açılış konuşmasından sonra Hasan Biber Arapça ve Türkçe şiirlerini okudu. Ardından sahneye çıkan Grup Yorum tükürleri ve marşlarıyla dinleyenleri hücrelerde direnenlerin yanına götürdü. "YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ!" "KAHRAMANLAR ÖLMEZ, HALK YENİLMEZ!" sloganları arasında çekilen halaylarla konser sona erdi.

TKEP/L'den Bir Direnişçi Daha Ölüm Orucunda

TKEP/L basın bürosu tarafından yapılan yazılı açıklamada, direnişin süreceği vurgulandı ve Kartal Cezaevinden Serpil Cabadan isimli TKEP/L davası tutsağının, "*Bütün İktidar Emeğin Olacak, Kürt Halkına Özgürlük, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük, F-Tipi Cezaevileri Kapatılsın*" hedefleriyle Ölüm Orucu eylemine 8 Temmuz günü başladığı" duyuruldu.

zenlenen etkinlikte, Ahmet Kulaksız ile ölüm orucu üzerine bir söyleşi gerçekleştirildi ve tecriti anlatan Sessiz Ölüm filmi izlendi. 120 kişinin katıldığı söyleşide, Ahmet Kulaksız Armutlu direnişini, Canan ve Zehra'yı kimi zaman duygusal anlar yaşatarak, kimi zaman gururlandırarak, kimi zaman coşturarak anlattı.

Yurtdışından

Avrupa Parlamentosu Önünde Gösteri

Strasburg'daki Avrupa parlamentosu önünde, TAYAD-KOMITE tarafından yapılan bir eylemle tecritin asıl sahiplerine, "**Türkiye hapishanelerinde tecrite son verin. Ölümüler dursun**" denildi. 91 şehidin fotoğraflarının taşındığı, eylem sırasında bir heyet AP'den bir temsilci ile görüşerek, ölüm orucuyla ilgili belgelerin yeraldığı bir dosya verdi. Yapılan basın açıklamasından sonra eylem sloganlarla sona erdi.

Paris'te Film Gösterimi ve Söyleşi

6 Temmuz'da Fransa TAYAD KOMITE tarafından dü-

Bangladeş Komünist Partisi:

"Mücadelenizden Onurlanıyoruz"

Bangladeş Komünist Partisi Genel Sekreteri Mujahidul Islam Selim, Armutlu katliamı ile ilgili olarak ellerine ulaşan video kaset ve belgelerden sonra, şu mesajla Bangladeşli kardeşlerimizin direnişe desteğini dile getirdi; "*partimiz, 20 aydır süren kahramanca direnişiniz, ölüm orucu direnişi, Amerika ve Avrupa emperyalizmine karşı verdiğiniz mücadele karşısında onurlanıyor. Faşist Türkiye polisini ve TAYAD'lı arkadaşlara yaptıkları işken-celeri öfke ile lanetliyoruz.*"

Kürt Milliyetçiliğinin Kızgınlığı (veya Benmerkezciliğin Tahammülsüzlüğü)

Çok kızmış Kürt milliyetçiliği. Kendileri **AB bayraktarlığına** soyunurken, solun **AB emperyalizmine karşı** sesini yükseltmesi kızdırmış onları.

5 Temmuz tarihli Özgür Politika'nın başyazısında, AB emperyalizmiyle bütünleşmeye karşı çıkan sola ağızlarına geleni söylemişler.

Çok kızmışlar, literatürden en ağır itham ve sıfatları aramışlar. Ama yine de söylemek istediklerinin tümünü söylememiş bir ruh halinin izleri görülüyor yazıda. (Sola kızgınlık, tahammülsüzlük o kadar ki, aynı gazetenin yazarları bile tahammül edemediler bu yazıya, kimi utangaçça, kimi kısaca da olsa, eleştirilerini belirtti.)

Nasıl olur da, onlar "emperyalizm değişti... ABD ortadoğu'yu değiştirecek... AB Kürt sorununu çözecek" dedikleri halde, bu solcular kalkıp "Türkiye dünya halklarıyla bütünleşmelidir, AB Emperyalizmiyle Değil" başlığıyla bir bildiri yayınlarlar?! Nasıl olur?!

Siz misiniz böyle bir bildiri yayınlayan; işte ağızlarına gelenlerden söylediklerinden bir kısmı:

"Din dogmatizminin yerine reel sosyalizmin dogmatizmini geçirenler"... "eski çağların mistik tarikatlarının çağdaş biçimleri"... "sözde karşıtlık yaptığı kapitalizmin en sol ucu"... "ancak ak ve kara görebilen bir zihniyetin savunucuları"... "feodal-köylü zihniyetle yoğrulmuş kişilikler"... "fanatik anti-kapitalistler"... "kışeleşmiş sol zihniyet"...

Daha durun... Daha kızgınlıkları geçmedi. "Yüzyıllarca sanki iki sınıf (işçiler ve burjuvalar) dünyanın tek gerçekliğiymiş gibi bir anlayışın **körü körüne** peşinden gitmiş" bu sol. "Ve maalesef" halen de gidiyormuş! Halbuki İmralı'yı dinleseler, iki sınıfı, işçiler ve burjuvaziyi bırakıp Sümer Râhip devletine falan baksalar...

Durun daha. Bu sol, bugüne kadar nasıl da kapitalizmin hizmetindeymiş, nasıl da oligarşinin rantçı düzeninin hizmetindeymiş, okuyun da görün:

"... Geleneksel marjinal Türkiye solunun... Kapitalizme karşı, onun fedeliğinde edinilmiş ve feodal-köylü zihniyetle yoğrulmuş kişilikle mücadele etmeleri başarısızlıklarının esas nedeni olmuştur.... fanatik 'anti-kapitalistlikleri' kendi başına sistemi aşmaya yetmediği gibi onu **beslemiştir** de.

Sol, AB'ye emperyalist dedi, karşı çıktı diye niye kıızıyorsunuz; işte böylelikle, "farkınız" daha açık ortaya çıkmış olmuyor mu?

İşin özüne inildiğinde bugün 'ulusal onur', 'bağımsızlık', 'vatan-millet' demagojisiyle... demokratik açılımların gerçekleştirilmesi sürecine karşı çıkanlarla, 'anti-emperyalistlik' adına bu duruma düşmek... nihayetinde aynı sonucu doğuruyor. Bugün anti-demokratik oligarşik rantçı rejim hüküm-

nü halen sürdürüyorsa, oturduğu yerden herşeyi isteyen ama iş pratiği gelince de 'karşıtları ile aynı havadan çalan bu kışeleşmiş sol zihniyetin payının büyüklüğünü görmek lazım.'

Kızmışlar, çok kızmışlar. Oysa, solun, halktan yana olanların asla tartışılmayacağı son derece açık genel belirlemeler var bildiride.

Hem niye kıızıyorsunuz; işte böylelikle, "farkınız" daha açık ortaya çıkmış oluyor. "İyi" olmuyor mu? Farkınızı koymak ve devlete güven vermek, en önemli taktiklerinizden biri değil miydi?

SHP-HADEP ittifakının engellenmesi gösteriyor ki, henüz konulan "fark" düzen güçleri tarafından yeterli görülmemektedir. Böyle bildirilerden memnun olmalısınız; sol, anti-emperyalist tavır ve mücadelesini geliştirdi-

ğinde sizin farkınız da daha net görülür.

Yazı içinde, solun Kürt halkının haklarının tartışılması "emperyalizmin oyunu olarak değerlendirdiği" gibi saçmalıklar da var.

Şimdi Özgür Politika'ya desek ki, Kürt halkının haklarının tartışılmasını "emperyalizmin oyunu" diye değerlendiren bir tek devrimci güç gösterin, gösteremezseniz, **müfterisiniz...** Ama yararı yok. Bu yazıdaki ruh halinin gerçeğe sadakat diye bir sorunu da kalmamış. O sadece kızacak, **kızmak için önce karalayacak, iftira atacaktır.**

İŞİN ÖZÜ şudur: Kürt milliyetçiliği, kendi planlarını, politikalarını bozacak her gelişmeden rahatsızdır. Bu **devrimci bir gelişme** olsa bile. Oligarşiyeye karşı mücadelenin yükselmesi, objektif olarak onun planlarını da bozuyor. 19 Aralık direnişine de, F tiplerine karşı büyük direnişin bu kadar büyük bir kararlılıkla sürmesine de aynı nedenle kızmışlardır. Nasıl olur da başka bir konu onların gündeminin önüne geçer? Kürt milliyetçiliğinin benmerkezciliği başka bir şey düşünmez. "**AB yoluna girdik**" diye, iflah olmaz benmerkezciliklerini bırakacak değiller ya!

Akıllı Solcu Bedel Ödemez Hapis Yatamaz Bir Davanın Adamı Olamaz!

6 Temmuz 2002 tarihli Cumhuriyet'in "Avrupa Fı-sıltıları" köşesinde bir başlık: "Türkiye'den Avrupa'ya bir 'sürgün' daha".

Cumhuriyet'te haber olduğuna göre "ünlü" bir sür-gün olmalı bu. Meraklandırmadan söyleyelim; bu "ünlü sürgün"ün adı, Melih Pekdemir. Sürgün, lafın gelişi; doğrusu, kaçış; 3 yıl 9 ay hapis yatmamak için!

Melih Pekdemir, **tesadüfen**(!), konferanslar ver-mek üzere yurtdışında bulunduğu sırada, "Öç Alan Devlet mi?" başlıklı kitabı nedeniyle verilen 3 yıl 9 ay-lık hapis cezasının Yargıtay'da kesinleştiğini öğrenmiş. O da hemen **Alman makamlarına başvurarak siyasi sığınma** istemiş.

Kim bu Melih Pekdemir?

1980 öncesi Devrimci Yol'un yöneticilerinden.

Mamak teslimiyetinin mimarlarından.

Sonra dışarıda düzen içileşmenin mimarlığına so-yundu. ÖDP'nin kurucularından oldu. Son görevi, ÖDP parti meclisi üyeliği!

O aynı zamanda Uluslararası Yazarlar Birliği PEN üyesi de olan bir "yazar",

19 Aralık'tan sonra da yazmıştı.

Devlete değil, direnenlere küfredmişti.

"Ölüm tarikatı ve onun şeyhi"ydi katliamın so-rumlusu... "Ölüm tarikatıyla dostmuş gibi görün-mekten ölesiye korkmayı" öğütledi yazısında. Ta-bii en başta kendisi yaptı bunu.

Peki ne oldu?

Yine de 3 yıl 9 ay'dan kurtulamadı!

Direnenlere, devrim için mücadele edenlere, oligar-şiyle dişe diş savaşanlara küfrediyordu Melih. Oligarşi-nin icazetine mazhar olmak için küfrediyordu. Tövbe-kar olduğunu, silaha, devrime uzak duracağını kanıtla-mak için küfrediyordu. 3 yıl 9 ay... Teorilerindeki ve hayatlarındaki tüm sefaleti ortaya çıkarmaya yetti. **3 yıl 9 ay**... Kocaman kocaman laflar edenlerin ne kadar da "küçük" olduğunu gösterdi.

Direnenlere niye küfrederler bunlar, ortada.

Direnenler, ölümüne savundukları değerlerle, onla-rın bu değerlerden ne kadar uzak olduğunu, daha doğ-rusu, **hiç bir değerleri kalmadığını** gösterdiği için, dire-

nişçilere küfrederler.

Zulmün karşısında, saldırıyı durdurmak, yoldaşları-nı korumak için kendini yakanları "Kızıl Khmerlere" benzetene bakın.

Sen, değil 19 Aralık'taki gibi bir zulmün karşısına çıkma cesaretini göstermeyi, değil yoldaşların için canı-nı vermeyi, değil kendi bedenini tutuşturmayı, tırnağını bile kesemezsin.

Onlarla dostluktan **ölesiye** korkarsın tabii.

Onlarla dostluk, hapisler, işkenceler demek-tir; ve sen asıl işkencelerden, hapislerden korku-yorsun ölesiye.

Korktuğunuz için tasfiye ettiniz koca bir örgü-tü. Korktuğunuz için kendi rezil yaşamlarınızın teorisini yaptınız. Korktuğunuz için "örgütsüzlü-gü" kutsallaştırdınız.

İşte, akıllı solculara bir musibet daha!

Melih Pekdemir'in Şubat-2001 tarihli Bir Adım der-gisinde yazdığı yazıya ilişkin, Vatan'da şöyle demiştik: "*Yenilen Türkiye solu değil, sizsiniz. Avrupacı umutları-nız yenildi, sola Avrupa kültürünü empoze etme politi-kanız, birlik, legal parti projeleriniz, 'geceleri rahat uyunan devrimcilik' teorileriniz yenildi.*"

Bakın, bu satırları yazdıktan sonra, yenilginiz daha da açık hale geldi, pekişti. Bu satırları yazdığımızda, ÖDP'nizde büyük tasfiye, ayrılık gerçekleşmemişti he-nüz. Bu satırları yazdığımızda Melih Pekdemir'in 3 yıl 9 ay'ı da kesinleşmemişti henüz.

Devrimcilere o kadar küfrettin. Direnişten o kadar uzak durdun. Devletin ağzıyla konuştun. Bak yine de "geceleri rahat uyuyamadın", geceleri rahat uyuyabil-mek için soluğu Almanya'da aldın.

Aşağıdaki satırları da, bir kaç ay önce Ekmek ve Adalet'te yazmıştık: "*Akıllı solculuk*", F tiplerini hala seyrediyor. Kendi mücadelesini de öyle ayarlıyor ki, F tiplerine girmeyecek... Ama oligarşi bu alanı da daraltı-yor. İşte, açılan son davalara, verilen cezalara bakın. F Tiplerinin 'akıllı solculuğa' bile o kadar uzak olmadığı görünmüyor mu?

Oligarşi, hayır diyor, 'akıllı'sı da olmayacak solculu-

ğun.” (Sayı:3)

Melih Pekdemir'in “**kişi**” olarak önemi yok. Ama o bir “tipoloji”. O hem bir “akıllı solcu”, hem akıllı solculuğun akıl hocalarından, teorisyenlerinden biri. Akıllı solculuğun “çıkılmaz sokak” olduğunu onun nezdinde herkes görebilir şimdi.

Düşünce özgürlüğü mücadelesi için bile, üç beş gün yatma cesareti olmayanlar, ne demokratın ünlemlisi, ne solculuğun “akıllısı” da olamazlar.

Düzende bunlara da yer yok. Bana teslim olacaksın diyor düzen. **Ya da** direneceksin.

“Anne Bak Kral Çıplak” diye yazmıştın bir zamanlar. Kralı bilmeyiz ama Melih Pekdemir, çıplı çıplak duruyor karşımızda. Hiç bir teori, hiç bir ünvan, artık onu gizlemiyor. Sade korkuya kesmiş, boylu boyunca düzene uzanmış biri var karşımızda.

Bunlar, **ŞEFLER** işte.

Sosyalizmin “s”ini bilmeyenler, faşizmin zulmüne karşı kahramanlıklar yaratırken, o 3 yıl 9 ayı göze almıyor. İşçiler, ev kadınları, panzerlerin, bombaların

karşısında barikatlarda direnirken, canını feda ederken, bu **ŞEFLER**, zamanında binlerce insanın canını verdiği bir örgütün şefleri, bir gün hapis yatmamak için, satıyorlar davalarını. Satıyorlar ideolojilerini.

Bu büyük direnişin yanında nasıl görüldüğünü merak ediyor musun acaba Bay Pekdemir... Ölüm mangaları karşısında bedenlerini tutuşturanların yanında, hücrelerde gün gün ölüme yürüyenlerin yanında, üç beş gün hapis yatmamak için hemen Almanyalara sığınan bir zavallı gibi görünüyorsun. Tarih de sizi böyle resmedecektir hiç kuşkun olmasın.

Yine bakın; sözünü ettiğimiz yazıda ne demişiz Pekdemirler'e: “*Siz ne parti, ne örgüt, ne tarikat olamayacak halinize bakın.*”

*Tabii, tarikat üyesi olmak bile bir inanç gerektirir; yeri, zamanı geldiğinde fedakarlık yapmayı, birşeyleri paylaşmayı, inançları uğruna birşeyleri göze almayı gerektirir. **HIÇBİRİ YOK SİZDE. HEPSİNİ TÜKETMİŞSİNİZ.***”

Cevap ver Melih, yanılmış mıyız? Duyuyor musun Melih, sesimiz duyuluyor mu oralardan?

ÇİZGİYLE

Siyasi Kriz ve Solun Birliği

14. sayımızda, “Avrupa Birliği tartışmaları ve AB’ye girme konusunda alınan tavırlar, solun çeşitli kesimlerinin savruluşunu, açmazlarını da ortaya çıkaran bir özellik taşıyor” demiştik. Savrulmanın geldiği noktayı en çarpıcı şekilde Kürt milliyetçilerinin (dergimizde ayrı bir yazı olarak ele aldığımız) AB’ye karşı çıkan sola düşmanca bir dille saldırıdığı ve neredeyse hakaret edebilmek için kelime arayışına giren bir ruh haliyle yazdığı yazı gösteriyor.

AB’cilik ekseninden çıkılmadığı noktada bu ayırışma kaçınılmaz hale geliyor. Çünkü AB tartışması ne “demokratik cumhuriyet” tartışmasıdır, ne de hak ve özgürlüklerle ilgili bir tartışmadır. İdeolojik bir tercihin sonucu olarak ortaya çıkan bir tartışmadır. AB’nin kim olduğunu burada yeniden anlatmayacağız, tercihin o safta yapıldığı yerde de birlik arayışları da o cepheden aranır hale gelir. Nitekim Kürt milliyetçilerinin SHP ile aradığı birlik ve sonuç ortadadır.

Burjuvazinin Cüreti ve Solun Güçsüzlüğü

Son yaşanan AB-IMF eksenli hükümet operasyonu ile birlikte iki gerçek yan yana çok net olarak ortaya çıkmıştır. Bir yanda sınıf çıkarları için böyle bir operasyona cüret eden burjuvazi, öte yanda küçük hesaplarla, iktidar iddiasından yoksunluğuyla, kendi gücüne güvensizliğiyle bu gelişmeleri sadece izleyen sol.

Kitleler nezdinde, sol potansiyelin düne göre çok daha büyük olduğunu burjuvazi görüyor ve operasyon içinde, operasyondan ortaya çıkardığı AB Partisine, “siz solda olacaksınız” diyor. Buna uygun senaryolar üretmeye çalışıyor. Peki bu gelişmelere, **siyasi krize solun cephesiyle müdahale** edilemez miydi? Böyle bir gücün olduğu yerde burjuvazi de ne böyle bir operasyon için cüret edebilir, ne de solla ilgili olmayanları sol diye parlatabilir.

Sol izleyen değil yönlendiren, müdahale eden olmak zorundadır. İzlediği yerde sol olma misyonu çürür, dinamiklerini kaybeder. Sürece müdahale etmek yerine sürecin peşinden sürüklenir hale gelir.

Biz **solun hak ve özgürlükler cephesini** öneriyoruz. Hak ve özgürlükler Avrupa Birliği’nden beklediğinde, AB’ye kendinde olmayan misyonlar bildiğinde elbette böyle bir birliğin müşterek zeminini de baştan zayıflatılmış demektir. AB’ci eksenden çıkamayanların AB-IMF operasyonunda nerededir oldukları çok daha çarpıcı hale gelmiştir. AB’cilikle solculuğu birleştirmeye çalışanlar, AB-IMF operasyonunda da bir biçimiyle kullanılan duruma düşmüşlerdir.

Bu krizden olanaklar çıkacağını düşünmekse, ham hayaldir. Burjuvazinin Genelkurmay-MHP karşısında güç kazanması, mevzi elde etmesi, ne sola, ne de Kürt milliyetçilerine bir şey kazandırmayacaktır. ‘Çözüm’ün AB’ye havale edilmesi, emperyalizme, ‘al sen kendi çıkarlarına göre benimle oyna’ demekten başka bir anlam taşımaz. O da oynayacaktır.

Elbette siyasi krizler yeni olanaklar sonuçlar doğurur, ama bu krize sol olarak müdahale edilirse bu olanakları değerlendirmek mümkündür. Yoksa sol adına AB’ci cepheye yedeklenerek, “emeğin Avrupası”yla oyalayarak ve oyalanarak değil.

AB tartışılıyor, AB hükümet operasyonları yapılıyor, kitleler nezdinde AB tartışmasında sol yok, solun ne söylediğinden halkın haberi yok. Bir yanda AB’ciler öte yanda faşistler ve MHP. Bu tablonun dışında hak ve özgürlükler mücadelesi adına, bağımsızlık mücadelesi adına, sol adına bir politikanın kitlelere götürüldüğünü kimse söyleyemez. Bunların dışında ‘üçüncü’ ses olarak ortaya çıkanlar ise daha baştan kendi elleriyle seslerini kısmışlardır; aman onunla yanyana görünmeyim, aman legal partiler, sendikalar olsun, ötekenden uzak durayım kaygıları oligarşinin sınırlarına hapsedilmiş bir ses olmaktan kurtaramamıştır.

Solun hak ve özgürlükler cephesi için, ilk elden AB’ciliğin sınırlarından çıkmak gerekiyorsa ikinci olarak da oligarşinin çizdiği meşruluk sınırlarından çıkmak gerekiyor. Bu duvarlar yıkılması düzen-devrim tercihindan bağımsız değildir.

Devrim tercihi olanların AB’cilikle ilgisi olmaz, devrim iddiasıyla yola çıkanlar oligarşinin sınırlarına hapsolmaz.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

Hükümet Operasyonu Ve Medya

İktidar çatışmalarında medyanın yeri hiçbir gizlemeye gerek duyulmadan sergileniyor. Ecevit'in ayak tırnaklarından evinin temizliğine kadar bütün ahlak sınırlarını yıkan, daha dün göklere çıkardıkları başbakanlarına 'bu adam...bu karı-koca... hiçbir saygı duymuyoruz...' gibi ifadeler kullanılan Doğan Medya'nın 'çekil' kampanyasını gün gün bütün dünya izledi. AB-IMF operasyonunun zemini Doğan Medya tarafından adım adım oluşturuldu.

Elbette bu operasyonda Doğan Medya'nın yerini "hükümet operasyonunu Doğan Medya yapıyor" diye görmek yanlıştır. **Doğan medya, AB, IMF ve TÜSİAD adına yapıyor ne yapıyorsa.** Onların temsilciliğini yapıyor. Halka karşı yaptığı her haberde yine onların çıkarlarını temsil ediyordu.

Bu medyanın gerçekle, habercilikle en küçük bir ilgisi olabilir mi? Hükümet operasyonlarının içinde, bunun için her türlü yalanı, entrikayı yazan, halka sormadan, içinde halkın hiçbir katkısı, düşüncesi olmadığını bilerek "alın size alternatif" diye dayatan

bir medyanın halkın çıkarlarıyla herhangi bir ilişkisi söz konusu mu?

MHP'nin "değiştigi" kampanyaları yaparak halkı aldatmaya çalışan, Ecevit'in DSP'sini göklere çıkaran, bu hükümetin ne kadar uyumlu, ne kadar Türkiye'nin çıkarına olduğunu anlatan da bu medya değil miydi? Çıkarlar değişti, herşey tersine döndü. Demek ki, medyanın yayınlarını belirleyen hiçbir zaman gerçekler olmadı, IMF'nin, TÜSİAD'ın ve elbetteki kendilerinin çıkarları oldu.

Aynı medyanın 19 Aralık katliamı günlerini, ölüm orucu karşısındaki tavrını, katliamcı iktidara verdiği desteği hatırlayın. O günlerde iktidar ve onun Adalet Bakanı baştacıydı. Ecevit 'kahraman komutandı'. Çünkü 19 Aralık da, IMF'nin, AB'nin ve Amerika'nın operasyonuydu, işbirlikçi burjuvazi katliamın ortaydı.

Gerçek olanın, medyanın görevinin halkı aldatma, yalama olduğu bir kez daha tüm çıplaklığıyla ortada.

Bekleyin çıkarlara göre yalanların nasıl gün gün değiştiğini görmeye devam edecek, söylediklerinde halkın hiçbir çıkarının olmadığına tanık olacaksınız...

Aleviler'den Ertuğrul Özkök'e "Unutmayacağız!"

Hürriyet Genel Yayın Yönetmeni ve Doğan Medya'nın has adamı Ertuğrul Özkök'ün Sivas katliamının öfke ile anılmasına karşı olduğunu yazarak, canlarını kaybeden alevilerin anmasını "nefret üreten bir ayın" diye nitelemesine Alevi örgütleri tepki gösterdi.

Alevi Birlikleri'nin ardından Özkök'e bir mektup yazan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Başkanı Kazım Genç **"Sivas katliamını unutmayacaklarını ve unutturmayacaklarını"** söyledi.

Kazım Genç, Özkök'e, "şehri 8 saat boyunca ele geçiren yobaz sürüsünü, bir şey olmamışçası-

na ve yokmuşçasına unutmamızı, bu ülkenin demokratlarından, aydınlarından, yakılan yazarından, yakılan şairinden, yakılan karikatüristinden, yakılan semahçısından, değiş söyleyeninden, tiyatrocusundan, 12 yaşındaki Koray'ın annesinden nasıl istersiniz?" diye sordu ve katliamın sorumluları, yönetenleri, emir verenleri ortaya çıkarılmadıkça unutmayacaklarını söyledi.

Genç, unutmanın ne anlama geleceğini de şu sözlerle dile getirdi: "Çünkü biz biliyoruz ki, unutsak yeni katliamlar yaşatarak bize, yeniden yeniden hatırlatacaklar Sayın Özkök".

Görülen o ki, Özkök, devlet adına yaptığı girişimde şimdilik başarılı olamadı. Bin yıldır acılar çeken, katliamlar yaşayan bir halka bu acıları unutturmak o kadar kolay değil elbette...

Kahramanlar Ölmez

Şehitlik tarihi:

15 Temmuz 1994

Şehit düştükleri yer:

Sivas Zara

Şehit düşme şekli:

Sivas'ın Zara ilçesi kırsalında Kanlıçayır köyü Otluçimen mezarındaki çatışmalarda şehit düştüler. Nihat Şahin Ahmet Karlan-gaç Kır Silahlı Devrimci Birliği komutan yar-dımcısıydı. Nihat Kürt, Gülnaz Arap, Murat Türk, Osman Gürcü'ydü. Cephe'nin Türkiye halklarının birliği politikasının ete kemiğe büründüğü bir gruptu onların. Üç şey; bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bireştirmişti onları.

Osman SÖNMEZ

Nihat ŞAHİN

Murat KAYMAK

Gülnaz SARIOĞLU

Şehitlik tarihi:

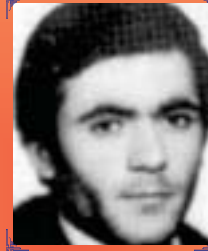
14 Temmuz 1979

Şehit düştüğü yer:

İstanbul

Şehit düşme şekli:

"Emperyalizme, faşizme, pahalılığa ve işsizli-ğe karşı mücadele" kampanyasında bildiri dağı-tırken jandarma tarafından taranarak katledildi.

Hüseyin AKSOY

Şehitlik tarihi:

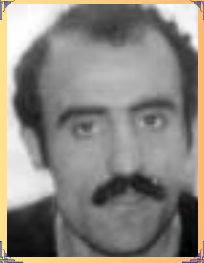
16 Temmuz 1988

Şehit düşme şekli:

12 Eylül sonrası cezaevleri direnişinde onurlu bir mücadele verdi. Tahliye olduktan sonra çalıştığı işyerinde elektrik çarpması sonu-cu kaybettik.

Bahattin İŞCAN

Rıza GÜNEŞER

Şehitlik tarihi:

14 Temmuz 1993

Şehit düştüğü yer:

İstanbul İkitelli

Şehit düşme şekli:

Halkın Gücü gazetesinde görevli iken darbeci kontra çe-tesi tarafından pusu kurularak katledildi.

Şehitlik tarihi:

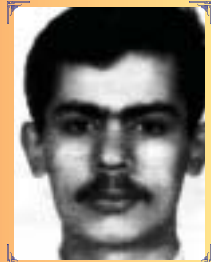
16 Temmuz 1993

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Şirinevler

Şehit düşme şekli:

Halk Milisleri üyesi olan Kemal AYGÜL, polis tarafından sokak orta-sında kurşunlanarak katledildi.

Kemal AYGÜL

Nurten DEMİR

Şehitlik tarihi:

14 Temmuz 1992

Şehit düştükleri yer:

İstanbul Kasımpaşa

Şehit düşme şekli:

İki SDB savaşçısı, Kasım-paşa'da üslerinin kuşatıl-ması karşısında direnerek şehit düştüler.

İsmail AKARÇEŞME

Gülnaz'a

Sivas dağlarına gelin olmuş
Arap halkının Asi kızı
kavgamızda yaşayacaksın
dağlar umudun adı.
Silahın yeni ellerde
türkün yeni dillerde
inancın yoldaş yüreklerde